Anul XVI nr. 14 (747) 12-18 aprilie 2006
32 pagini – 2 lei – 20.000 lei vechi

ACADEMIA CATAVENCU

TAGMA CUM LAUDE

săptămînal de moravuri grele

De pe noul album de înregistrări SRI pe bandă organizată (II):

Înainte s-o moştenească pe mătuşa Tamara,

Năstase se împrumuta de la Ioan Niculae

Ideea de a pătrunde în intimitatea unei persoane îţi dă, trebuie să recunoaşteţi şi voi, perverşilor, un fior de culpabilă plăcere. Vă imaginaţi că sentimentul ăsta poate fi mult mai intens dacă persoana a cărei viaţă privată o vom viola împreună nu e una oarecare, ci este chiar o vedetă. O vedetă a tenebrosului top al milionarilor. Stimaţi telespectatori, să-l urmărim încă o dată pe Ioan Niculaeeee, în direct, de pe înregistrările SRI. Acum, împreună cu Adrian Năstase, în

Pagina 3

Cine cîntă manele acolo unde nu cîntă cocoş:

Copilul familiei Udrea s-a jucat de ziua lui cu Copilul Minune

Ca să nu rămînă nesărbătorit la împlinirea a 19 anişori, Elena Udrea şi soţul ei l-au sărbătorit pe băiatul lui Dorin Cocoş la Bonsai. De unde Adrian Copilul Minune a plecat acasă cu buzunarele umflate din cauza a multe mii de euro, rezultate în principal din dedicaţiile pe care ăla micu' i le-a dat insistent mamei lui vitrege. Cît despre cadoul de la părinţi, noi am auzit c-a fost un Lamborghini. Că aşa-i frumos: să ţinem aproape şi la LamborGhini, şi la rău. Dar despre toate astea, citiţi, mai bine, în

Pagina 18

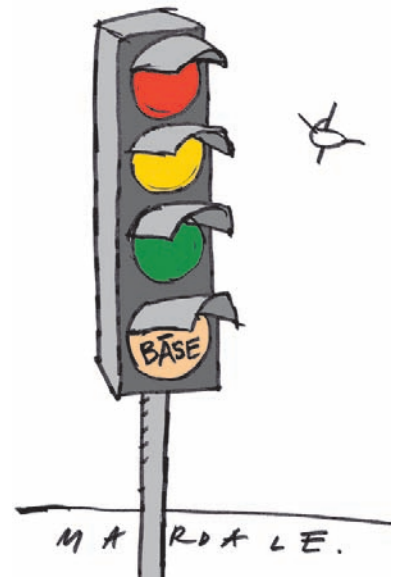

Ploaia de succese din fotbal şi revărsările de şampanie de la Golden Blitz lansează o nouă emisiune electorală:

Mascotele apelor Dunării

Să trăiţi, vin e!
Să trăiţi, vineeee!
Ia zi, Gigi, unde te duc? Hai, că-s cu barca... Păi, ce-am băut: cinci baterii de vin şi multă apă, nu vezi? Fii serios... cine-o să-mi pună mie fiola pe şenalu' inundabil al Dunării?! Hă, hă, hă...
...Şi ce-o să ne facă viitura asta, dom' preşedinte?! Ce-o să ne facă viitura?! Bă, nu mă sperii io de-o viitură, mă-nţelegi? Mai repari şi matale un pod, mai fac şi io cu nepoţii mei înc-un sat din ăla de-al meu de sinistraţi... lu' ăsta o să-i zic „Becali de jos"... E, şi pînă scade apele, noi deja am crescut în sondaje, mă-nţelegi? Deja am crescut în sondaje...

Traian, mîntuitorul neamului, şi apostolul său Sf. Gigi, s-ar bucura ca în postul Paştelui să transforme apa în vin pe toată zona calamitată, ca să instituie apoi starea de ebrietate

Călinescu vine la tribunal RAFO, tuns și frezat

Cine credeți că făcea scandal, luni, la procesul lui Tender? Exact, Flooriiiin Călinescu, care s-a răţoit de mai multe ori la procurorul de şedinţă. S-a simţit încurajat, probabil, de faptul că în sală se mai aflau şi alţi susţinători ai lui Tender, precum Ion Dichiseanu, Gheorghe Turda şi nişte pupeze cu alură de manechine. Pentru viitoarele înfăţişări, îi sugerăm inculpatului să apeleze la Pepe şi popularii lui, la Dan Negru şi tot efectivul de maimuţe de la *Ciao Darwin* sau la Andreea Marin şi babele ei de la *Surprize.* La nevoie, poate s-o ia pe Mihaela Tatu, că, vorb-aia, la o treabă de-asta grea nu e de ajuns să vii doar cu Dichiseanu şi cu Călinescu tuns!

Procuror TV

Aşezământul cultural
ACADEMIA CATAVENCU
(BULETINUL ACADEMIEI)

REDACŢIA:
Ştefan AGOPIAN
Ion BARBU
Redactor-şef adj.: Marius BORŢEA
Şef Birou Mediu: Dragoş BUCURENCI
Redactor-şef: Doru BUŞCU
Trebi juridice: Doru COSTEA
Răzvan CUCUI
Birou Investigaţii: Marius DRĂGHICI
Secretar general de redacţie: Gabriel DROGEANU
Consilier tehnic: Florin IARU
Alin IONESCU
Eugen ISTODOR
Şef Birou Investigaţii: Cornel IVANCIUC
Augustin JULEA
Redactor artistic: Octav MARDALE
Redactor-şef adj.: Liviu MIHAIU
Şef Birou Externe: Ioan T. MORAR
Şef Birou Distracţii-Amuzament: Viorel MOŢOC
Dragoş MUŞAT
Grafician: Bogdan PETRY
Secretar de redacţie: Dan STANCIU
Secţie Moravuri Uşoare: Simona TACHE
Birou Investigaţii: Iulian TĂNASE
Şef Birou Social-Politic: Mircea TOMA
Mihai BURCEA (documentarist)
Reporteri: Alexandru CĂUTIŞ, Alexandru DUŢU, Daniel GOACE, Cătălin MATEI, Alexandru VÂRZARU
General Manager: Sorin VULPE
şi cititorii noştri, care sînt la fel de inteligenţi ca noi.

Design: © 2002 Concept Multimedia – Vlad ARGHIR & Florin IARU
Tehnoredactare: Corina MÎŢĂ, Florin PARASCHIV

Marketing Director: Sorin AXINTE
axu@catavencu.ro
Promotion Manager: Roxana BODEA
roxana.bodea@catavencu.ro
Traffic: Ana-Maria SMARANDACHE
anamaria.smarandache@smz.ro
Manager de distribuţie: Cristian DOMNIŢEANU
cristi@catavencu.ro

Comenzi publicitare la Splendid Media
Mircea IONESCU – senior sales manager
mircea.ionescu@smz.ro
Tel.: 230.57.53

DIFUZARE prin SC Caţavencu SA,
Cornel SEVASTRE – director distribuţie
cornels@cotidianul.ro
Tel.: 0727.722.624
Abonamente prin Rodipet S.A.
Nr. de catalog 2002 sau direct la Academia Caţavencu

ADRESA REDACŢIEI:
Bulevardul Regina Elisabeta 7-9, etaj 6, Sector 3, Bucureşti
Tel.: 314.02.35; 314.02.38; 314.02.39
Fax: 314.02.58
ISSN 1221-5597
Tipărit la Tipografia România liberă

BRAT Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat Certificatul de Audit pentru revista *Academia Caţavencu* în conformitate cu Standardele Internaţionale de Audit

Internet: http://www.catavencu.ro
E-mail: office@catavencu.ro
marius.bortea@catavencu.ro

Bârfe, şmenuri, şuşanele

Omul numit de Adrian Năstase ca prim-adjunct al SIE (Iliescu numea şefii serviciilor, iar Năstase adjuncţii), Marcel Alexandru, a fost numit relativ recent consul general la Strasbourg, unde este Adunarea Parlamentară a C.E. Unde va da note vesele despre parlamentarii europeni în interesul ţării noastre. Dacă Marcel n-ar fi fost un tânăr ofiţer pe vremea lui Ody şi Siny, poate nu v-am fi povestit cazul. Soţia lui M.A. este şefa de cabinet a viceguvernatorului BNR, Eugen Dijmărescu. Mostră de sistem „reformat" în regimul Băsescu. Spunem „regimul Băsescu" pe motiv că preşedintele ştie bine despre această numire şi n-are nimic împotrivă. Dar are el ceva în cap. Spre deosebire de ziarişti. Care n-au, conform ultimelor hăhăieli.

După demisia lui Adrian Năstase din fruntea Camerei Deputaţilor nu s-au mai văzut procurori în jurul străzii Muzeul Zambaccian. A murit circul din jurul cazului Năstase. Să fie oare metastază?! Sau coincidenţă pură, floare roşie pe gura cui trebuie?! Sau poate telefonul la care au discutat preşedintele Băsescu cu Adrian Năstase să fi fost urmat şi de altceva?! De o discuţie mai amplă, de exemplu?!

Multe materiale „antiliberale" vin în presă dintr-o preocupare severă a serviciilor secrete ca „grupurile de interese" să nu facă prostii mari în ţara noastră. Altfel spus, afacerile şi vorbele premierului, ale ministrului de Finanţe şi ale lui Vlad Moisescu, consilierul numărul unu al lui Călin Popescu Tăriceanu, sunt îndeaproape monitorizate şi se va intensifica fenomenul cu cât se va apropia campania electorală anticipată.

Ambasadorul SUA în România, republicanul N. Taubman, are o avere de aproximativ 5 miliarde de dolari şi avion personal. Probabil că „ţine" cu Patriciu (glumă).

Zvonul că Răzvan Murgeanu va fi viitorul ministru al Transporturilor prinde tot mai multă coajă. Actualul ministru, Gheorghe Dobre, i-a încurcat atât de tare pe mafioţi, pentru că nu le-a făcut jocul, încât aproape că i-a băgat în faliment. Dacă zvonul se va confirma şi Murgeanu se va înţoli în caftanul de demnitar, înseamnă că întreprinderile mici şi mijlocii din domeniul semnalizării drumurilor ne pot pupa din mers şi să plece cât vor vedea cu farurile de ceaţă. Locul lor va fi luat de toate ciurucurile cu care a lucrat Murgeanu la Primărie, adică firma care a plantat stâlpişori şi separatoarele de sens, adică firmuliţa de apartament a lui Andrei Popovici, care va deveni amanta oficială a lui Murgeanu.

Trei sunt personajele de care a depins Băsescu pe vremea când era directorul Agenţiei Navrom din Anvers: Marin Antonescu, Adrian Isac şi Silvian Ionescu. După revoluţie, ei au evoluat astfel: Antonescu a ajuns prefectul PDSR al judeţului Dâmboviţa; Isac a ajuns general de brigadă în SIE şi şef al Direcţiei de Neproliferare, Silvian Ionescu a ajuns şeful Gărzii de Mediu şi, în fine, Băsescu a ajuns amiral de Golden Spriţ. Când, în 1993, *Academia Caţavencu* a descoperit că Marin Antonescu a fost ofiţer acoperit şi şeful antenei DIE din Bruxelles şi, implicit, superiorul pe linie de servicii al lui Băsescu, Isac şi Ionescu, marinarul s-a rugat frumos de noi să nu scriem chestia asta, că Marinică a fost un băiat bun şi că n-a făcut rău nimănui.

Acciduzzu

Legendă
- *bârfă pentru care nu băgăm mâna-n foc*
- *bârfă cu parfum de credibilitate*
- *bârfă-beton*

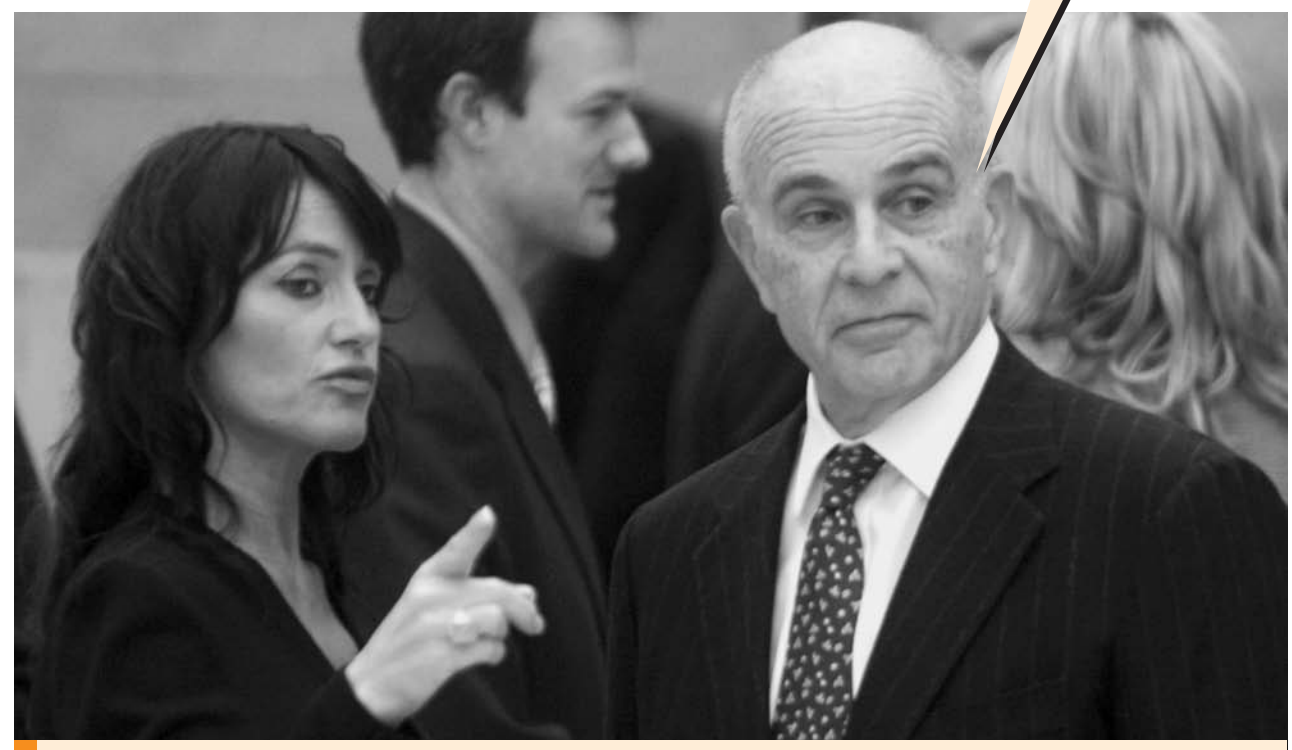

Nicolas Taubman, singurul ambasador care îşi poate compara averea cu PIB-ul ţării în care funcţionează

Bula demnitarului

CATEGORIA
MOTANUL ÎNCĂLZIT

Adrian Iorgulescu (ministrul Culturii şi Cultelor): „Tangoul te duce… aşa, către o stare de pre-amor între feline."

CATEGORIA
GOLDEN SPIRIT

Gigi Becali (preşedinte PNG): „Eu m-am ataşat de preşedintele Traian Băsescu pentru că l-am simţit ca pe un om spiritual."

CATEGORIA
GOLDEN ŞPRIŢ

Ludovic Orban (preşedinte PNL Bucureşti): „Sînt foarte îngrijorat, pentru că am văzut că Băsescu conduce sub influenţa alcoolului. Sper că el conduce numai maşina proprie şi nu România în ansamblul ei."

CATEGORIA
PRIMIŢI CU STEAUA BUCUREŞTI?

Gigi Becali (preşedinte PNG): „Mă consider un atlet al creştinătăţii – să mă ierte Dumnezeu că spun aşa, dar aşa e. Lupta mea e mai mult spirituală."

CATEGORIA
BĂIEŢE, ÎNCĂ O BUCURIE!

Traian Băsescu (preşedintele României): „Consider că sînt un om care are dreptul să se bucure."

CATEGORIA
GÎNDIRE CU PREMEDITARE

Mircea Dinescu (membru CNSAS): „Domnul Turianu nu ştie nici măcar unde sînt clanţele de la CNSAS."

CATEGORIA
BLONDEN BLITZ

Traian Băsescu (preşedintele României): „Sînt mai atractive, din punctul meu de vedere, blondele. Păi, şi cu soţia mea m-am căsătorit pentru că era blondă."

„Îmi plac foarte mult desenele animate. Dinamica lor este extraordinară."

CATEGORIA
EMIL BOBU

Ion Vasile (senator PSD): „Corupţii sînt acum în alte partide."

Ştefan Glăvan (deputat PC): „În momentul acesta special pentru România, sînt foarte puţini cei care pot concluziona idei concrete şi care să dea un verdict sigur."

Gigi Becali (preşedinte PNG): „Am avut aşa, o decădere… Dar un războinic nu decade aşa uşor!"

Întunericitul

Bineee... Pe următoarea membră o s-o sun eu... Îi propun tot o avansare pe linie de partid cu condiţia să vină la mine, sanchi, „la o cafea". Deci cît e scoru'? 435 la 434 pentru tine? Fii atent că vine egalarea!

Ludovic „Şică" Orban apelînd la expertiza muzicianului, cică, Adrian Iorgulescu pentru a-i compune linia melodică a unei noi arii a calomniei la care el deja a scris versurile şi le-a recitat la Alba Iulia

Fragmente din viaţa telefonică a unui euromilionar: Ioan Niculae

Ca dovadă a deplinei mele deschideri spre transparenţă, mă prezint în faţa presei cu date concrete: Renoir a fost impresionist, Grigorescu a pictat nişte care cu boi, capitala Kenyei este Nairobi, iar Leonardo da Vinci a trăit între 1452-1519. Doar de 2001-2004 să nu mă-ntrebaţi, că am un lapsus!

Adrian Năstase, cu ziariştii la o masă rotundă stil Louis XV, achiziţionată pe nimica toată de pe strada Covaci de un colecţionar anonim din Tărtăşeşti care i-a vîndut-o cu un milion de euro omului de afaceri Alexandru Bittner care, naiv, i-a vîndut-o pe nimica toată unei anumite doamne Mătuşa Tamara

Ideea de a pătrunde în intimitatea unei persoane îţi dă, trebuie să recunoaşteţi şi voi, perverşilor, un fior de culpabilă plăcere. Vă imaginaţi că sentimentul ăsta poate fi mult mai intens dacă persoana a cărei viaţă privată o vom viola împreună nu e una oarecare, ci este chiar o vedetă. O vedetă a tenebrosului top al milionarilor. Stimaţi telespectatori, Ioan Niculaeeee (IN). Cum care Niculae? Fost ofiţer de informaţii externe, pe vremea Prea Împuşcatului, Ioan Niculae are, azi, o avere de aproximativ o jumătate de miliard de euro şi ocupă un binemeritat loc 6 în topul securiştilor, scuze, afaceriştilor euromilionari. Domeniile de activitate sunt suficient de variate – de la agricultură (Interagro), la asigurări (ASIROM), trecând prin – of course – petrol (ASTRA ROMÂNĂ) şi încheind cu inevitabila echipă de fotbal Petrolul Ploieşti. A câştigat ilegal Tutunul Românesc. L-a pierdut, apoi, dar este încă în libertate. Tocmai din acest motiv am simţit că merită să publicăm fragmente din documente strict secrete ale SRI, conţinând transcrierile convorbirilor telefonice ale lui IN pe o perioadă de aproximativ 3 ani (2001-2004). Nu o să insistăm pe conţinuturile delirante ale nesfârşitelor jocuri de-a rotitul garanţiilor pentru obţinerea de credite de la diferite bănci, recuperările de TVA, licitaţiile aranjate – subiecte care acoperă mai mult de jumătate din cele câteva sute de file de transcrieri. Ceea ce ne-a fascinat şi ne-a făcut să dorim să vă împărtăşim trăirea este complexitatea personalităţii omului Niculae. Un infractor pentru care femeia este un tovarăş de afaceri cu botic, legea este sfântul protector al fărădelegii, ziariştii şi patronii de presă se cumpără la kilogram, demnitarii sunt împărţiţi în două categorii – prieteni sau ticăloşi, iar mita poartă numele nobil de „împrumut“.

„Am înţeles!“ răspunse armata de secretari de stat. Gheorghe Oană (GO), secretar de stat la Ministerul Finanţelor (15.01.2002), conversând peste ocean:

IN: Bună seara!

GO: La noi e dimineaţă aici.

IN: Când veniţi în ţară?

GO: La sfârşit de săptămână. Ce se aude pe acolo?

…

IN: Vă aştept să veniţi, că avem multe de rezolvat.

GO: Am înţeles.“

Acest supus secretar de stat a fost, din păcate pentru interesele de afaceri ale lui IN, schimbat din funcţie nu mult după această convorbire.

Ovidiu Natea (secretar de stat la Agricultură la data înregistrării, fost prefect de Mureş, membru marcant al PSD şi apropiat al familiei Năstase):

ON: Deci, s-au adunat, s-au văzut, au povestit, fiecare înţelege ce vrea. Vineri este o nouă reuniune, la care particip şi eu, pentru că altfel nu se poate.

IN: Bun. Deci înţeleg că astăzi nu se discută.

ON: Nu…

IN: Bine. Deci pentru vineri acum este.

ON: Vineri, da.

IN: Pe care o conduceţi dumneavoastră înţeleg, da?

ON: Exact.“ (27.11.2001)

Conversaţia a avut loc la o zi după ce cei doi au luat o masă la un restaurant al lui IN: „Deci din minister aţi ieşit şi o luaţi la dreapta. Aţi trecut de Rosetti, de piaţă, pe partea stângă e ASIROM-ul ăla mare. Deci o luaţi pe străduţă la stânga şi vă duce la clubul ARO se numeşte. E al nostru. Eu vă aştept acolo“. „ON: Clubul ARO. Am înţeles.“ (26.11.2001)

Armata fidelă de femei

Ioan Niculae are aparenţa unui sfânt fragil, încojurat de amazoane puternice, competente şi gata de orice sacrificiu. Ele sunt cele care poartă grosul bătăliilor, din poziţii de directori executivi ai companiilor lui IN. Una dintre femei, **Ionica Pantazescu**, nici măcar nu e femeia lui, e a ministrului Ovidiu Muşetescu (a fost secretară, apoi consilier juridic şi erotic). Dar IN ştie cum să o preţuiască.

„IN: Dl ministru este pe aici, prin jur?

IP: Dl ministru nu este prin jur, este la partid. O să vină după 14,30-15.

IN: Vedeţi că la 15 este treaba aia cu VIROMET (una dintre cele mai mari companii româneşti din industria chimică, scoasă la privatizare de APAPS-ul muşetesc).

IP: Ştiu... Din ce am înţeles eu atunci, dumneavoastră aţi zis că VIROMET-ul să meargă înainte, nu?

IN: Da. Însă ajutaţi-ne cu treaba aia legală, cu ştergerea penalităţilor.

IP: Aia nu e nici o problemă Aia se face. Am făcut-o pentru toate societăţile.

IN: Deci BROADHURST nu mai e BROADHURST. SUNT EU ACUM. E şi unul de la mine acolo. Se numeşte Mirea. E GENERALUL MIREA, care participă la negocieri. El e al meu. Deci, noi avem deja contractul cu ei în spate. Deci e în regulă.

IP: Dl ministru nu ştia asta?

IN: Păi, nu m-am întâlnit cu el în faţa Guvernului, cum a ieşit de la premier? A uitat.

IP: Da, a uitat. Eu i-am spus aseară.

...

IN: Păi, cum? Nu i-am spus eu lui asta? Ştia. Zice: «Măi, eşti sigur?».

IP: Gata, sper să-l prind.

IN: Prindeţi-l!“ (10.12.2001)

După doi ani, relaţia e încă vie. IN îi cere Ionicăi să-i aranjeze o întâlnire cu un caiet de sarcini de licitaţie: „IN: Alo! Ioana, ce faci? IP: Bună ziua, domnu' preşedinte. Ce să fac, sunt terminată.

IN: Păi, atunci să lăsăm pentru luni, că vreau să mă pui tu în legătură cu cineva, cu ăia care fac caietul de sarcini acolo. IP: Păi, luni, că acum nu mai am cu cine.“ (26.09.2003)

Toncea Nicoleta (TN), stăpâna afacerilor lui IN la Zimnicea, este, însă, adevărata amazoană. Ea se luptă cu funcţionarele de stat pentru fiecare amărâtă de rambursare. Şi se luptă cu talent, Mariana Prună (MP) având armele depuse la picioarele Nicoletei.

„TN: Vreau şi eu o rambursare de TVA.

MP: Cred că ai turbat de tot.

TN: Tu ai turbat, eu ţi-am spus. MP: Pe suma aia de rambursare de la voi, pe miliardele alea de rambursare? TN: Da. MP: Măi, fugi de aici... Eu fac cerere, că trebuie să-mi dai acolo, o sumă... MP: Ăă, lasă că vorbim. TN: Da' vezi că vreau vreo 20 (miliarde lei). MP: Măi, eu cred că... TN: Nu sunt sănătoasă. MP: Da. TN: Da' nici tu nu eşti, eşti de-a mea. MP: Deci, păi asta e chestia, mamă.“ (24.02.2003)

Sau, cu o lună mai înainte: „TN: Hai, vino să mănânci cu mine, aici. PM: Păi, hai, trimite-mi o maşină să vin. TN: Şi vii cu... ce, ştampilele şi cu hârtii? PM: Le-am ştampilat pe toate în alb... deci ia fii atentă!... Ştii cum facem, fentăm şi ţi-l dau de... mai dinainte de 25. TN: Da, puiuţ. Tu eşti deşteaptă, mă. PM: Păi, de aia intru eu la mititica şi vii tu frumos la mine. TN: Nu te lăsăm, bă, nu ştii că ai prieteni?“ (20.01.2003)

Răsplata la boticuţul femeii

Nicoleta Toncea este, se pare, aleasa lui Niculae pentru premiere: „IN: Boticuţ, ce mai faci, fetiţo? TN: Î... IN: Te pup, unde eşti? TN: La birou. Şi zi, terenul de la Agro Prod pe cine-l luăm? IN: Păi, eu ştiu, mă botuleţ? Ori pe numele tău, ori pe Iancu. TN: Pe Iancuuu?...“ (27.10.2003)

Garda de ziarişti: *Curentul.* Mihai Iacob (pe 15.04.2003 era încă proprietarul ziarului pe care, ulterior, i l-a vândut chiar lui IN). „IN: Urmarea e la oferta pe care mi-au făcut-o cei de la OMNIASIG să vând! E un şantaj. Mihai Iacob: Păi, hai să punem la atac pe chestia asta... mâine la ora 11 se duce Zară şi Cătălin Antohe.“

Sare, apoi, şi garda de la *Gardianul:* Angela Toncescu, preşedinte ASIROM(AT): „Şi mă sună ăla, Iacob *(Curentul).* Ce fac, îi fac contractul sau nu? IN: Pe cât am zis noi atunci, în final? AT: 25. IN: Am văzut că a apărut ceva în *Gardianul.* Era treaba noastră? AT: E treaba mea. N-are nici o legătură cu el. IN: Păi, fă-l pe 25, da?“ (2.05.2003)

Ioan Niculae îşi recuperează statura de mântuitor, scuze, mituitor, atunci când e vorba despre marii demnitari. Dacă femeile lui înfruntă hoardele de funcţionare, auditori, ziarişti, el nu se mobilizează decât când e vorba despre adevăraţii bărbaţi ai naţiunii.

Ovidiu Muşetescu (OM). „IN: Alo! OM: Te pup, dom' preşedinte. Ce faci?... Da, domnu' preşedinte, am uitat să-ţi spun că am obţinut divorţul. IN: Bravo, felicitări! Păi, dă şi tu de băut! OM: Mersi. Dar abia pun via. Până se face... IN: Păi, nu poţi să iei şi tu? Uite, îţi dau împrumut până se face. OM: Îmi dai împrumut până se fac strugurii? Bine, am înţeles.“

Şeful Mare (nu poate fi decât Adrian Năstase) vrea şi el un împrumut: „IN: Eu m-am enervat atunci, când am fost la şeful mare. Am zis: vreţi să îl vând? Mă duc şi vând la 50-60 de milioane, am 10-15 credite şi am terminat. Şi stau cu burta în sus, dacă vreţi. Zice: Nu, nu vrem să faceţi treaba asta... El a rezolvat şi cu (ministrul) Tănăsescu. El l-a sunat şi i-a zis: Te întâlneşti cu el în seara asta. Din momentul ăsta (Tănăsescu) e prietenul nostru. Şi mai e ceva. **Că are şi el nevoie de un împrumut. A zis că dacă poate conta. Zic: Poţi conta 1.000%.“** (09.09.2002)

Cum se îngroapă un dosar în Parchet. Dacă n-aţi auzit de nici o cercetare penală privind activităţile mafiote ale lui Ioan Niculae, vă recomandăm cu căldură să revedeţi filmul *Naşul.* Noi n-am auzit de nici un procuror care să fi avut nevoie de un împrumut de la Ioan Niculae. Dar nu tot ce n-am auzit noi nu există.

Mircea TOMA

finca

Sluga Elenei făcută Cavaler de Traian

Pe lista decoraţilor de către Traian Băsescu, listă propusă de Academia Română cu ocazia a 140 de ani de la înfiinţare, se numără şi Dumitru Paica, fost lucrător cu munca politică la cabinetul academicienei Elena Ceauşescu, absolvent al Şcolii de Securitate de la Băneasa. Şi totul s-a întîmplat în plin scandal CNSAS! Cum funcţia doboară gradul la astfel de cadre de nădejde, de acum, Dumitru Paica este cavaler. Ziceam că propunerea a venit din partea Academiei Române, mai precis a Cancelariei acestui înalt for. Iar şeful cancelariei este (aţi ghicit?) chiar Dumitru Paica! Trebuie să vă amintiţi de el, este urmaşul lui Gheorghi Prisăcaru, căruia *Academia Caţavencu* i-a publicat copia cărţii de muncă. Acolo scria negru pe alb ce hram purtau prin vremuri cei doi. Faza cu Elena Ceauşescu este reală. Aşa că saltul lui Paica (& Prisăcaru) din 1990, de la Cabinetul 2 la Academia Română, nici nu este aşa de flagrant. Au plecat de la cabinetul unui academician doctor inginer la centrală, adică la Academia Română. Decît ofiţer acoperit, mai bine Cavaler descoperit!

Se poate să nu se poată. Sau invers

Un scandal de proporţii este pe cale de a fi măturat sub preş la Sibiu, unde Primăria a făcut un mic, dar ultradezavantajos (pentru comunitate) schimb de terenuri în favoarea unor cetăţeni. Normal, cetăţenii ăştia nu sînt fitecine, ci chiar preşedintele Judecătoriei Sibiu, Elena Boca, şi soţul acesteia, Sebastian Boca. Şi la fel de normal este că Johannis a făcut acest schimb de teren, deşi terenul cedat era revendicat. Copiangiilor de la DNA o să le spunem că e vorba de terenul din strada Gheorghe Asachi nr. 60, ce a fost revendicat în 12 noiembrie 2002, dar pe care preşedintele Judecătoriei Sibiu l-a primit pe 26 septembrie 2003, prin HCL 284. Ar mai fi de pus la cercetat şi consilierul juridic Dorin Nistor, cel care a semnat actul de schimb cu soţii Boca, deşi l-a asigurat anterior pe moştenitorul terenului, Michael Reisenauer, că cererea sa va fi soluţionată. Şi iată, chiar a fost soluţionată, dar nefavorabil!

Puterea de Bihor s-a rupt cu tărie

Ruperea Alianţei D.A. la Bihor nu s-a făcut aşa, nitam-nisam, fără rezon, ci la comanda fraţilor Micula, care controlează, sponsorizează şi ordonă la filiala judeţeană a PNL, unde şef este fostul lor angajat, actualul deputat Cornel Popa. Deşi fraţii doreau încă de acum patru luni să cam rupă pisica-n două, pentru a se răzbuna pe primarul PD, Petru Filip. Care primar şi pedist în acelaşi timp le-a refuzat un schimb de terenuri. Chestiunea ruperii nu s-a făcut decît acum, cînd au primit verde de la însuşi Tăriceanu, care le-a dezvăluit că are un plan secret de punere cu botul pe labe a Băsescului. Conform acestui plan, nici anticipate nu vor fi, dar nici PD nu va mai fi la guvernare. Ei, scoateţi o foaie de hîrtie şi începeţi să calculaţi procente, că nouă nu ne-a ieşit nici cu zecimale!

Platon şi Aristotel
calculînd în chip şi fel

Aceste interviuri au fost adevărate, sînt reale şi vor fi autentice

„În partidul ăsta, tăticu', m-a adus valul, da?“

Stelică şi Piedone – doi moguli de cartier, doi inşi cu mare deschidere la mase. Nu degeaba, deputatul Stelian Duţu se plimbă de la PD la PNL, la PUR, la PD, iar de săptămîna trecută, şi la DNA. Nu degeaba, răsturnătorul de tarabe Cristian Popescu, zis Piedone, umblă de la PSD la PNŢCD.

PIEDONE

Cameleon în dos, lingăi pe faţă

Piedone a trecut de la PSD la PNŢCD. Aşa că vinerea, la ora 10, Piedone vine la biroul său de la PNŢCD şi aude necazurile: „Am o locuinţă în Bucureşti ce a fost vîndută pe vremea comuniştilor şi statul de acum nu mi-o dă“; „Sînt cu o pensie prost calculată, vin din Bărboşi“; „Mă alungă poliţia să nu mai vînd haine la mine în faţa blocului, păi unde, că am copil paralizat“; „De şase ani la Gorjului nu avem apă rece, nu avem decît fierbinte“ şi altele astfel. Poveştile stau la coadă pentru ajutor în faţa uşii lui Piedone. Dar iată ce cred despre omul politic Piedone: „oportunist politic“, „politic, nu dau doi bani pe el, că a venit de la un partid la altul“, „e cameleonic“. Piedone suferă de traseism, iar situaţia de la uşa lui, de ozenism.

Despre oportunism

Reporter: Ce căutaţi aici?

Cristian Popescu: Cum ce caut? Ce caut în partid sau în sediul ăsta?

Rep.: În ambele.

C.P.: În partidul ăsta, tăticu', m-a adus valul! Oportuniştii sînt la putere! Mă duceam la PD sau PNL sau la cei din Alianţă. PNŢ e sub 1% şi nu e în Parlament, nu e nicăieri.

Rep.: Şi PSD?

C.P.: Nu au respectat sondajul Gallup, nu mi l-au adus la cunoştinţă, acolo eu eram cel mai bine plasat pentru Primăria Capitalei, or ei l-au vrut pe Oprescu, Oprescu a spus că nu vrea să fie veşnicul învins şi l-au pus pe Vanghelie.

Rep.: Primul loc, bineînţeles, la cîte tarabe aţi aruncat prin pieţe, la cîte portocale stricate aţi jonglat!

C.P.: Eu sînt soldat disciplinat. Un infanterist.

Bazinul

Rep.: Un infantilist?

C.P.: Maiestate, eu nu am fost înştiinţat de locul meu întîi. Mi-am dat demisia, fiindcă mă simţeam ca după o slujbă de exorcizare. Am vrut să candidez independent, dar logistic şi financiar era imposibil, aşa că am fost susţinut de partidul sindicaliştilor.

Rep.: Îl bateaţi pe Videanu?

C.P.: Păi, nu am plecat cu ideea de a-l bate, primul gînd a fost să mă răzbun. Dacă luam 1%, mă apucam de business, dar cei 10% din alegeri m-au legiferat, mi-au arătat că am bazin la tarabe şi sînt dator faţă de bazin. Apoi, datorită bazinului, am fost chemat de partide.

Rep.: Sînteţi curat?

C.P.: Foarte curat!

Rep.: Şi cînd zici: PSD, apoi PNŢ, nu e pată?

C.P.: În situaţia în care e România, nu vedeţi ce se întîmplă la stînga, în PSD-ul plin de şefi, şefii au bani mulţi, e partid de burghezi...

Rep.: Nu este asta explicaţie… cum sînteţi dumneavoastră, asta e!

C.P.: Dacă mă laşi, tăticu', sînt vertical… La PNŢ valul m-a adus, fiindcă partidul sindicaliştilor a intrat în PNŢ, iar eu am reprezentat acest partid la Primărie. Dacă tot m-a adus valul aici, atunci cred că v-aţi dat seama că eu nu eram din filmul PSD-ului.

Rep.: Din ce film, ăsta cu PNŢ?

C.P.: Cred că din ăsta, e un partid curat, trebuie resuscitat.

Rep.: Curat, dar mort.

C.P.: Atunci? Nu e oportunism? Înseamnă că o să mor şi eu.

Idealuri: pietricica

Rep.: Care sînt idealurile dvs. în viaţă?

C.P.: Sînt un luptător, îmi place mult să construiesc. Îmi place mult. Îmi place să restaurez. Am luat o maşină veche şi am restaurat-o pînă a devenit cea mai frumoasă. Nu sînt un oportunist, am numai principii.

Rep.: Care sînt astea?

C.P.: Principiul meu de bază este să… de fapt, să deschid o paranteză, am făcut în 2000 un management în Germania şi acolo o profesoară, care mă simpatiza, îi plăceau ăştia mai dolofani, mi-a rămas aşa întipărit: „Băi, domnule Cristian, îţi iei pietricica şi ţi-o arunci înainte, indiferent cine e pe stînga, pe dreapta, uită-te la pietricica ta şi gîndeşte-te că tu să ajungi la pietricică, s-o ridici, ţi-ai atins un scop şi tu s-o arunci mai departe“. Am intrat în curtea PNŢ-PPCD-ului…

Rep.: Cu pietricică?

C.P.: O aruncasem deja. Am ajuns la ea şi am aruncat-o în 2008.

Cameleonismul

Rep.: Am o întrebare… am stat de vorbă cu cei de afară, cei ce stau în audienţă la dumneavoastră. O parte din ei, 4 din şase, ca să nu credeţi că manipulez Gallup-ul, vă cred un oportunist de două parale, un cameleon.

C.P.: Sînt conştient de acest lucru. Cameleonul îi rezolvă, domnu' Istodor.

Rep.: Cum e duplicitatea asta?

C.P.: Oricare om e o dată în viaţă cameleon pentru atingerea unui scop. Afară, un cameleon v-a dat interviu, înăuntru eu îl rezolv. El va contabiliza acest lucru.

STELIAN DUŢU

Certăreţul

Rep.: Ce mai face certăreţul de Constanţa?

S.D.: Sînt un om cu atitudine. Nu ezit nici o clipă să am poziţie. Din această perspectivă, par certăreţ, dar stau pe o atitudine demnă şi nu mi-e teamă de absolut nimic.

Rep.: Caz patologic?

S.D.: Ehe-he-he, un ziarist citînd un ministru a scris de patologia mea, dar, întrebînd ministrul respectiv, respectivul a spus că nu e adevărat, nu sînt patologic.

Ce faci, domnu' comerciant, nu ţi-e ruşine? Păi, de-asta am făcut noi, ţărăniştii, mii de ani în temniţele comuniste? Ca să-mi oferi dumneata şpagă ca pe vremea cînd eram la PSD?

Popescu-Piedone, un social-democrat expirat, încercînd să se vîndă ca produs proaspăt ţărănesc pe piaţa creştin-democraţiei

Doctrina e omul

Rep.: Recunoaşteţi personajul: trece de la FSN la PD, de la PD la PNL, de la PNL la PUR, de la PUR la PD iar.

S.D.: Nu, eu nu am fost niciodată membru FSN. Eu am fost numai membru PD, într-un context conflictual, eu şi mai mulţi colegi am plecat din PD. Gestul l-am regretat ulterior, dar pentru a ne proteja, eu şi primarii PD pe care-i aveam atunci, de tăvălugul, mă scuzaţi de expresie, pesedist, am trecut la PNL. Acest experiment nu a reuşit atunci, dar sper ca fuziunea să cîştige acum. Tot pentru protecţie am trecut la PUR. De mult voiam reîntoarcerea la PD, dar vicepreşedinţii de atunci ajunşi la PSD s-au opus. Deci, la mine nu e pic de oportunism, ci doar protecţie.

Rep.: Aţi învăţat doctrina liberală?

S.D.: Eu? Mai mult am practicat. Doctrinar, între liberalism şi social-democraţie există diferenţe, dar acţiunea politică arată că nu. Exemplul este chiar acum, cînd cele două partide, mă rog, Partidul Democrat face parte din familia partidelor populare, dar cînd s-a creat această alianţă de guvernare, Partidul Democrat avea o orientare social-democrată, iar liberalii o au pe cea liberală, or, în acţiunea politică s-a văzut că nu sînt mari diferenţe, răspunzîndu-se unei nevoi europene.

Rep.: Şi îmbîrligătura asta cine o va rezolva?

S.D.: Oamenii din teritoriu şi rezultatele lor practice pe care oamenii le au. Contează activitatea propriu-zisă din structurile teritoriale cu nivel de reprezentativitate la nivelul unor autorităţi locale. Sarcina lor e să găsească soluţii pentru îmbunătăţirea condiţiilor de muncă pentru oameni, iar din punct de vedere al autorităţilor locale, condiţii normale pentru oameni înseamnă să aibă apă caldă, căldură în casă, drumuri, să circule în siguranţă, acces la servicii de învăţămînt, de sănătate, la servicii de cultură.

Rep.: În Constanţa, Mazăre e mafiotul de bani, Duţu e mafiotul de oameni.

S.D.: În ceea ce-l priveşte pe Mazăre, eu nu vorbesc despre un asemenea om, că el consideră că dacă eu tuşesc, toată Constanţa răceşte, el considerînd că eu sînt la originea a tot ce i se întîmplă.

Rep.: O realitate există: turma vă urmează. Care e secretul succesului? Cum manipulaţi? Orice partid zice: dacă îl aduc pe Stelică în partid, am luat Constanţa.

S.D.: Nu e măgulitor, dar oamenii au încredere în mine. Am lucrat în administraţia publică în Constanţa înainte de '90, ca secretar de primărie, nu faceţi confuzia că era politică această funcţie în perioada comunistă, am lucrat în comune, oraşe, municipii, am un sistem de relaţii private foarte deschis şi sincer cu funcţiile judeţului Constanţa. Eu nu ezit niciodată să merg cu ei la botezuri şi înmormîntări, Doamne fereşte!

Stelian Duţu, un traseist cu carnetul suspendat în mai multe partide, admirîndu-l pe conducătorul Băsescu, renumit pentru viteza beţiei

Demolatorul? Nu!

Rep.: Păi, înainte de '90 dădeaţi avizele pentru demolarea satelor constănţene în vederea sistematizării! Vi se spunea „Demolatorul din Năvodari“!

S.D.: O, nu este adevărat! Nu este absolut adevărat! Nu este nimic adevărat! Este o infamie! Absolut dimpotrivă şi poate acum se aude pe un ziar naţional: eu am avut de suferit fiindcă m-am opus demolărilor, mai ales pentru că eu am fost cel care am protejat construcţia unei biserici în Năvodari, am fost sancţionat chiar pe linie de partid. Restul este făcătura „prietenilor“.

Rep.: Bineînţeles, nu aveţi nici un ziar cumpărat.

S.D.: Absolut şi aici. Am cunoştinţe, dar nu am partipriuri cu nici un ziar, eu nu m-am băgat în afaceri pînă în 2004, am spus că, atîta timp cît am funcţii administrative, nu am afaceri private şi atunci am intrat ca acţionar după ce nu am mai fost preşedinte de consiliu judeţean şi ulterior şi în altă societate, dar nu am activitate în presă şi nu am nici un interes aici.

Rep.: Ca om politic, de ce vă trebuie tichia asta, afacerea?

S.D.: Afacerea nu e tichie, să vorbim respectuos despre acest domeniu, afacerea, printr-un minimum de activitate, poate întreţine o familie, să fim serioşi, că din parlamentarism nu se cîştigă. Eu am trei fete.

Rep.: Şi înainte cîştigaţi mai bine, ca şef pe plan local?

S.D.: Absolut nu, dar eram mai aproape de judeţ.

Băsesciada

Rep.: În alegerile organizaţiei locale v-aţi bătut cu cuscrul, cumnata şi fina lui Băsescu. Cum i-aţi săpat?

S.D.: Nu are cît de cît acoperire această afirmaţie. Eu nu m-am luptat absolut cu nimeni. Cumnata preşedintelui Băsescu este vicepreşedintă în Biroul Permanent Judeţean, deci nu a fost învinsă de nimeni, dînsa are susţinere în partid, şi o spun cu toată responsabilitatea.

Rep.: Şi bătaia dintre gaşca lui Stelică şi gaşca băseştienilor?

S.D.: Absolut eronat, a fost întrecere colegială, e adevărat, pentru prima oară în atîţia ani, de cînd conduc, au fost două candidaturi la funcţia de preşedinte, ciudat, fiindcă era numai a mea de obicei, dar asta e şi o recomandare statutară şi regulamentară, ar fi fost bine să fie cît mai multe candidaturi şi a ieşit o formulă din oameni ce mi-au fost mai apropiaţi.

Rep.: Ce nevoie are Băsescu de rubedenii prin PD?

S.D.: Cumnata domnului Băsescu este de mult în organizaţie, iar poziţia dobîndită nu are legătură cu funcţia domnului Băsescu, este un om care munceşte foarte mult, eu am un respect aparte pentru dînsa, nu sînt cuvinte pentru a aduce cuiva satisfacţie, dar chiar este un element de mare caracter, un om muncitor, tenace, unde nu ar fi mai mulţi oameni ca ea! Şi repet, eu nu fac aici o laudă, fiindcă acest om chiar este absolut un om puternic, cum rar întîlneşti.

Brîuleţul

Rep.: Cum a fost la „Brîuleţul“ pe vremuri?

S.D.: Absolut inexact. Mie îmi place să dansez uriaş, dar nu ştiu de unde aţi scos-o că am dansat la „Brîuleţul“. La „Brîuleţul“ nu aveam cum să dansez fiindcă eu sînt în Constanţa şi, oarecum măritat, din 1980, cînd am venit cu o repartiţie de la Adamclisi, iar că eu am dansat la „Brîuleţul“ este gratuit, nefondat şi idealist. Dansul e o stare de spirit plăcută, eliberează, te depărtează de tine.

Rep.: Iubiţi mult, în afara soţiei?

S.D.: Făcături! Iubesc familia, încît nu-mi permit aşa ceva.

Rep.: Prea puternic, prea dat dracului, prea tare în Constanţa! De ce nu vă omoară ăştia?

S.D.: Eu cred că trăim într-o societate normală, în care valorile sînt respectate.

Eugen ISTODOR

România. Mici fragmente de neant.

Nebunul la S9

„Banditule!“, „Legionarule!“, „Măi, gunoiule!“, „Ești trimisul Satanei!“. Slăbănog, tînăr, dar cu barbă albă, cu o șubă tocită și bocanci descentrați, se lua de cîte un nefericit care-i nimerea în preajmă, pe stradă. „Băgați curent electric în oameni, ai?“, „Profiți de urechea oamenilor!“. Chestia cu urechea n-a-nțeles-o nimeni, dar măcar ne-a ajutat să bănuim cam ce hram și ce cămașă de forță poartă pe sub șubă.

Pionul deconspirat

Dar ce să mai zici de un tip care, tot pe stradă, se agita, se ducea doi pași mai încolo, se uita după cineva, se întorcea, se răsucea, mai arunca o privire în depărtare, iar din cînd în cînd își ducea gentuța la gură și vorbea în ea? Ei?… Iar ăsta era tînăr, îmbrăcat îngrijit, tuns frumos (era să zic „regulamentar“)… A, da, corect, omul vorbea în geantă ca să-și îmbogățească bagajul de cunoștințe…

Un PZD-ist moldovean

Am văzut, în peregrinările mele prin țară, un automobil cu numărul X-nu știu cît-CZD. Vedeți, se cunoaște cînd dai peste cetățeni care vorbesc și gîndesc în dialecte locale, cu regionalisme. La București, același cetățean ar fi cerut de la Udriște un număr dedicat: X-nu știu cît-PZD.

Ne întoarcem la Lukoile noastre

Pentru că nu am vrut să fac pipi în superbul decor natural de pe Valea Oltului, m-am așteptat să găsesc un WC în benzinăriile Lukoil. Dar nici una nu avea așa ceva. Cum au primit aviz sanitar și cine le-a lăsat să se ridice fără WC e greu de spus. Mai ușor e însă să te întrebi ce fac rușii de la Lukoil cînd vor să se pișe. Unde se pișă? Se pișă pe România.

Auto Moto Tolu

Am văzut în București un autobuz al firmei SC Mototolea. Și zău că își respecta firma: abia se mișca.

Invitație la vecină

Am o vecină care ar lua la ea acasă orice aș vrea eu să arunc la ghenă și nu ar încăpea. Am aruncat ultima oară o ușă și ea a venit și m-a întrebat dacă poate să o ia ea. I-am zis că da și mi-a cerut cheile. Am aruncat odată o canapea și a vrut-o tot ea. Trebuie neapărat să o sun să o întreb dacă are nevoie de niște pachete goale de țigări, niște panglici IDE de la un PC și un CD-rom stricat.

Ethos, Porthos și Aramis

reportaj cu țara de gît

Daciana salvează Roșia Montană!

Săptămîna trecută, Daciana Sîrbu, deputat PSD și delegat la Parlamentul European de la Strasbourg, unde a fost repartizată fix la Comisia de Mediu, s-a întors în țară cu o preocupare nouă. După cum a declarat și revistei noastre, în timp ce făcea o pauză în programul său de la Roșia Montană: „Am fost la Strasbourg și au venit mulți parlamentari europeni la mine să mă întrebe ce facem cu Roșia Montană. Eu nu prea știam de Roșia Montană, nu prea știam ce se întîmplă aici și m-am hotărît să vin la Roșia Montană și să văd despre ce-i vorba. Vreau să ascult și o parte, și cealaltă“. Fiind așa de drăguță, am iertat-o instantaneu pe Daciana că nu știe nimic despre ce se întîmplă la Roșia Montană în ciuda tonelor de anchete și materiale care s-au scris și am zis că mai bine să ne bucurăm că Daciana e interesată totuși de subiect și că ne-a invitat cu ea la întîlniri. Întîlnirea Dacianei și cu unii, și cu alții a avut loc la primărie. Mai întîi cu cei de la „Alburnus Maior“, asociația celor care luptă pentru păstrarea Roșiei Montane, și apoi cu doi domni de la RoșiaMin, partenerul român din Gold Corporation. Cei de la Gold Corporation i-au dat, bineînțeles, țeapă Dacianei. Mediator a fost primarul PSD Virgil Narîță din Roșia Montană, un domn ales cu 80% din voturile cetățenilor din comună pentru sloganul „Vom scoate cangurii afară din Roșia Montană“. Firește, imediat după alegerea sa, și-a schimbat complet atitudinea și a devenit omul lui Gold Corporation.

Opt oameni vorbesc unii peste alții. Toți au ceva de spus. Unii sînt ușor turbați. Marea problemă nu e Gold Corporation, ci chiar primarul PSD, care, avînd puterea în mîini, îi îndepărtează și le taie sursele de existență. Tot felul de hotărîri ale Consiliului Local, dominat tot de PSD, fac, ușor-ușor, ca viața să fie imposibilă în Roșia: zona a fost declarată industrială și, ca urmare, nu se pot accesa programe SAPARD sau nu sînt lăsați să facă ferme de pui. Deși Gold Corporation nu a depus un proiect, consilierii își motivează hotărîrile prin acest proiect care va veni cîndva; la judecătoria Cîmpeni, orășel din apropiere, oamenii sînt păcăliți să renunțe la terenuri; avocații GC îi ajută să se dea în judecată unii pe alții; li se iau bani mai mulți pe activități de comerț decît i se iau lui GC; mici frecușuri care fac viața grea. Daciana nu notează nimic din tot ce spun oamenii, dar poate că e politician și ține minte și, mai ales pentru că e foarte drăguță, toată lumea o iartă. La sfîrșit, le zice: „Eu am venit aici pentru că la Strasbourg mi-au spus foarte mulți parlamentari că România are o mare problemă cu Roșia Montană, să ascult tot ce zic părțile. Vreau să fiu obiectivă. Dumneavoastră, totuși, s-ar putea să nu fiți obiectivi!“.

Se ridică iar turbulentul de David Eugen, unul din capii răsculaților, și zice: „Doamnă sau domnișoară Daciana, cum să fiu eu obiectiv dacă dom' primar și consiliul nu ne lasă să accesăm SAPARD-ul și să facem ferme de pui?“. Sare iar primarul ca ars, acuzîndu-l de minciună. Lupta iar se încinge.

Serviţi, doamnă deputat!
E apă bună, de-a noastră, de Roșia, îmbogăţită cu cianuri! Poţi să bei oricît, chiar ani de zile. Că după aia, poate te înţeapă un pic inima în locu' unde aveai ficatu', da' senzaţiile de ameţeală sînt rare: poţi să le numeri pe cele şaişpe degete de la o mînă!

Daciana Sîrbu interesîndu-se la primarul din Roșia Montană dacă nu cumva o catastrofă ecologică în regiune ar putea să micșoreze creierii electoratului ca să voteze din nou cu PSD-ul dlui Iliescu

În fine, pleacă răsculații, intră partea cealaltă. Un director de la RoșiaMin – Deva, inginerul Drubea, și încă un tip arătînd ca un homosexual de la țară, îmbrăcat în haină de piele și pantaloni de piele, cu inele groase pe mîini, coafat, pomădat și vopsit și vorbind cu o emfază de prost gust. Ei sînt partizanii exploatării cu cianuri. Ce bine că Daciana nu-și notează nici ce zic ei, fiind în felul ăsta obiectivă. Oricum, vin și ei cu varianta lor: Roșia Montană e oraș minier, așa trebuie să rămînă, indiferent cum, că doar nu or să se apuce minerii să-și schimbe existența și să facă exploatări de fructe de pădure și să împletească coșuri, *așa cum vor unii.* Își încheie pledoaria și cu o bănuială la adresa ungurilor care, de fapt, urmăresc să alipească Transilvania la Ungaria și să fure aurul de la Roșia Montană. Daciana observă și ea că, într-adevăr, la Strasbourg, mulți din cei care i-au atras atenția asupra pericolului cianurilor erau unguri. Primarul, homosexualul și inginerul se ridică într-o lamentare generală asupra pericolului unguresc, Daciana încheie discuția și lumea se împrăștie.

După întrevederi, într-o cameră alăturată, primarul ne invită la un protocol. Brînză bună de oaie, șunculiță, cașcaval, sălămior. Daciana ia cu mușchiul, nu îi place parizerul, în schimb șunculița și mușchiul îi convin. Sînt cîțiva pesediști locali, atmosfera e plăcută, ca-ntr-o familie, și primarul începe să îi toace pe cei de la Alburnus. Capul răsculaților, David Eugen, cică a omorît doi oameni cu jeep-ul și ar trebui să fie în închisoare, dar nu e, iar alt domn, la fel de turbulent, cică, de fapt, ar fi nemulțumit că nu l-a angajat Gold Corporation. Primarul iese, pesediștii ies și, rămași singuri, Daciana zice ușor amuzată: „Vă dați seama în ce situație sînt. E o problemă. Ce să fac, aici primarul e din PSD“.

„Zic să-l călcați în picioare!“, o sfătuiesc cu înțelepciune.

„Oricum, nu am înțeles nimic“, zice Daciana.

Alexandru VĂRZARU
alexvarzaru@catavencu.ro

Cu ce treabă pe la noi?

Iată o mostră de civilizație surprinsă la amiază, în cartierul prezidențial Cotroceni. Chiar aproape de Golden Blitz există un WC ecologic, european. Dar există și un lăcăt cu care e bine ferecat. WC-ul public cu lăcăt introduce în civilizație un nou obiect de strictă necesitate în anumite situații dificile. La fel de important ca hîrtia igienică va fi de acum și speraclul igienic.

Hazna de necaz

Din aurolac în puț, din puț în Dîmbovița

Într-o frumoasă zi de primăvară, un prieten cu nume de animal semi-domestic, Oița Roz, se plimba prin București, la braț cu un aparat de fotografiat. Ajuns pe cheiul Dîmboviței, nu mică i-a fost mirarea Oiței Roz văzînd un grup compact de aurolaci care își scoseseră pungile cu prenadez la aer – la aerul curat-poluat din Capitală. Doi dintre ei, ceva mai curajoși, se și lăsaseră la fundul gol, pentru a face o baie, civilizat, în văzul tuturor. Cu toate acestea, se pare că vom intra, totuși, în UE la 1 ianuarie 2007.

Piața Nudului

Cuvîntul care...
se uită doar la poze

Iaca s-a încheiat și săptămîna mare a fotbalului românesc. Acum, ce ar mai fi? De la „noaptea de revelion a fotbalului românesc“ – expresia care l-a consacrat pe Ionel Stoica, dacă mai țineți minte – aniversăm acuș douăj' de ani. Deci cu ultraortodoxul din Pipera am ocupat Paștele, revelionul era luat, trebuie să găsim repede loc în calendar pentru cîștigarea de către Steaua a cupei UEFA. Va fi probabil noaptea de „Crăciun a fotbalului românesc“. Sper din tot sufletul ca, odată cu trofeul european, să nu sărbătorim un fel de Bună Vestire. Adică începutul unei cariere fulminante pentru vreun războinic mediatizat și așa abuziv.

Important este că pe cît de alb a fost scorul returului de pe „Lia Manoliu“, pe atît de colorate, chiar pestrițe, au fost primele pagini ale ziarelor de vineri. Ia să luăm noi frumușel un creion în mînă și să facem un clasament al adevărului la numai o zi după meciul mileniului.

Libertatea are pe prima pagină după cum urmează: un stelist (Dică), un rapidist (Marius Constantin), un Becali, un Băsescu, un Copos.

Evenimentul zilei: băieții lui Oli, un Băsescu și un Tăriceanu. E drept că Băsescu și Tăriceanu ceva mai mititei, undeva în josul paginii. Ba chiar un Băsescu ceva mai mic decît Tăriceanu. Mi-amintesc de faza aceea cu „Adriane, nici nu știi cît de mic începi să devii!“. Sau, actualizat, „Traiane, nici nu știi cum ai început să te scurgi spre subsolul layout-urilor sau al sondajelor!“.

7 plus: un Băsescu foarte mare, foarte central, foarte la televizor, foarte în direct și, cum altfel, foarte jucător. Atît de jucător că ceilalți jucători roș-albaștri sau vișinii nici n-au mai încăput cu poză.

Gazeta sporturilor: cum era de așteptat, steliștii în prim-plan; dar semiprofilul lui Băsescu nu putea lipsi nici de aici.

Jurnalul național: un Băsescu mare plus un Carlos alături de galeria Stelei în mic.

Ia stați, fraților. Să luăm o mică pauză. Păi, văd că marinarul e mai prezent ca fotbaliștii. Ce-nseamnă asta, nene? Mă rog. Continuăm.

Cronica română: un Băsescu, un Tăriceanu și nimic despre fotbal. Văd aici o fotografie cu Olli, gata să mă induc în eroare. Dar este vorba de Olli (Rehn) al lor, nu de Olăroiu al nostru.

Cotidianul: un Viorel Moldovan plîngînd; un Băsescu în picioare, un Tăriceanu pe scaun; și domnul Doru Bușcu.

Curentul: un Băsescu mare jucînd șah, o Monica Macovei medie, un Iacobov, un Valentin Ceaușescu, un Turianu și un Olli (din nou Rehn, nu Cosmin). Băi, da ce s-a lipit Olli ăstălantu' și i-a luat slănina din fasole antrenorului care ne-a dus în semifinale!

Ziua: din nou Olli al lor, plus un Bănel driblînd un rapidist.

România liberă: cîțiva steliști, iar alături Băsescu, în picioare, lîngă Tăriceanu așezat.

Pro Sport: Olăroiu și Viorel Moldovan.

Adevărul: în sfîrșit, oameni buni, am spart gheața! Aici avem doar mecla uneia din miile de chinezoaice care vor veni în România să muncească pe bani mai puțini decît confecționerele noastre. Bravo, tată! Deci se poate.

Curierul național: un Sebastian Vlădescu împreună cu ceasul său.

Ziarul financiar: un Viorel Cataramă jucînd golf și concedi-ind dintr-o măiastră lovitură 10% din angajații pe care-i are. Această manevră îl va ajuta să recupereze pierderile provocate de exportul de mobilă și să prindă și el un loc în panteonul figurilor care ne-au populat această vineri de pomină. *Notă:* în *ZF* apar doar caricaturile lui Tăriceanu și Băsescu. Deci nu îi vom pune la numărătoare decît cu jumătate de prezență.

Și acum clasamentul final: Rapid – 2 apariții; Tăriceanu – 3,5 apariții; Steaua – 5 apariții; Băsescu – 8 apariții plus o caricatură. Răutăcioșii ar putea spune că în timp s-ar putea să rămînă numai caricatura. Alți malițioși ar spune, poate, că marinarul s-a cam calificat în tot acest timp fără să cîștige, adică numai cu egaluri, asemeni Stelei. Noi ne abținem să tragem concluzii. Ne deranjează doar că Olli ăla l-a devansat pe Oli ăsta. Păi, atunci să vă bage ăla în Europa, bă! Voi nu vedeți că Rehn ăla nici măcar în turul preliminar nu vrea să ne primească, ce să mai vorbim de vreo finală?

Precizare metodologică: acest studiu are o marjă de eroare de plus sau minus trei ziare rătăcite de Nea Virgil în euforia victoriei și a scandilicului; acest studiu nu a fost comandat de nimeni, și de aceea nici nu-l dă pe Becali ca intrat în Parlament sau pe Băsescu drept președinte în 2009.

Alexandru DUȚU

Pinalti una cîntă, alta fașe

Din însoritele plaiuri ale Moldovei, un scandal se face tot mai mare și mai mare și avansează către Capitală: în campania electorală de acum doi ani, Gheorghe Ștefan Pinalti, primarul penelist al orașului Piatra Neamț, a organizat opt concerte cu care i-a amețit pe nemțeni, dar a uitat să plătească și drepturile de autor pentru cîntece. Atîta zgîrcenie ne face să credem că și folcloristele acelea de demult, cu care a devenit celebru Pinalti, s-ar putea să fi rămas neplătite. Sau poate Pinalti le-o fi plătit în natură?

Pasărea Spinalti

Din China pînă-n Carpați, coasem pantaloni bufanți

După ce romîncele au năvălit către căpșunăriile din Spania și au lăsat industria textilă ruptă în fund, patronii din domeniu s-au descurcat și ei cum au putut și au importat vreo mie de chinezoaice tocmai bune de angajat. În buna tradiție a industriei chinezești de papuci Adibas și pantofi Niche, cred că ar fi corect ca textilistele astea aduse din China să primească nume precum Flowerica, Marichica sau Vasilika. În plus, mare atenție, domnilor angajatori: cu inundațiile din zilele astea, aveți grijă să nu intre, săracele, la apă, că și-așa sînt cu cîteva numere mai mici!

Chimir Sîn

Paștele cel mare înghite pe cel mic

– senzaționalele voturi ale *Academiei Cațavencu* –

Se va întîmpla și anul ăsta ca Paștele ortodox să fie la o săptămînă după Paștele catolic, iar cel catolic, să vezi ispravă, la o săptămînă înainte de cel ortodox. Duminică, în timp ce catolicii vor ciocni drobul, la ortodocși abia va începe tradiționala campanie de informare în legătură cu indiciile care deosebesc mielul de cîine. E bine sau nu e bine că Paștele ortodox e la o săptămînă după cel catolic? – s-o întreba și Dumnezeu, da' noi!

E BINE

Gabriel DROGEANU

Sincer să fiu, nu mă pricep la problemele astea privind biserica și programările din agenda bisericească. La mine în oraș, noaptea de Înviere se deosebea de celelalte prin aceea că în curtea școlii de lîngă biserica din centru se găseau, a doua zi, mai multe prezervative folosite decît de obicei, iar în discoteci era ceva mai aglomerat. Despre catolici am aflat foarte tîrziu, cînd am realizat că italienii din satul bunicilor aveau mașini și case mai mișto. În plus, pentru ca deruta să fie și mai consistentă, primii care-mi spuneau (și-mi spun) „Hristos a înviat!" și „Crăciun fericit!" erau cunoștințele mele de etnie turcotătară.

Ați înțeles, deci, că sînt cam nepregătit pentru acest vot. Totuși, eu zic așa: e bine că Paștele catolic e mai devreme. Catolicii, din cîte mi-am dat eu seama (vizitînd, de exemplu, catedrala în care se ruga viitorul papă Ioan Paul al II-lea, pe vremea cînd studia teologia, în Cracovia), sînt mai serioși. Așa că Dumnezeu, plecînd de la o cină a catolicilor, poate aborda odihnit și relaxat atmosfera ce-l așteaptă la crăpelnița cu turme de miei, oale de sarmale, butoaie de vin, saci de cozonaci și papornițe de ouă de la ortodocși.

Ioan T. MORAR

Ce să zic? În calitate de ardelean, care a trăit mult în Ardeal, unde sînt și unguri, și nemți, care țin Paștele catolic, zic sincer că e bine. Avem două ture de sărbătoare, cu două ture de ouă roșii. Pe de alta parte, e rău că Iisus e răstignit de două ori, dar e bine că învie tot de două ori!

Simona TACHE

Pentru fanii căzutului sub masă și ai intratului în spital din cauza exceselor bahice și alimentare, e foarte bine, pentru că pot folosi ambele prilejuri: pe unul, în mod legitim, și pe celălalt din respect pentru semeni.

Iulian TĂNASE

Da, e foarte bine că Iisus-catolic învie cu numai o săptămînă înaintea lui Iisus-ortodox. Măcar la învieri să fim cu doar o săptămînă în urma catolicilor. Ca ortodox, zic.

E BINEEE

Cornel IVANCIUC

Părerea mea? Este foarte bine să sărbătorim Paștele cât mai răsfirat. Dați-mi voie să văd lucrurile din perspectivă modernă. Diferențele face planeta atât de colorată. Mai bagă una mare, chelner, așa, hai să trăiești. Evreii cu pasca lor, catolicii cu vinul lor și cu pasca evreilor, că evreii este mai abstinenți și catolicii poate bea vinul evreilor, fără să se supere nimeni, iar ortodocșii, care este ultimii pe listă la Înviere, și cel mai puțin abstinenți, poate consuma toate trei Paștele pe rând. Unul pentru evrei, care este mai abstinenți, altul pentru catolici, care machește puțin, și, în fine, zece pentru nevoile lor personale, hai să trăiești, unde ziceai că e Învierea următoare?

ÎNTR-UN FEL, E BINE

Viorel MOȚOC

Zice și Cartea Sfîntă că cei de pe urmă vor fi cei dintîi. Așadar, sosirea mereu întîrziată a Paștelui nostru ortodox e un bun prilej de a le demonstra fraților întru creștinătate că, totuși, într-un anume fel, noi sîntem înaintea lor. Că noi ne luptam cu turcii prin mlaștini, cînd ei își făceau prin catedrale Paștele lor de papistași!

NU E BINE

Daniel GOACE

Am bănuiala că, la fel ca și la tragerea la sorți pentru desemnarea optimilor din UEFA, a fost aranjament. Normal că catolicilor (scuzați, cred că cacofonia e permisă, la fel ca „Biserica Catolică") le convine: ei or să aibă de Sărbători un Iisus odihnit, în timp ce noi, ortodocșii, vom asculta iar slujbele alea de Paște în format mp3, de pe laptop-ul popii.

MI-E EGAL (0-0)

Dan STANCIU

Mie, personal, mi-e indiferent cînd cade Paștele, fie el catolic sau ortodox. Dar, fiindcă veni vorba, nu prea pricep de ce Paștele „cade", cîtă vreme (teoretic, cel puțin) ar trebui să se înalțe.

DEPINDE

Alin IONESCU

Dacă ești ortodox, atunci e bine că Paștele cade mai tîrziu pentru că poți să mănînci cozonac aburind în fața catolicilor și să le faci în ciudă că al lor e deja uscat și nu mai are gust. Dacă ești catolic, atunci e bine că Paștele cade mai devreme pentru că poți să mănînci cozonac în fața ortodocșilor și să-i faci să pofteasscă fiindcă ei sînt încă în post și nu pot mînca de dulce. Dacă ești ateu, chiar nu contează, căci Paștele e un fel de Revelion la care se mănîncă miel cu orice.

E IRELEVANT (LA SCARĂ COSMICĂ)

Nicolae-Ionuț SÂRBU

Data Paștelui se calculează complicat, și anume: Paștele este în prima duminică de după prima lună plină de după echinocțiul de primăvară. Care e hotărît de biserică pe 21 martie, dar dpdv astronomic variază cu ± 2 zile. Dup-aia există metoda bisericească (a lui Meton) de a hotărî lunile pline, care diferă de cea astronomică. Mai departe, există calendarele gregorian și iulian, care intră și ele în calcul, pe care îl și complică. Pentru că și astea diferă de calendarul solar. Și uite încă una: există niște chestii numite *precesie* și *nutație*, precum și mărirea perioadei orbitei lunare, care, împreună, i-ar zăpăci pînă și pe sfinți. Și-am păstrat pentru la sfîrșit cea mai faină treabă: în emisfera sudică, echinocțiul de primăvară pică în septembrie, deci acolo, astronomic vorbind, va fi posibil ca Paștele și Crăciunul să pice în aceeași zi. Și asta nu se va întîmpla la Paștele cailor, ci mult mai curînd! Desigur, dpdv astronomic. Atunci să vezi discuții!

NU ȘTIU / NU MĂ INTERESEAZĂ / MĂ LASĂ (MURITOR ȘI) RECE

Marius BORȚEA

În atenția colegului Daniel Goace: cacofonia din „Biserica Catolică" poate fi evitată foarte ușor folosind denumirile corecte „Biserica Romano-Catolică", respectiv „Biserica Greco-Catolică", mulțumesc.

În legătură cu votul: ca creștin sau, fără cacofonie zis, ca romano-catolic, nu știu și nu mă interesează, iar glume cu Învierea se tot fac de 2.000 de ani încoace – că pe lumea asta nici să învii nu mai poți fără să fii luat la mișto.

CEVA NU E ÎN REGULĂ

Alexandru DUȚU

Normal că ei sînt înaintea noastră aproape mereu, chiar cu vreo sută de ani, nu doar cu o săptămînă. Păi, noi, „scutul Europei", apăram creștinătatea de turci și ei construia (sic!) catedralele alea ale lor sau clădeau civilizația aceea fără scuipat semințe pe jos și șuți în tramvaie. Mersi, așa puteam și noi! Noi am rămas deci să celebrăm un fel de Înviere a ospătarilor, cu o săptămînă întîrziere. Partea bună este că Estului ortodox și sărac îi rămîn ceva bucate de la Paștele îndestulat al Occidentului catolic.

ALTCEVA NU E ÎN REGULĂ

Alexandru VĂRZARU

Cu adevărat mă enervează Paștele greco-catolicilor, nu cel al catolicilor. Sînt amîndouă în aceeași zi. Dacă exista dreptate pe lumea asta, ar fi fost normal să îl pună la mijloc. Deci cu 3 zile după al catolicilor și cu vreo 3-4 zile înainte de al nostru.

VOTUL LUI MATEI

Cătălin MATEI

Vreau să inventez termenul de „fair-stop". Așa cum există termenul de „fair-play", sub semnul căruia ar trebui să se desfășoare activitățile sportive, cred că ar trebui să existe și „fair-stop"-ul pentru momentele în care fotbaliștii nu joacă. Adică degeaba ai „fair-play" în timpul meciului dacă după meci îi spargi capul cu o piatră unui jucător din echipa adversă. Și ăla, săracu', nici nu are „fair-rewind" ca să ți-o dea înapoi.

Culta noastră cea de toate zilele

Un mitropolit pe care nu l-a vrut nimeni, în afară de familia lui

Mitropolitul Laurenţiu Streza, că despre el este vorba, a fost preot văduv şi profesor universitar la Teologia din Sibiu. De aici va fi extras la insistenţele mitropolitului Ardealului, Antonie Plămădeală, care voia să scape de el, că-i stătea pe cap ca o pălărie de beton. Antonie i-a făcut vânt pe uşa mitropoliei, avansându-l ca episcop la Caransebeş. Mitropolitul Nicolae al Banatului, din a cărui mitropolie face parte şi episcopia Caransebeşului, s-a opus în Sinod din răsputeri ca Streza să fie ales episcop. De asemenea, în timpul alegerii lui Streza, arhiepiscopul Clujului şi actualul mitropolit al Ardealului, Bartolomeu Anania, a cârâit din străfundurile rărunchilor ca Streza să nu fie uns vlădică. Aversiunea lui Anania faţă de Streza datează încă de atunci, fiind întreţinută de nepotismul deşănţat care îl caracterizează pe fostul episcop. Ca de pildă, în timp ce episcopea la Caransebeş, şi-a năimit doi copii, că are şi aşa ceva, slavă Domnului, unul bibliotecar şi altul funcţionar la episcopie. Şi în aceeaşi perioadă, un al treilea vlăstar al lui Streza a rămas ca sămânţă la mitropolia Ardealului din Sibiu, tot pe un post de scribalău de templu. Iar pe al patrulea fecior, pentru că a fost cuminte şi şi-a făcut lecţiile, l-a trimis cu bursă la Roma, de unde să se întoarcă bursuc de mănăstire. Culmea tupeului este că unul dintre cei patru fii ai săi şi-a susţinut doctoratul la Facultatea de Teologie din Sibiu, în octombrie 2005, la catedra la care preda „Liturgica“ tatăl său, episcopu'. Ba mai mult decât atât, şi nepotism mai mare ca ăsta chiar că nu există, episcopul Streza a fost şi preşedintele Comisiei de examinare la doctorat a fiului său, în octombrie 2005. În fine, pe fiica sa, Iulia, că are şi o fiică, mersi Doamne, episcopul Streza a trimis-o cu bursă de studii în Franţa, unde a locuit în palatul mitropolitului Iosif Pop, în patul nupţial al acestuia. După ce s-a dat jos din nupţial şi a absolvit facultatea, Iulia a plecat la Sibiu, unde, între timp, taică-său tocmai a fost ales mitropolit peste cât i-a rămas din Ardeal, că restul i l-a luat cu japca Bartolomeu Anania.

Cuvioşii Izvestie şi Scânteie

Lecţie de stîrpire a opiatului maselor

Pentru ăştia micii care au senzaţia că toată lumea a ieşit din comunism cu 60.000 de coco sub centura de pirat, dar şi pentru piraţii care mai au dubii că regimul comunist trebuie să fie condamnat nu doar la judecata de apoi, ci şi de către contemporanii care i-au supravieţuit, mai oferim o pagină de istorie. Nu departe de centrul Craiovei se află nişte clădiri străvechi în care, începînd de pe la 1889, funcţiona un liceu de fete, condus de măicuţe şi patronat de către Biserica Catolică. Şcoala se făcea în limba germană, iar admiterea era foarte selectivă, cu regim de internat şi sistem de educaţie tipic german. Aşezămîntul a funcţionat pînă în anul 1948, cînd la faţa locului s-au prezentat nişte tovarăşi care au constatat că programa şcolii nu mai corespundea adresei de vremuri noi a acesteia (strada Stalingradului). Tovarăşii le-au spus măicuţelor să plece unde le-o spune Domnul, iar unele mai înverşunate în a rămîne au fost şi ajutate să ajungă la El, cu cîteva rafale de PPS (predecesorul Kalaşnikovului de astăzi). Complexul pe care l-au părăsit a ajuns mai tîrziu şcoală sanitară postliceală, în prezent liceu sanitar cu numele „Charles Logier“. Şi, în viitorul nu prea îndepărtat, o ruină, pentru că nimeni nu se obosește să mai dea măcar un var pe pereţi. Cît despre măicuţele care au avut curajul să-i înfrunte pe tovarăşi, aceştia le-au respectat dorinţa. Ele au rămas acolo şi în ziua de astăzi şi aşteaptă să fie scoase de sub duşumeaua pivniţei pentru a fi înmormîntate cum se cuvine.

Fraţii Marx şi Engels

Bursa şpăgilor

Un poliţist bun trebuie să ştie să decline numerarul

Avem o veste bună pentru şoferii din Capitală: o nouă serie de subofiţeri a trecut cu succes examenele de angajare. Şi asta chiar este o veste bună, veţi vedea de ce. Ca la orice examen serios, a avut şi probă practică. Ce probă practică să-i dai unui poliţist, la ce capitol trebuie să fie el expert pe viitor? Păi, poliţistul trebuie să fie cel mai bine pregătit în lucrul cu şpaga. Iar ca să ajungă să ia, trebuie să dovedească mai întîi că ştie să şi dea. La examenul de angajare, la întrebarea cît trebuie să dea un subofiţer ca să intre pe post, răspunsul corect a fost unul bine negociat la vîrful IGP-ului: 3.500 de euro. Cine a ştiut răspunsul la întrebare şi a acţionat în consecinţă a trecut cu brio examenul. Cine nu, a cam picat la proba psihologică, singura probă din examen unde nu se poate face contestaţie, examinatorul decizînd de capul lui dacă un candidat are sau nu cap de poliţist. Revenim la ce ziceam la început, şi anume că e o veste bunisimă. Şoferii ştiu de ce. Poliţistul care a dat şpagă, tot şpagă e dispus să ia şi el pe viitor de la contravenienţi. Decît nişte poliţişti scrupuloşi, puşi să dea amenzi cum scrie la Codul Rutier, mai bine nişte şpăgari de meserie, disperaţi să-şi recupereze investiţia făcută la angajare.

Generalul Bereches

Dom'le, se ştie ce ziarist imparţial sînt: unde văd o friptură mai gratis, o anchetez pînă la capăt, cu tot cu salată, indiferent de cine dă banu'!

Anacronica TV

Televizorul fără cablu nu face mulți purici

Influența televizorului asupra dezvoltării individului a cunoscut mai multe etape. Unele bune, altele rele. Termenul de influență, totuși, poate fi abordat în mai multe moduri. De pildă, un televizor fără cablu, așezat la mine în casă pe jos, prinde, prin influență, două programe cu purici: Eurosport și Reality TV. Puricii eurosportivi erau mai mulți și mai rapizi decît cei de la Reality TV. În schimb, cei de la Reality TV erau mari, graşi și mult mai agresivi decît cei de la Eurosport: cum mă duceam pe hol, cum lăsau imaginea mai clară. Cum mă puneam în fața televizorului, cum săreau pe mine. E clar. Zgîindu-mă la purici vreo jumătate de oră ca fetițele alea care intră în televizor în horror-urile japoneze, am simțit ce înseamnă influența televiziunii. Începu să mă mănînce pielea de la purici.

Cătălin MATEI

Bine faci, bine Găgești

Mă mai uit la Cristoiu, duminică seara, pe Antena 3, cu sentimentul cu care mai bag în mine din cînd în cînd cîte un hamburger cu cartofi prăjiți la fast-food: sînt conștient că-mi va întoarce stomacul pe dos, dar nici nu pot să mă abțin. Alaltăieri a fost invitat în emisiunea *Zig-Zag* ziaristul Ovidiu Ohanesian. Poate nu știați, dar dînsul a demisionat de la *România liberă* din cauză că nu i-au fost publicate materialele legate de răpire. Spre satisfacția lui Cristoiu, Oha vorbește o limbă extrem de apreciată de micul găgeștean: servicii secrete, Băsescu, intoxicare, diversiune, Băsescu, Securitate, Băsescu… Din cîte înțeleg, Oha trăiește cu sentimentul că răpirea lor a fost înscenată de serviciile secrete, printre altele și ca să i se dea lui o palmă pentru anchetele sale jurisdictice. Am pus pariu cu prietenii că, într-un interval de cel mult o lună, Ohanesian va îngroșa rîndurile invitaților lui Dan Diaconescu la OTV, iar numele său va deveni „Ohanesian Rupetăcerea", „Senzaționalcu Ovidiu" sau „Dezvăluirilelui Ohanesian".

Service-ul Român de Informaţii

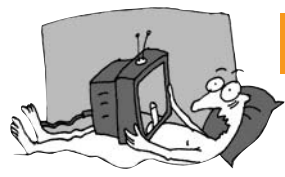

Trampa și ecranul

★ Mi-am adus aminte cu amuzament de momentele în care oamenii din regia OTV veneau în patru labe să-i aducă lui Diaconescu în dinți mesajele telespectatorilor pentru a nu intra în cadru. Eu cred că tîrîtul în patru labe, mersul piticului și rostogolirea din depărtat în apropiat sînt probe eliminatorii la angajarea în OTV. De-aia se și cere stagiul militar satisfăcut. ANEFS-ul reprezintă un avantaj.

★ Treceam într-o seară prin fața B1 TV și mă uitam cine filmează emisiunea *Nașul*. Erau doi cameramani pe niște scaune de bar care aveau căștile pe cap și, cum se plictiseau de atîta vorbăraie, mai beau cîte o cola și se mai uitau pe geam la trecători. Ce viață! Ce meserie! Și nu poate nici să țipe nașul la tine, fiind mai tot timpul în direct. Iar o dată pe an vezi țîțele Cicciolinei *live* fără să dai vreun ban.

★ Am revăzut zilele trecute niște filme românești format DivX și am rămas cu întrebări. Poate mă ajutați. Deci: în *Un comisar acuză,* Miclovan moare la final dintr-un fleac, l-au ciuruit, nu știa că doare așa de tare. Acțiunea se petrece după război, iar Miclovan e răzbunat în *Ultimul cartuș* de tovarășul Roman, dar nu asta contează. În filmul *Duelul,* eroul nu mai e comisarul Miclovan, ci Moldovan; amîndoi seamănă atît unul cu altul, cît și cu Sergiu Nicolaescu. Acțiunea filmului *Duelul,* cu comisarul Moldovan, se petrece în 1939, adică pe vremea în care comisarul Miclovan trăia (a fost ucis după război, după cum am mai zis). Înseamnă că, de fapt, cîțiva ani buni, comisarul Miclovan a fost coleg de serviciu sau chiar de birou cu comisarul Moldovan, cu care semăna leit. Cum de nu s-au întîlnit cei doi pe treptele Chesturii, să se salute cu mîna la pălărie și să întrebe simultan: „Ce mă imiți, grijeaniea mă-tii?".

★ Dintr-un *Focus* am aflat că nivelul de trai al românilor a crescut într-un mod evident, chiar scandalos. Mai exact, s-a spus că pe lîngă Dunăre, într-o comună (Burila Mare sau cam așa ceva), „beciurile au devenit adevărate piscine". M-am gîndit imediat la miliardarii americani și la vedetele de la Hollywood, cu piscine la parterul sau subsolul vilei, pînă ce pe micul ecran a apărut un cetățean care golea în ogradă un lighean cu apă din piscina din beci. Așa m-am prins că țăranii din Burila Mare n-au devenit vedete la Hollywood, ci doar la televiziunile românești, deci au fost din nou inundați.

★ Am mai vorbit despre serialul *Scrapheap* de pe Discovery – două echipe care intră într-un cimitir de mașini și construiesc din resturi, bube, mucigaiuri și noroi ceva care să funcționeze. Zilele trecute am făcut un tur printr-o zonă industrială a Iașiului și am admirat minunatele foste întreprinderi socialiste, acum părăginite, din care s-ar mai putea fura eventual ceasul și portofelul paznicului. M-am întrebat oare cum ar arăta o emisiune *Construcții din fiare vechi* într-un asemenea decor. Cred că, după o zi de muncă, echipele ar reuși să construiască un heblu, o șaibă sau chiar un mărțișor 4x4!

★ Cînd eram mic, mă duceau cu clasa la teatrul de păpuși, la expoziții, pe la tot felul de spectacole, ba chiar și la circ ne-au dus odată, să vedem animalele și scamatorii. Am mai fost dus cu clasa la iarbă verde, în drumeție, la filme istorice românești, la muncă patriotică pe spațiul verde, la Grădina Botanică sau în diverse alte locuri din a căror vizitare nu aveam decît de învățat cîte ceva. Timpul a trecut, dar obiceiul nu s-a pierdut: am văzut la televizor că niște elevi din județul Constanța au fost duși cu clasa la spital, fiindcă făcuseră toxiinfecție alimentară.

★ Miercuri m-am uitat și eu, după cîțiva ani de binemeritată pauză, la *Circotași.* Oare cît o costa să-i pui pe cei din public să hăhăie toată emisiunea, deși nu faci nici o poantă? Cred că Găinușă va trebui să-și mai ia un job ca să să-și permită costul ăsta – din ce în ce mai mare, presupun, iar în curînd exorbitant. (Știu și ce replică ar da la treaba asta, dar nu v-o spun decît dacă promiteți că vă hăhăiți.) Chiar sînt curios care dintre hăhăitori o să-și ia primul Merțan.

★ Vineri seară, tema emisiunii cu trenul vieții de la B1 TV era „Lupta cu kilogramele". Invitați: un medic, un individ care apare pe la Etno TV și ne spune să bem cît mai multă apă, Diana Munteanu și – stați puțin, că mi s-a făcut sete – Cătălin Crișan. M-am uitat puțin, ca să văd cum se minunează medicul de ideile nutriționistului de la Etno TV, dar apoi am schimbat. S-a nimerit, totuși, într-un moment în care pe alte posturi erau emisiuni ceva mai incitante: „Lupta cu steliștii", „Lupta cu rapidiștii" sau, pe Antenă, „Lupta cu alcoolul", avîndu-l ca invitat pe însuși președintele României.

★ Antena 3 a invitat în studio două vedete porno. Ea – cea mai bună actriță XXX în 2005, el – Titus Steel, fost zugrav (da, știu, aici veți face gluma aia cu zugrăvitul de unul singur în baie…), actual actor, om cu idei și așa mai departe, în industria pornache de la noi. Titus a spus că ar vrea ca filmele porno să aibă și un subiect, o poveste, nu doar să se întîlnească doi (trei, patru, cinci) inși și să aibă loc scena aia de sex. Eu aș merge și mai departe cu conceptul. Cred că ar fi de un mare succes un film porno în care protagonista să nu se lase absolut deloc convinsă.

Sorin Ovidiu Bălan dezvăluindu-şi metodele jurnalistice: mai o înțepătură cu furculița, mai o gîdilătură cu cuțitul și, dacă nu merge în nici un fel, pac, ancheta la televizor

★ Vreți să știți ce a fost sîmbătă la *Andografia zilei,* pe B1 TV? Hai, că știți, e rubrica aceea în care un nene face un desen care seamănă cu o caricatură. Sîmbătă, *Andografia* se numea „Debarcare". Vă las două secunde să vă dați seama ce conținea. Evident, o barcă. Pe ea scria „PSD". În barcă, un grup de oameni. Din ea, evident, e coborît pe o insuliță un tip pe a cărui valiză scrie „A.N.". V-ați prins? Adrian Năstase e debarcat din PSD și izolat pe o insulă, în mijlocul oceanului! Deși lipsește din decor un celebru element plin de haz, adică scheletul de pește, se poate spune în acest caz, fără teamă de a greși, că caricatura avea un umor… debordant, ha, ha, ha! Din păcate, autorul n-a fost atît de inspirat să scrie pe caricatură și cuvîntul „UMOR".

★ Într-o seară, la *Observator,* o reporteră blondă, plinuță și purie, care tot face materiale cu polițai și jandarmi, l-a întrebat pe calul unui jandarm, pregătit pentru meciul din UEFA: „Vrei să mănînci un morcovel?". Hm, oare ce se făcea reporterița dacă respectivul cal îi răspundea pe măsură?

★ Înainte de meciul Steaua-Rapid, o tipă de la Realitatea TV transmitea primele impresii de la tunelul pe care intră jucătorii. „Atmosferă de vis!", zice ea, în timp ce în spatele său doi inși se apucaseră să se îmbrîncească. De unde reiese că n-a fost deloc de vis. Ar fi fost de vis dacă apucau ăia să se bată ca lumea și să dea măcar un pumn ca lumea – știți vorba: „I-am dat s-adoarmă, frăție!".

★ V-am mai zis că n-am televizor, așa că mă mir și eu, acum, de sloganul unei reclame la nu știu ce iaurt, parcă Activia. Zice cam așa: „Un lucru atît de mic rezolvă un lucru atît de mare!…". Bravo, măi, dar de ce nu ați zis direct „o treabă mare"? Pe bune, eu cred că e nevoie să fim mai echilibrați cu mesajele astea. Ce-ați zice să se dea reclama asta în același timp cu aia pentru Prostamol?

★ Îl mai țineți minte pe Sorin Ovidiu Bălan, marele investigator care apărea la Antena 1 și stropea camera cu scuipat cînd se răstea la infractori? Soacră-mea, pe care-o salut, avea impresia că țipă la ea și se speria de fiecare dată. Credeam că s-a cărat pe la CNN, pe undeva, dar nu, tipul s-a camuflat la N24, unde face exact cam aceeași emisiune. Totuși, Bălan a rămas un nostalgic al Antenei și folosește tot sloganul „Țineți aproape!". Ar trebui să-l schimbe, măcar de dragul cameramanului, care o fi luat atîtea flegme în ochi, încît s-o fi săturat, săracul, să țină aproape.

★ În fimul *Sex Traffic* difuzat pe TVR 1 l-am văzut pe Busu, care juca rolul unui pește sîrb care sechestra femei. Se chinuia să vorbească o sîrbo-română stricată, stătea la o masă și bea cam multișor cu un păhăruț mic, pe care-l golea rapid. Se vedea că-i place să apară la televizor stînd la masă, nu în picioare, cum îi impune slujba de meteorolog. Domnu' Sîrbu, fie-vă milă, dom'le, de Busu și dați-i și lui un birouaș al lui la *Meteo,* că n-o să răci trustul din cauza asta! Și, dacă n-ajunge la hartă, îi luați un indicator mai lung. Are și el deja o vîrstă și e păcat, zău așa, să-l țineți numai în picioare.

Tupeu 2006

Șprițedintele

Meciul Mileniului s-a încheiat cu Mîrlănia Mileniului. Meciul Mileniului a fost, de fapt, un pretext pentru Șprițul Mileniului: Traian Băsescu l-a spălat public pe Înjurătorul Mileniului. Toți muncitorii de la Antena 1 au fost astfel jigniți printr-un simplu gest care va intra în manualele de Populism Viteză. Toți ziariștii pe care i-a înjurat public Oierul Național au fost jigniți dintr-o prostie a președintelui. Toți polițiștii pe care urinează Gigi Becali la stop au fost jigniți de un gest încărcat de aurul sceptrului prezidențial, pe care Băsescu l-a moștenit direct de la Ceaușescu. Toți șoferii din România au fost jigniți de doi beți care s-au suit nonșalant la volan, în văzul milioanelor de participanți la trafic. Sincer, nu mai vreau să particip la traficul unde președintele conduce băut. Forza Middlesborough!

Ultra-tîmpeu 2006 (1.000 de puncte): **Traian Băsescu.** Traian Băsescu ciocnind o stacană de șpriț cu fascistul creștinoid Becali este un pumn în nas dat tuturor studenților și fanteziștilor care, în seara de 12 decembrie, au alergat ca bezmeticii din secție în secție ca *să facă diferența* între Băsescu și Năstase. Nu Becali a făcut diferența între PSD și Alianță – ci acei studenți, ale căror sute de voturi v-au făcut președinte, băi Băsescule! În tualeta de la „Golden Blitz" v-ați revărsat licoarea prezidențială peste speranțele acestor entuziaști care au vrut: să nu mai existe terenuri furate de la stat; să nu mai existe un al doilea Vadim spurcat la gură; să stea toată lumea la culoarea roșie a semaforului, adică să fie Dreptate; să nu mai existe bețivi care să conducă cu dispensă de la stat, adică să fie Adevăr. Urina dumneavoastră am resimțit-o în seara aceea pe mîinile cu care am votat schimbarea. Ați spălat tușul votului cu urina disprețului dvs., adică, pardon, a ta.

Măgăreu 2006 (2 puncte): **Traian Băsescu.** Băsescu regretă că l-a numit pe Tăriceanu premier. „Am crezut că va fi partenerul meu. Opțiunea dînsului a fost să fie partenerul altui grup". În timp ce Băsescu s-a făcut partenerul de distracție al cherchelitului cu Maybach. Frumoasă diferență. Tăriceanu a fost vineri seară la petrecerea de după avanpremiera filmului *Legături bolnăvicioase,* unde a discutat scenariul. Băsescu s-a dus la petrecerea cu iz de cartofi prăjiți și manele a Becaliotului. Drept pentru care Băsescu regretă că a fost partener cu Tăriceanu. Păi, faceți-vă partener cu ăla cu Maybach, domnule P., și nu o mai dați învîrtită. Iar dvs., domnule Tăriceanu, mergeți la recepții cu scenariști. Vă stă mult mai bine. De Băsescu vor avea grijă anticipatele sau, mă rog, prezidențialele – cine va mai alerga cu limba scoasă să-l voteze pe partenerul lui Gigi Becali? Poate doar dacă bagă Armata, că doar au furat împreună!

Bre Marko, ai dracu' mai sînt valahii ăștia! Cînd ajungi la București, dacă nu ceri în românește, o pîine nu ți-ar da! Mie mi-au dat numai scutiri de taxe și facilități de export la cherestea, șovinii dracului!

De cînd s-a făcut bucureștean sadea, Attila Verestoy tot vrea să-l convingă pe Marko Bela că, de fapt, codru-i frate cu maghiaru'

Tupeu 2006 (1 punct): **România & UDMR.** Ferenczy Karoly, cumnatul lui Verestoy, a cumpărat în 2001 un conac istoric cu numai 4.000 de euro. Vezi ce bine funcționează prietenia româno-maghiară? UDMR-ul să trăiască, singurul partid care nu are nevoie de alegeri ca să ajungă la guvernare. Chiar?! De ce mai candidează UDMR-ul, cît timp cîștigă de fiecare dată?! Să se organizeze alegeri numai pentru partidele care țin neapărat să fie primite de UDMR în Guvern, să știm o treabă! Oricum, ar fi mai palpitant: Votați-ne pe noi, că noi vrem mai mult să guvernăm cu UDMR-ul! Ba nu, votați-ne pe noi, NOI vrem să guvernăm cu UDMR-ul! Mincinosule! Noi vrem și mai mult să fim cu UDMR!

Bursucul drastic

Traian Băsescu este președinte-băutor

***Academia Cațavencu,* în parteneriat cu Palatul Cotroceni, UEFA, Gigi Becali și restaurantul Golden Blitz, lansează un nou concept pe scena politică și fotbalistică din România: PREȘEDINTELE-BĂUTOR. Că de președintele-jucător ne-am cam săturat. Băiete, nota 4!**

Grand Șpriț

Ne inundați ori nu ne dați?

Călin Popescu Tăriceanu a afirmat, în timpul unei vizite în Ialomița, că nu există riscuri majore de inundații în regiunea Fetești. Da' cine este domnu' Tăriceanu, să știe el exact cum or să fie inundațiile? Și-a băgat el măcar un deget de la picior în Dunăre, scoțîndu-și pantoful scump? A luat el măcar o gură de apă din Dîmbovița, s-a clătit pe dinți și a zis că are gust de Mureș? A mirosit el vreo mreană, să măsoare poluarea din Tisa? A ținut el o creangă din aia în formă de Y, zburînd cu elicopterul pe deasupra Oltului? Nu. Atunci, să nu-l credem. Măcar domnu' Iliescu avea niște studii, iar domnu' Roman a înotat mult, băgat pînă-n gît în chestiune, adică pînă peste cap.

Coana Ialomița

Alexandru Căutiș, oricît ar vrea, tot n-ar putea să redea în trei rînduri:

– întîmplările cu poduri și puhoi de bani revărsați în conturi ale pesedistului teleormănean Liviu Dragnea;
– șmenurile în ultimul grad ale comandantului Spitalului Militar București;
– aventurile funciare ale lui Luigi Berches, director la SNIF.

cosarele chiX

Pe președintele CJ Teleorman l-a luat valul și a cumpărat poduri consumabile

Liviu Dragnea, președintele pesedist al Consiliului Județean Teleorman, este un personaj cel puțin la fel de cunoscut ca și fiul său, Șerban, o beizadea poreclită „Teroarea verde" pentru că forțează pe străzile din Alexandria un supermotor Suzuki, verde ca prazul. Deh, apropierea de Oltenia. Însă nu numai Dragnea ăsta mic are o pasiune pentru tehnologie, ci și seniorul. Dar dacă pușiul e pasionat de motoare, îl bătrîn e înnebunit după poduri, pe care, firește, le schimbă mai ceva ca pe Merțane. Să luăm de exemplu podul peste rîul Vedea, dintre localitățile Buzescu și Mavrodin, care a fost luat de ape la inundațiile de anul trecut. Într-o primă fază, mai-marele Consiliului Județean a decis să-l repare și a trimis o macara la fața locului. Din păcate, muncitorii care însoțeau utilajul erau români, așa că motorina li s-a scurs printre degete, iar treaba s-a așezat lejer pe butuci. Apoi, în disperare de cauză, s-a decis construirea unor poduri improvizate din tuburi, astfel încît oamenii să poată traversa rîul. Dar nici asta n-a mers, pentru că stimabilul Dragnea a decis că nu e cazul să se folosească tuburi groase și rezistente, ci tuburi mici pe care, cum se înfuria Vedea un pic, cum le lua la vale. Ce să-i faci, e discipolul lui nea Nelu de la ape și se pricepe. Oricum, asta n-a fost o chestie chiar atît de rea pentru Dragnea dacă ne gîndim că podurile astea au fost înlocuite de vreo 7-8 ori, devenind un fel de consumabile, asemenea cartușelor de imprimantă achiziționate de Consiliul Județean. Normal că e mai profitabil să tot cumperi poduri, în loc să plătești o dată unul care să te țină. Profitabil, firește, pentru cei care le fac și pentru cei care le cumpără, nu pentru cei care le traversează. Dar ce mai contează niște miliarde, acolo, cînd te chemă Dragnea și Teleormanul se așterne la picioarele tale în așteptarea unor inundații noi?

Biroul de Investigații

Dinte pentru dinte, varianta Spitalul Militar (III)

Pe lîngă cariera medicală ciudat de fulminantă, comandantul Spitalului Militar București, medicul stomatolog-implantolog Ioan Sîrbu, a făcut și o carieră militară pe măsură: locotenent-major în 1992, căpitan în 1994, maior în 1999, locotenent-colonel în 2000, colonel în 2002 și ditamai generalul în 2004. Stagiul minim în fiecare grad este de regulă de 5 ani, dar se poate acorda înaintarea în grad și mai devreme, dar nu mai devreme de doi ani și jumătate. Înaintarea în gradul de colonel și apoi de general nu a avut bază legală. Soața lui Sîrbu, Olimpia Sîrbu, nu s-a lăsat nici ea mai prejos. Din înfirmieră a ajuns mintenaș colonel în rezervă, deși se pare că nu are nici măcar 10 minute de pregătire militară oficială. Gradarea Olimpiei nu e întîmplătoare. Mai întîi a fost cocoțată șefă de cadre pe partea civilă a spitalului, dar se pregătește numirea ei pe același post și pe partea cadrelor militare din spital, că, deh, are grad acum. După înlăturarea medicilor civili din spital, Sîrbu a prezentat o organigramă unde funcțiile civile plătite din banii CASAOPSNAJ sînt înlocuite cu funcții militare plătite din bugetul Apărării. Postul de șef de cadre va fi ocupat automat de un ofițer în rezervă. Ghiciți cine e aceasta. E clar deci, Spitalul Militar devine ușor-ușor o afacere de familie.

Alexandru CĂUTIȘ

Un lup pus paznic la stână

Activitatea Societății Naționale de Îmbunătățiri Funciare (SNIF) s-ar ameliora substanțial dacă ar scăpa puțin definitiv de directorul ei, Luigi Berghes. În nemernicia sa, Berghes a recunoscut că firma pe care o arhipăstorește, „Comerț Cereale", și-a permis luxul de a datora o căruță de lovele tocmai către SNIF-uleț, instituția la care statul l-a pus paznic la stână. Pe lîngă purcoiul de lovele, Berghes mai datorează statului și penalitățile de rigoare. Nu numai că n-a decartat bănelul în termenul de 48 de ore acordat de ministrul Fluturelu, dar împricinatul a comis și inabilitatea de a se lăuda că își va da foc la valiză, demisionând de la șefia societății „Comerț Cereale" în termenul legal de la numirea în funcție. Problemele lui Berghes au început în 2003, cînd a concesionat 3.000 de hectare de teren fără contract, în comuna primitivă Mihail Kogălniceanu din județul Tulcea, de la apropitarii din spațiul cu pricina, pentru care a plătit doar 200 de kile de grâu. Pentru această ispravă, Tribunalul Tulcea l-a amendat penal și litigiul încă nu s-a stins. Da' să vedeți morala dracului. După ce opoziția s-a plictisit să-l tot fluiere de pe tușă, că n-are ce să caute într-o asemenea demnitate cu capul plin de bube, Berghes și-a luat nasul la purtare și a cerut în termeni energici demisia lui Ioan Bugariu, directorul SNIF-işorului Timiș. În cele din urmă, Bugariu a fost mătrășit, pentru că „existau premise care conduceau la eventuale prejudicii în cadrul sucursalei", spune o notă internă. Prefectul Timișului, Ovidiu Draganescu, a negat că Bugariu ar fi încasat sume necuvenite pentru terenuri neamenajate, dând de înțeles că acolo a avut loc o răfuială politică, cu voia comenduirii de la București și a Alianței mDA.

Biroul de Investigații

Codruț Șereș merită să i se trântească Porțile de Fier în nas

O mare victorie în lupta împotriva corupției a fost săvârșită săptămâna trecută. Ministrul Economiei și Comerțului, dl Codruț Șereș, a dat ceva socoteală la Comisia pentru cercetarea abuzurilor a Senatului. La ieșire, domnul ministru a anunțat – citâm – că „va apela la o firmă de avocatură în vederea recuperării unor penalități de patru milioane de dolari de la o firmă elvețiană, pentru întârzierea punerii în funcțiune a unui grup de la Hidrocentrala Porțile de Fier". Uuuauuu! Acum mai mult de un an (2 februarie 2005), același ministru anunța, într-un un comunicat de presă, o „Oprire programată la Grupul 6 de la Hidrocentrala Porțile de Fier" în urma unei defecțiuni – două fisuri la două palete ale rotorului. Furios și necruțător cu vinovații, Șereș anunța atunci că „specialiștii" VA TECH vor fi – hai, ghiceșteː omorâți? Li se va rezilia contractul? Vor fi penalizați? Vinovații români pentru legarea destinelor de VA TECH vor fi cercetați penal? Țuțu. Ia să ne amintim: „Responsabilitatea tehnică și financiară pentru remedierea defecțiunilor revine în exclusivitate companiei elvețiene". Dacă urmăriți nuanțele, veți descoperi că nu a fost exprimată concret nici măcar solicitarea remedierii. A fost un uriaș succes că am obținut recunoașterea publică a avariei. După un an și după săpuneala de la Senat, abia dacă se discută despre angajarea unei firme de avocați pentru a obține despăgubiri de 4 milioane de dolari. Băiete! Păi, cum o să se atingă flăcăii de ditamai grăsana de afacere? Cum să-i supere pe așa-ziși elvețieni (VA TECH e firmă austriacă) cu ajutorul cărora din România s-au exportat peste un miliard de dolari doar pentru că au distrus cea mai mare hidrocentrală din Europa? Și, mai ales, cum or să-i deranjeze tocmai acum, când săracul dl Tăriceanu – unul dintre părinții afacerii – e în pline „negocieri" cu Elveția pentru a reformula contractul „cadru" în baza căruia se pregătea să le mai sifoneze un pachet de vreun miliard? Noroc că Băsescu a dat cu pliciul peste masa guvernului. Unde ajunsese corupția. Botezată „Elveția".

Pe mâna cui a încăput viitoarea capitală culturală a Europei

În urmă cu șapte ani, Guvernoiul a încheiat un acord de împrumut cu Banca Mondială, pentru restaurarea Coloanei lui Brâncuși din Târgu Jiu. Banii urmau să fie ordonați de secretarul de stat Maria Berza și de directorul general al patrimoniului, arhitectul Sergiu Nistor. Proiectul a post implementat de o unitate creată în interiorul Ministerului Culturii, în frunte căreia Nistor a plantat-o pe Paula Olteanu, o erbivoră notorie, fosta lui subalternă de la Direcția Monumente Istorice. Primul gest al Paulei a fost să desemneze Turbomecanica, această fiică din flori a Muzeului Luvru, în urma unei licitații trucate, drept firmă care se va ocupa de reparațiile coloanei vertebrale a lui Brâncuși; al doilea, să constate dispariția a 700.000 USD, după care să mușamalizeze scandalul, împreună cu factorii de decizie ai aparatului ministerial. După alegerile din 2001, Nistor și-a dat demisia, ca să evite un tămbălău public, iar după cele din 2004, reapare la Ministerul Culturii și Cultelor, ca sfetnic de taină al ministrului Mona Muscă. Preocuparea lui capitală a fost de a șterge urmele afacerii Brâncuși. Drept urmare, desființează unitatea de implementare a proiectelor și dosește arhiva de privirile curioase. Prin HG 77 din ianuarie 2005, privind înființarea postului de comisar pentru programul „Sibiu – capitala culturală europeană 2007", Sergiu Nistor este desemnat drept comisarul-șef al Sibiului, cu rang de secretar de stat. Drept urmare, licitațiile organizate pentru lucrările de reparație și restaurare a monumentelor istorice din Sibiu sunt câștigate în condiții obscure de firma Asar din Deva și de Universitatea de Arhitectură, unde Nistor este profesor. Apoi, împreună cu Maria Berza, Nistor îmbârligă Ministerul Culturii, exact în perioada în care Mona Muscă se pregătea să renunțe la portofoliu, să încheie câte un acord cu Fundația Pro Patrimoniu și cu Fundația Ileana. Fundațiile cu pricina sunt conduse de Maria Berza și Luminița Batali, care a fost director la Cultură până în 2000, ca subordonată a lui Nistor. În baza acestor acorduri, ambele organizații vor toca preferențial bugetul Culturii, iar Nistor se va înfrupta inclusiv din deliciile fondurilor comunitare, împreună cu tovarășele lui de festin, Berza și Batali. Povestea nu se termină aici și abia așteaptă să poată continua cu prima ocazie, pentru a vă face o idee despre dezastrul care se prefigurează la anul, în Sibiu.

Un deputat ungur pune „.ro" sentimentelor

Lucrurile sînt simple pentru domnul deputat ungur Soki Bela. Deputat de Bihor, divorțat, născut în '65, ochi verzi, 71 de kilograme și 174 centimetri, cîștigă binișor, între 17.000 și 25.000 pe an, nefumător, consumator ocazional de alcool, divorțat, nu are copii, dar își dorește, se află pe site-ul de matrimoniale „Sentimente.ro" pentru... „spune mai tîrziu". Hopa! De unde știm noi toate lucrurile astea? Am avut acces la vreun dosar? Nah. Domnul deputat maghiar și-a împărtășit și cele mai intime autodescrieri pe Internet, pe site-ul matrimonial-erotic „www.sentimente.ro": „Sînt un om

sincer și inteligent". Evident, un om sincer este. Adică detaliile furnizate conglomeratului de oameni singuri de pe „Sentimente" respectă cu fidelitate realitatea. Ocupație: „Politică/Guvern". La fel ca alți 40 de culturiști din Vîlcea de pe același site, dar de data asta e pe bune. Domnul Soki nu stă mult pe site. Din cînd în cînd mai dă și mesaje și telefoane. De pildă, sursa noastră care s-a dat drept femeie aflată acolo pentru sex l-a motivat în asemenea hal, încît părea dispus să ofere și o sumă pentru serviciile pe care le-ar presta distinsa doamnă. Ceea ce, pentru un domn ungur, divorțat și nefumător care are aproape 25.000 de euro pe an, nu e ceva exagerat. Acum, partea misterioasă a întîmplării. E drept că poza sa de pe site-ul Camerei Deputaților seamănă perfect cu poza pe care a trimis-o eventualelor cuceriri sentimentale. Este chiar domnul în costum, ieșit parcă de la o sesiune parlamentară. Dar cine sînt cei doi prieteni? Este oare nevoie de alianțe politice și pe site-urile de matrimoniale? Exagerăm. Deși chiar din primul mesaj privat în lumea virtuală a întîlnirilor între oameni singuri, deputatul nostru își menționează fără nici un fel de jenă sau rezervă locul de muncă, ceea ce îl face ușor antipatic, trebuie să recunoaștem că are și momente în care soarta îl pune într-o lumină favorabilă. De pildă, dovada sublimă de coerență și fair-play o reprezintă completarea cîmpului „constituție" din descrierea sa. Domnul deputat ungur a răspuns cu toată sinceritatea politică a UDMR-ului: „așa și așa". Îi urăm succes în continuare la agățat domnului Soki Bela, cu preferințe sexuale normale.

Biroul de Investigații

cosarele chiXXL

Deși ai zice că la ora asta doarme, Mircea Toma veghează, de fapt, cu un ochi deschis și cu celălalt căscat la:

– Codruț Șereș, care se bucură că a găsit Porțile de Fier descuiate;
– viitoarea capitală europeană, rămasă prin reprezentanții ei de vîrf tot în Balcani;
– un deputat UDMR, care nu vrea Ardealul, ci doar romîncele de la sentimente.ro.

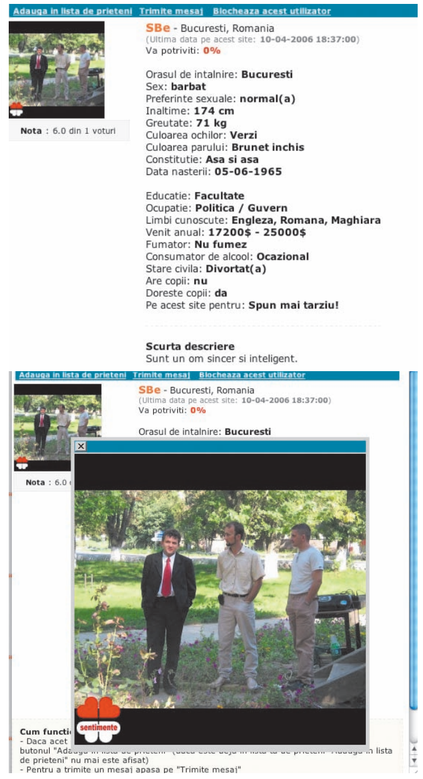
Adauga in lista de prieteni Trimite mesaj Blocheaza acest utilizator
SBe - Bucuresti, Romania
(Ultima data pe acest site: 10-04-2006 18:37:00)
Va potriviti: 0%
Orasul de intalnire: Bucuresti
Sex: barbat
Preferinte sexuale: normal(a)
Inaltime: 174 cm
Greutate: 71 kg
Culoarea ochilor: Verzi
Culoarea parului: Brunet inchis
Constitutie: Asa si asa
Data nasterii: 05-06-1965
Educatie: Facultate
Ocupatie: Politica / Guvern
Limbi cunoscute: Engleza, Romana, Maghiara
Venit anual: 17200$ - 25000$
Fumator: Nu fumez
Consumator de alcool: Ocazional
Stare civila: Divortat(a)
Are copii: nu
Doreste copii: da
Pe acest site pentru: Spun mai tarziu!
Scurta descriere
Sunt un om sincer si inteligent.
Nota : 6.0 din 1 voturi
sentimente

codrul bunelor maniere

Poliștistul, un organ în slujba rromului

De ziua rromilor, s-a organizat la Târgu-Jiu o frumoasă paradă a căilor, căruțelor, fustanelor și mustăților țigănești. Rromii au vrut inițial să facă paradă cu căruțele, urmate de gipanele personale, să vadă lumea de unde au plecat și unde au ajuns. Pînă la urmă s-au limitat la căruțe. Dar cu o condiție. Au cerut Poliției două motociclete ca antemergători, să vadă lumea că-s vedete. Viorel Caragea, adjunctul IPJ Gorj, a refuzat, pe motiv că este ilegal, la antemergători polițiști având dreptul doar președintele, premierul și miniștrii de stat. Însă șeful Poliției Comunitare Târgu-Jiu, Ion Tudor, a găsit de cuviință că funcția de bulibașă e echivalentă cu cea de președinte, premier și ministru la un loc și a pus la dispoziția rromilor doi comunitari pe scutere, deși nu era prevăzut în program, necum în fișa postului polițistului comunitar. De intrarea triumfală, cu antemergători polițiști, a beneficiat și Ninel Potarcă, șeful oamenilor de afaceri rromi din România, specialist în vînzări șmenărite de fier vechi, inclusiv de la RAFO Onești. Bine că nu au legat și cîini polițiști sub căruțe, că îl miroseau cine e și începeau să-l fugărească pe Potarcă în plină paradă.

Rîu, rățușcă, rromurică

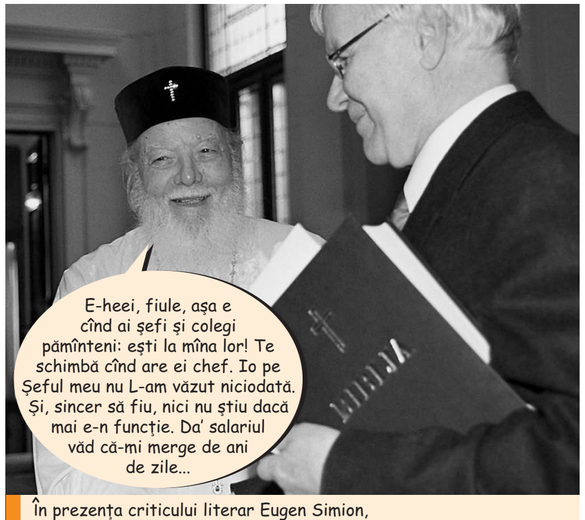
E-heei, fiule, așa e
cînd ai șefi și colegi
pămînteni: ești la mîna lor! Te
schimbă cînd are ei chef. Io pe
Șeful meu nu L-am văzut niciodată.
Și, sincer să fiu, nici nu știu dacă
mai e-n funcție. Da' salariul
văd că-mi merge de ani
de zile...

În prezența criticului literar Eugen Simion, IPF Teoctist așteaptă verdictul asupra ultimei sale lecturi: Biblia – dramă istorică sau basm popular?

Băi
Secașiule, am o întrebare din
partea societății civile: crezi că in-
formatorii își țin onomastica și de
ziua numelui conspirativ?

Președintele CNSAS, Claudiu Secașiu, și Cristian Pîrvulescu sperînd că, la atîția kilometri de dosare, se vor găsi măcar cîțiva centimetri de informatori

Te mai atac io,
Tăricene, da' altceva e-n sufle-
tu' meu! Ce, tu crezi că mi-e ușor să
găsesc soluții noaptea, cînd îmi trimite dic-
tatorul avionul prezidențial la poartă, ca
să-i aduc două sticle cu palincă de Cluj,
din aia cu mărgelușe, direct la
Golden Blitz?

Călin Popescu Patriceanu de la Palatul Victoria și Emil Boc, un Emil Bobu al președintelui

Nu pentru mine am
furat, dom'le! Am furat pentru
fotbalul românesc! Păi, puteam io să-i
plătesc salarii la Regele Hagi și lu'
M. Pleșan doar din muncă
cinstită?!

Fratele Iancu, un proaspăt meloman după fotbal, îmbrăcat în treling în vederea unui cantonament ceva mai lung organizat prin tribunale și pușcării

România, ţară de păcat

– indexul evenimentelor mondene –

Reality, şo pe ei

Pentru 7.000 de euro pe emisiune, Irinel Columbeanu şi Monica Gabor devin urmaşii lui Ozzy Osbourne şi ai lui Vali Vijelie, adică protagoniştii unui *reality show.* Numai să nu uite Irinel să oprească filmarea la fazele în care Monica-i face scandal că ea nu mai spală farfuriile dacă nu-i cumpără şomoiog de vase din aur şi mănuşi din piele de şarpe pe cale de dispariţie, asortate la culoarea şomoiogului.

Nimic nou pe frontul de *Lost*

Pe 9 aprilie, s-au difuzat pe AXN cele trei minute cu Monica Bîrlădeanu în serialul *Lost.* Din acest moment, cariera Monicăi va intra într-o ascensiune uluitoare. Următorul ei rol va acoperi, cu siguranţă, mai mult de cinci minute dintr-un film. Poate chiar cinci minute şi douăzeci de secunde…

Mi-e frică, mi-e frică să sar singurică

Delia vrea să sară cu paraşuta, dar îi e puţin frică. Să nu-i mai fie, să ia exemplu de la prietenul ei şi de la alţi băieţi care se iubesc cu colege de-ale ei. Lor nu le e frică nici să sară cu paraşutele şi nici să iasă cu ele în lume.

Sili con Dios

Denisei de la Bambi îi îngheaţă siliconul în buze. Nasol, dar, pînă una-alta, ar putea să zică mersi că, din cauză că nu prea mai sînt la modă căciulile, nu s-au inventat implanturile de silicon în creier.

Cîinii, de-acum cu covrigi pe fustă

Matilda Pascal Cojocăriţa îşi lansează o linie vestimentară, deşi mai are o afacere cu covrigi. E pregătită ca, în situaţia în care firma asta nouă nu face faţă cererii de fuste şi rochii, să-şi detaşeze covrigăresele la croitorie. Numai pe alea specializate în covrigi cu mac pentru că, se ştie, bulinele mici şi negre subţiază silueta.

Lost-ul Paştelui

muzeul figuranţilor de ceară

Udrea şi Cocoş au pui vii pe care-i hrănesc cu ce-şi permit

Ca să nu mai rămînă repetent şi anul acesta (glumăăă…), doamna Elena Udrea şi partenerul său de viaţă şi risc, domnul Tra… Dorin Cocoş, l-au sărbătorit recent pe copilul dumnealor cel mare (mă rog, mai mult al soţului doamnei Udrea, că dînsa e doar uşurel trecută de 30), un băiat de sex M, intitulat Alin. În clubul Bonsai s-a petrecut tărăşenia. Şi, ca să fie aniversarea deplină (da, frate, a fost ziua lui de naştere, a împlinit 19 ani, că doar nu-l sărbătoreau fiindcă a împlinit numărul 42 la pantofi), la urechea micuţului a cîntat nimeni altul decît un alt micuţ, pe numele lui de hartist celebru Adrian Copilul Minune. Da, ştim, vă interesează mai puţin cine i-a cîntat şi mai mult, mult mai mult ce cadou a primit de la mami adoptivă şi de la tati, aşa că n-o mai lungim: cică a primit un Lamborghini!

Doamna Elena Udrea nu este de acord cu această informaţie, drept care ne-a infirmat-o, iar ca o consecinţă firească a întrebării noastre „Atunci ce a primit dacă nu Lamborghini?“, a început să ne explice că are impresia că, de la prieteni, ăla mic a primit parfumuri. Obraznici cum sîntem, am insistat. Şi am primit următorul răspuns: „De la mine şi de la soţul meu a primit… haine“ (Haideţi, doamnă Udrea, ne lăsaţi?). Revenind la Adi Minune, cică a plecat de la aniversare cu buzunarele umflăţele din cauza a vreo 10.000 de euro, rezultaţi în principal din dedicaţiile insistente pe care Alin i le-a dat, cu mare dragoste, lu' mama lui. Care mamă ne-a zis că habar n-are dacă i s-au dat dedicaţii sau nu, deoarece dumneaei şi soţul au părăsit festivitatea pe la miezul nopţii şi au lăsat puştimea să se distreze în voie.

Una peste alta, noi zicem că e bine că Alin a avut parte de o asemenea petrecere. Cît despre aşa-zisele haine pe care le-a primit cadou de la părinţi, sperăm că măcar n-au provenit de la vreun verişor mai bogat căruia-i rămăseseră mici.

Uşor cu lesbianul pe scări

Vineri noaptea, mare îngrămădeală mare în faţă la Cinema Pro sau, dacă preferaţi, în spate la Palatul Şuţu. Ce să fie, ce să fie? Premiera filmului *Legături bolnăvicioase* – primul lungmetraj cu lesbiene al lui Tudor Giurgiu. Cum intrarea a fost numai pe bază de invitaţii, înţeleg că înăuntru era plin numai cu invitaţi. Am abordat ţinuta de camuflaj, cu pahar de şampanie în mînă şi zîmbet larg între urechi, şi neam amestecat printre vedete. Uite, într-un colţ, cu şapcă pe cap e Tudor Chirilă. Pasămite e actor principal în film, aşa că în seara asta de gală s-a îmbrăcat în blugi şi trening. Lîngă dînsul este o tipă elegantă, fustă scurtă, cu picioare frumoase. Le remarcasem încă de-afară, cînd se dăduseră jos dintr-un BMW meseriaş. Staţi că se întoarce... mi-e rău... este Tora Vasilescu, dom'le! Uau! Uite-o pe Andreea Raicu, şi ea într-o ţinută de ţîţe mari... ăstaaa... de zile mari. E şi Cecilia Ştefănescu. Emoţionată. Doar filmul e făcut după cartea ei. Cine mai era: Tudor Giurgiu, Electric Brother şi Vlaicu Golcea – auzisem eu ceva *Aievea* prin coloana sonoră, Vlad Nancă şi Ştefan Cozma – artiştii vizuali de la *Omagiu* (pe Cozma îl ştiţi din ultimul videoclip Morandi), regizorii Alexandru Solomon *(Marele jaf comunist)* şi Radu Munteanu *(Furia),* Pruteanu. Avem o singură dilemă: domnişoara reporter care intervieva vip-urile în faţa camerei de filmat avea şlițul desfăcut la pantaloni din greşeală? Sau mai nou aşa se poartă chiloţii negri cu danteluţă?

Aplauze la obscenă deschisă

Tot vineri seară, la „The Private gentlemen's club“, industria românească de pornoială obscenă şi-a decernat premiile. Probabil că numele laureaţilor vă interesează la fel de mult ca şi replicile sau scenariul unui film XXX (apropo, eu unul nu am reuşit niciodată să aflu dacă el o iubea cu adevărat pe ea şi dacă la sfîrşit chiar rămîn împreună). Dar să vă zic mai bine ce am aflat în seara cu pricina. Pînă la ora evenimentului, băusem deja două sticle de vin, ca să-mi fac curaj, mai ales că urma să o întîlnesc şi pe tanti Cicciolina. Aşa că, la faţa locului, m-am hotărît să mă regalez cu un pahar cu apă plată. Ştiţi cît costa? Numai 350.000 de lei. Nu ştiu dacă erau lei vechi sau noi, dar asta chiar nu contează. M-a stînjenit mai tare faptul că nu aveau decît apă plată Vitel, pentru că pe mine mă doare burta dacă nu beau Evian, Perrier S class sau Hebe de colecţie (pentru cunoscători, anul 1976 a fost un an bun la Hebe). Aşa că m-am uitat ca Vitelul la poarta nouă şi am tăiat-o. După ce am mai numărat o dată ridurile de pe gîtul unguroaicei celebre, care oricum nu arăta, la cei 55 de ani, cu mult mai rău decît stripteuzele de acolo. Doar că la ea este explicabil: ce să-i faci, tată, politica asta te consumă nervos şi te-mbătrîneşte înainte de vreme!

Nu-i transmisie ca proba în direct

În atenţia nevestelor pe care le-au enervat înjurăturile soţilor microbişti de la începutul returului Steaua-Rapid: deci, doamnelor, vorbele urîte care v-au gîdilat neplăcut urechile fine nu erau din cauza meciului, ci oarecum din cauza calităţii transmisiei. După cum, probabil, nu ştiţi, Realitatea TV a adus, pentru partida în discuţie, atît un supercar italian, cît şi un superregizor de emisie, la fel de italian. Care italian, conform unor bîrfe din televiziunea lui Vîntu, a trăit, pe tot parcursul acestor bîlbe, cu impresia că nu e în emisie, ci în probe. Cică au uitat să-l anunţe ăştia de la Realitatea că a-nceput meciul. Deci aia a fost cu înjurăturile din primele minute. Pentru restul n-avem nici o explicaţie. Şi nici de ce unele dintre dumneavoastră aţi luat bătaie în seara cu pricina nu prea putem să vă lămurim…

Amanta lui Vanghelie geme în orele de linişte

Domnu' editorialist de la ziarul *7 plus* (vă ştiţi dumneavoastră care sînteţi), să ştiţi că amanta dumneavoastră oficială nu e prea cuminte. Domnu' Marean Vanghelie de la sectorul 5, să ştiţi că nici amanta dumneavoastră semioficială nu e prea cuminte. Domnii cititori, să ştiţi că amanta oficială a domnului de la *7 plus* e una şi aceeaşi persoană cu amanta semioficială a lui Marean de la sectorul 5. O cheamă Simona Sofian, e ziaristă (tot la *7 plus* că, na, aşa e viaţa, plină de coincidenţe!) şi noi v-am mai informat, prin 2004, atît despre relaţiile ei strînse cu primarul Ferentariului, cît şi în legătură cu rapoartele (sau raporturile?) pe care Simona i le dădea (sau le avea cu?) fostului şef al SPP, Gabi Naghi. Acum, care-i problema cu domnişoara Sofian, absolventă a Colegiului Naţional de Apărare, ca şi alte două mari nume ale României, Floriana Jucan (de la o viitoare revistă mondenă) şi Diana Lăscărescu (de la… Mobexpert). Păi, problema e că, în calitate de locatară a unui bloc de pe lîngă Mall (din ăla de garsoniere jmekere şi ultraaranjate), îşi deranjează cam tare vecinii. Şi îi deranjează la diverse şi imprevizibile ore din noapte, cu conversaţii pline de gemete şi oftaturi despre Heidegger, Kant şi cine se mai nimereşte pe ordinea de zi, ăă, asta, pe ordinea de noapte. Care vecini, săracii, după ce i-au bătut în zadar în ţevi şi-n pereţi, au decis să apeleze la dumneavoastră, în ideea că poate vă convingeţi amanta (oficială, respectiv semioficială) să-şi omenească oaspeţii într-un mod mai silenţios. Mai ales că, probabil, cu ocazia acestor vizite, se consumă şi-o grămadă de apă caldă…

Veninul şi cînepa

Îl vezi pe domnul acela superb, cu inimă mare, cu ochi jucăuşi, scrutînd viitorul, puţin băut? Află, Dorine, că acela este preşedintele ţării noastre şi un apropiat al meu!

Din Cocoş nu faci găină, nici din Udrea – gospodină

Localul bălan

Picnic la marginea Dunării

Dacă ai cumva drum spre Grecia, Turcia sau pur şi simplu ai plecat cu maşina spre Orientul Apropiat şi ai greşit drumul în apropierea frontierei cu Bulgaria, la intrarea în Giurgiu, nu te îngrijora, căci n-o să mori de foame. Îţi iei inima în dinţi, strîngi volanul în mînă ca să treci cu succes prin toată arătura asfaltică din zona industrială de la sudul municipiului, depăşeşti cu semnalizare prin stînga cetatea lui Mircea cel Bătrîn şi te opreşti frumuşel la o masă a restaurantului ***Perla,*** aflat exact pe buza Dunării. Privelişte? Cît poate ochiul să vadă: remorchere cu muşchi încordaţi, împingătoare cu bicepşi de 1.500 de caiputere, bărci mici şi şalupe bengoase. La interior poţi admira decoraţiuni mirifice cu plase pescăreşti agăţate pe pereţi, în care sînt prinse capete de somn uriaş, ştiuleţi de porumb şi palmieri de plastic mai ceva decît ăia ai lui Agathon. Bucătăria, în schimb, e sută la sută naturală: ciorbici de somn proaspăt, care cu o jumătate de zi în urmă se plimba agale prin şenalul navigabil, şalău cu cărniţă albă precum porţelanul sau ştiucă umplută cu ce aveţi chef să băgaţi în dumneavoastră. Există un singur defect al acestei cîrciumioare pescăreşti. Obleţeii prăjiţi cu mămăliguţă şi mujdei nu cad în plasă atît de des pe cît îşi doresc clienţii, aşa că îi găsiţi numai dacă aveţi noroc şi picaţi într-un moment de maximă inspiraţie. Cît despre desert, din păcate, nu există în meniu nici plăcintă de biban, nici tort de scrumbie, dar o porţie de clătite cu smîntînă şi stafide sau un tort de îngheţată se mai găseşte prin năvod. Atenţie, nu comandaţi tortul casei, pentru că e o felie de prăjitură tăiată ceva mai subţire decît salamul de Sibiu! Pe partea financiară, lucrurile stau mai mult decît omeneşte, dacă ne gîndim că trei persoane se pot sătura copios cu numai 60-70 de lei noi. Şi, presupunînd că nu vă place peştele, experienţa de a sta la un metru de unda Dunării cea frumos curgătoare şi tulbure ca metalul, acum, cu ocazia inundaţiilor, tot merită efortul. Gîndiţi-vă că sînt unii care s-au dus pînă în Indonezia ca să vadă un tsunami la el acasă!

Bursucul gastric

LEGENDĂ:

- ca la mama acasă;
- ca la tata acasă;
- ca la mine acasă;
- ca la mă-sa acasă.

- ieftin ca braga;
- caută-te-n buzunar înainte de a intra;
- e bine să mergi în ziua de salariu ca să nu te faci de rîs;
- numai dacă te invită cineva care plăteşte.

- poţi să şi adormi;
- curăţel;
- ai grijă pe unde păşeşti;
- n-ai putea să mai rabzi?

Dosarele hardcore

Cuplul Vali Pungă-Raluca Bădulescu are un nou amant. De data asta e al ei!

Dragostea, chiar și atunci cînd e doar de ochii lumii, cum ar veni, în cazul lui Vali Pungă, doar pentru bani și, în cazul Ralucăi Bădulescu, doar pentru imagine, dragostea deci își urmează legile ei firești. Cu alte cuvinte, face dragostea ce face (inclusiv un băiețel, pe nume Alex, că, na, așa-l chema și pe iubitul lui tati de la vremea aia…) și, pînă la urmă, tot intră în rutină. Iar după ce intră în rutină, moare. Lăsînd loc, în cazul lui Vali, unei copleșitoare singurătăți și, în cazul Ralucăi, unui amant.

Dacă în vremurile bune fiica fostului senator Doru Laurian Bădulescu, doamna analistă de modă Raluca Bădulescu, avea mare grijă de soțul dumneaei, domnul stripper Vali Pungă (în sensul că, dacă-l vedea trist, punea repede unghiile alea lungi pe telefon și-l suna pe iubitul lui, Alex, ca să-l roage frumos pentru o ședință de consolare), cum, cuplul nu se mai află într-o situație atît de roz, ci dimpotrivă, într-una oarecum maro, după cum urmează: 1) doamna Bădulescu și domnul Pungă nu mai consumă împreună momente intime, de circa doi ani de zile; 2) de vreun an jumate, domnul Pungă nu mai consumă așa ceva nici măcar în afara căsniciei (deci n-o mai înșală pe doamna Bădulescu nici cu alți domni, nici cu alte doamne), motiv pentru care este deosebit de trist; 3) cînd aude vorbindu-se în jurul dumneaei de domnul Pungă, doamna Bădulescu are reacții destul de ireverențioase, de genul „Dă-l în p… mea!“, „Nu mă interesează!“ sau „Dă-l în p… mea, nu mă interesează!“; 4) nici măcar gura lumii nu mai e așa importantă, cîtă vreme cei doi își petrec week-end-urile separat (doamna Bădulescu prin Bamboo și Bonsai, domnul Bădulescu în Kristal); 5) doamna Bădulescu se afișează în lume mai mult cu Botezatu decît cu propriul soț și 6) mai nou – și acum puțină atenție, vă rog! – doamna Bădulescu și-a tras un amant. E vorba de un pușți brunet, cu părul făcut țepi, care, acum vreo trei săptămîni, a însoțit-o la un eveniment din Kristal și care, în general, este foarte des văzut conducîndu-i ML-ul de culoare argintie. Sperăm că nu și de domnul Pungă, nu de alta, dar s-ar putea să-i placă ăla micu' și să simtă tentația de a i-l sufla soției.

Raluca Bădulescu, această Ileana Osînzeana a petrecerilor mondene, urmărită de un Făt-Frumos pornit la vînătoare de balene

Îți spun pe bune, Raluco: la puștoaicele ălea subțiri, cu craci lungi, țîțe tari și buci cît două portocale… bleah!… nici nu mă uit… Au în cap numai grași libidinoși, plini de bani și de aur la gît, eventual și copii de barosani. Nu le condamn, că știu că e viața grea în România.

Vali Baba și cei 40 de hoți

Prietenia la nevoia de PR se cunoaște

În atenția telespectatorilor care au pus botul la dezlănțuirea de ipocrizie din jurul recentei morți a cîntăreței Laura Stoica și a logodnicului ei, Cristian Mărgescu: nu-i așa că mai țineți minte cum și-a dat Silvia Dumitrescu ochii peste cap pe la televizor, povestind despre grandioasa, unica, irepetabila, nețărmurita, vezuviana, rocambolesca și eclatanta ei prietenie cu moarta, pe care o numea, fără rezerve, „cea mai bună prietenă a mea“? Ei bine, a sosit momentul să vă ștergeți botul de lacrimi și să faceți cunoștință cu adevărul, dragi telespectatori. Care, dezbrăcat la pielea goală, ar suna cam așa: la momentul morții Laurei Stoica, cele două nu-și mai vorbeau de vreo trei ani. Chestie care pe noi, cel puțin, ne-a lăsat oarecum nelămuriți. Să nu ne-nțelegeți greșit: nu că Silvia Dumitrescu s-a prezentat abuziv ca fiind cea mai bună prietenă a Laurei Stoica ne-a uimit cel mai mult, ci că n-a ieșit la televizor să se laude c-a fost amanta lui Miloșevici. Care, vorba-aia, era la fel de mort ca Laura, deci nu putea să infirme, dar mult, mult mai cunoscut decît ea, deci minciuna ar fi fost mult mai de impact.

PR&B

@Catavencu
internet
Back Forward Stop Refresh Home AutoFill Print Mail
Address :
MicroMoale FSN Messenger Internat Explorer AAA XXX Gogu
Favorites History Search Scrapbook Page Holder
Taran in Spania IX (Remix)
Taran in Spania IX (Remix)
Tags // Taran : in : Spania
Added: 23 hours ago by zosolino
Runtime: 01:18 | Views: 3731 | Comments: 9
Taran in spania My DREAM Car
taran in spania parodia no 9 ?
Tags // taran : in : spania : parodie
Added: 19 hours ago by cdaugustin
Runtime: 00:34 | Views: 165 | Comments: 2
Taran in Spania (partea all-a) (www.romaniainedit.tk)
Taran in Spania reloaded
Tags // Taran : spania : reloaded : romania : bucharest : incredibil
Added: 4 days ago by romaniainedit
Runtime: 02:10 | Views: 33299 | Comments: 23

Increediiibil!

Un teext cu glumă bizooonicăăă?...

Ia să vedem, ce avem noi aici... Uau! Iiincreeediiibiiil! Fiţi puţin atenţi... avem un text la rubrica Internet! Fantastic! Dom'le, ce text interesant şi cu umor! Este incredibil! Ia să vedem, al cui o fi acest text frumos cu titlu haios şi cu ilustraţie... Să citim ce scrie sub el... „Signor Daniel Goace"?! Uau! Este increediibiil!... Dar, ia să vedem, oare la cine se referă acest articol extraordinar de interesant? Vaai! Cică se referă la un ţăran ajuns în Spania care şi-a luat maşină, s-a filmat singur cu ea exact în stilul acesta în care vă vorbesc acum, şi apoi a trimis filmuleţul în ţară, ca să vadă şi prietenii lui şi să moară de ciudă că ce bine o duce tîrlanul nostru acolo la Spania.

Filmuleţul a ajuns în urmă cu o lună pe site-ul **http://youtube.com,** un portal de uploadat tot felul de filmuleţe haioase, de unde a fost preluat de blog-ul amiculuiZoso **(http://zoso.bash.ro).** În urmă cu vreo două săptămîni m-am uitat şi eu la filmuleţ şi nu i-am dat importanţă. Ce naiba poţi să zici: un cocalar cretin care s-a învîrtit de o maşină prin Spania. Doar că, între timp, ţăranul internaţional şi Audi-ul lui „A Seis" au inspirat alţi români plecaţi/rămaşi pe aiurea, care au produs la rîndul lor replici filmate şi le-au pus pe Internet. Miercuri seară l-a dat pînă şi PRO TV-ul la jurnalul de ştiri. La ora la care scriu acest material, expresia „Ţăran în Spania" a ajuns brand, iar numitul Adrian Tudor, zis Angy, a devenit vedetă. Eu zic că deja poate să lasă dracului căpşunile şi să se întoarce acasă să prezintă fo' emisiune pe Prima TV cu bigbrazeru' ăla... îmi scapă acum numele. Astăzi pe Internet se găsesc zeci de replici haioase care mistocăresc filmuleţul original. Zoso le-a grupat pe toate (inclusiv originalul) la adresa **http://zoso.bash.ro/2006/03/taran-in-spania.html**. Urmăriţi-le, rîdeţi-vă de Păcală ăla şi juraţi-vă să nu vă întîlniţi în viaţa voastră cu astfel de indivizi!

Hacker, poliţist hexan
danielgoace@catavencu.ro

Pe site-ul TVR latră cîinii din Giurgiu

```
Hacked By MORFEUS @#RooTeRs Team . Undernet

Greeting's to d3co .

The Team :

MORFEUS
joanito
|LaUr|
oRiCaRe
cHrYsTyaN
d3co
Storm4u

Message from |LaUr| :

pup alida}{

Message from the team :

PROTV RULLLLZ!!!! TVR E UN CACAT!!!!

Copyright by #RooTeRs Team . All Rights Reserved.
```

În noaptea de vineri spre sîmbătă, în timp ce preşedintele Televiziunii, domnul Tudor „Harry Potter" Giurgiu, se afla la cinematograf, la lansarea ultimului său film *Legături bolnăvicioase,* nişte puşti care nu se uită la cinema, pentru că ei descarcă toate filmele de pe Internet şi le văd la calculator, pătrundeau fraudulos prin maţele site-ului www.tvr.ro. Pe la miezul nopţii, cînd Tudor Giurgiu încă mai ciocnea un pahar cu vipurile prezente la a doua vizionare, hackerii scurtcircuitau serverul definitiv şi aşa rămînea pînă a doua zi pe la prînz, cînd catadicseau băieţii de la departamentul IT să ridice cornul din pernă şi să meargă să vadă pozna. În loc de varza aia albastru-spălăcit care este site-ul www.tvr.ro, sîmbătă dimineaţă trona un ecran negru pe care scria „Hacked By MORFEUS@RooTeRs Team. Undernet". Asta ca să se înveţe minte domnii de la TVR să mai... să mai ce? Să îi fi enervat pe hackeri faptul că „PROTV RULLLZ!!!"? Sau că nimeni n-o pupă pe Alida (vezi screenshot)?

Sparty Girl

single player împotriva tuturor:

In the name of *The Godfather*

Ce v-am promis că urmează săptămîna asta? Așa… jocul ***The Godfather*** pentru PC (Best Distribution, 130 RON). Ia să vedem… Avem pe copertă, a cui meclă credeți, a lu' Marlon Brando, normal! Rupem celofanul, deschidem carcasa, un DVD… Perfect! Îl bag în DVD-Rom… pornește. Manualul este în limba română. Ceea ce nu se poate spune și despre limbile în care poți instala jocul. Acestea pot fi, evident, engleză, apoi daneză, olandeză, poloneză și suedeză. Cum dracu' o suna *Nașul* în poloneză?! Da' vi-l închipuiți pe Don Vito Corleone în olandeză: „Horhro-har-hro-hro"…? Bun, odată depășit acest moment, începe jocul. Muzica o știți – tema filmului din 1972. Și fețele actorilor sînt în majoritate cam tot de-acolo. Urmează „New Game" – configurarea personajului. Nu e ceea ce vă imaginați, adică îi dați un nume și după aia, gata, „Next" și „Play". Nope! Îi construiți mai întîi fața: fruntea – vreo trei tipuri de frunte; ochii – începînd cu culoarea și terminînd cu ridurile și cearcănele; cicatrice – stînga, dreapta… unde vrei; aluniță – da sau nu; nas – coroiat, subțire, cîrn etc; gură – mică, mare, strîmbă; bărbie, obraji… nu vă mai spun… Am stat o jumătate de oră. Ideea e că ți se dă fața blajină a unui student la Litere în anul 1, iar tu trebuie să scoți un fel de văr al lu' Fane Spoitoru după zece ani de bulău. Tot jocul se bazează pe impunerea fricii și atragerea respectului. Atragi respect – acumulezi puncte. Ai puncte – poți îmbunătăți agilitatea, sănătatea, puterea pumnului și alte abilități.

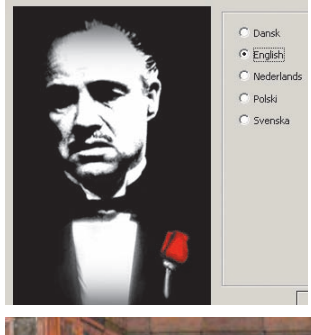

Povestea e așa: tu ești un pușt din Mica Italie al cărui tată îi este executat de Mafie în fața ochilor. Vrei să te răzbuni, așa că ești luat sub aripa lui Don Corleone. La început, tutore îți va fi Luca Barzini. El te învață să dai cu pumnul, să folosești o bîtă, să dai genunchi sub centură, să strîngi de gît. Sistemul de luptă e destul de bine implementat și pare o inovație în domeniu. Ai diferite combinații de taste din care poți obține lovituri interesante. Altfel, gameplay-ul aduce întrucîtva a jocul *Mafia.* New York-ul este împărțit în famiglii: Tattagllia, Stracci, Cuneo, Barzini și Corleone. Tu trebuie să înghiți ușor-ușor toate afacerile și teritoriile familiilor adverse și să devii Don-ul New Yorkului. Pentru asta trebuie să hărțuiești, să lovești, să mituiești și, la nevoie, chiar să ucizi. Jocul este presărat și cu poante pentru că, de regulă, mafioții sînt haioși. Din păcate, aceeași problemă ca și la jocul prezentat săptămîna trecută *(SWAT 4: Stetchkov Syndicate):* nu poți salva în interiorul misiunii. Salvezi (la fel ca în *Mafia)* doar atunci cînd ajungi acasă. În plus, sub nici un chip nu poți trece de filmulețele introductive. Am încercat tasta ESC, Pause, combinația ALT-F4, CTRL-ALT-DEL… nimic, frate! Îți place, nu-ți place, trebuie să urmărești *cut-scene*-ul respectiv pînă la sfîrșit. Sau pînă la comanda Power Off!

Septimiu Server

hard de nerăbdare

În *path* cu dușmanul

Ca să nu rămînă și anul acesta repetent față de Linux, mama mare, mamițica, și tanti Mița au hotărît să-l ia de o ureche pe neastîmpăratul Microsoft și să-l ducă pe site-ul http://port25.technet.com „Communications from the Open Source Software Lab@Microsoft". Adresa respectivă reprezintă încununarea cu succes a eforturilor gigantului Microsoft de a deveni interoperabil cu softul *open source.* Conform zicalei – pe care am inventat-o eu acum – dacă nu poți să-l învingi pe dușman, atunci fă-ți-l prieten, compania din Redmond a realizat un site ca un fel de „interfață la toate proiectele Microsoft în domeniul *open source* realizate în laboratoarele sale".

Un motor atît de simplu după vorbă, după *port* USB

Am auzit pe cineva pronunțînd cuvîntul „Google"? Nuuu?! Cum nu? Păi, ia mai citiți o dată primul rînd al textului de față! Deci s-a pronunțat cuvîntul „Google"… Atunci, apropo de Google, compania din Mountain View – sper că ați observat șmecheria de a folosi expresii care conțin locația, pe post de sinonime, ca să nu repete redactorii Microsoft și Google la nesfîrșit – a lansat de curînd un *pad* ingenios. Prin ce e *pad*-ul Google ingenios? Păi, prin faptul că are vreo patru *port*-uri USB. Deci, acum puteți conecta mouse-ul direct la *pad.* Nu vorbesc de cazul în care mouse-ul e *wireless.* Și nici de cazul în care *pad*-ul însuși va fi *wireless.*

BBC la munte și la *malware*

Una dintre ultimele forme de atac pe Internet este trimiterea de mesaje care conțin invitații la ascultarea postului de radio BBC împreună cu un link care ar trebui să ducă la site-ul BBC. Cei care fac click pe link ajung pe o pagină falsă care le instalează un keylogger. Acesta monitorizează activitatea utilizatorului pe site-uri financiare și transmite informațiile către autorul keylogger-ului. Care va să zică, ați putea rămîne și cu BBC-ul neascultat, și cu banii luați.

Game Ovar

Cum se pune erosul la treabă

„Un instinct atît de van, ce le-abate şi la păsări de vreo două ori pe an“. La Bucureşti, instinctul acesta se trezeşte deocamdată doar o dată pe an. Bineînţeles, primăvara, mai exact săptămîna trecută, cînd a avut loc a treia ediţie a tîrgului Eros Show. Nu ştim ce ar fi spus poetul, căruia sifilisul i-a pus capac, despre astfel de manifestări. Dar vă vom povesti ce am înţeles noi de la cei care şi-au expus produsele şi preparatele din carne în galantarele oferite generos de organizatori.

Un nene distribuitor de stimulente se mîndreşte cu pătania unui client. Rezultatul prafurilor a fost mai mult decît evident. Prietena acestuia a rămas însărcinată. Venirea pe lume a embrionului a grăbit decizia acestora de a se căsători. Copilul este acum bine sănătos şi, probabil, la majorat va veni să-i mulţumească vînzătorului de pilule pentru potenţă. De ce? Simplu. Pentru că există. Avem deci de-a face cu o nouă subspecie de „decreţei“: „piluleii“, un fel de fraţi ai copiilor concepuţi la beţie şi alintaţi plastic cu pseudonimul „născuţi din prună“.

Un nene care a luat-o de bună: „Haide, mă, că fata te iubeşte!“. În felul lui, toate au cîte un loc în inima sa. Dar bagaboantele astea nu vor să-şi bage actele cu un domn respectabil ca 'mnealui. Nerecunoscătoare, ce să le faci!

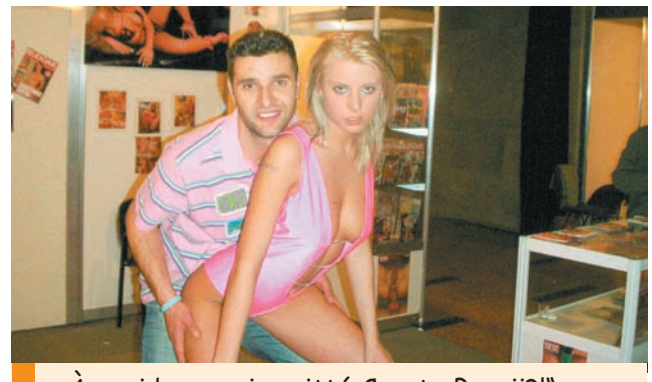

„À quoi bon avoir quitté Coasta Boacii?!“, exact asta spuneam şi eu, dragă, nu vezi că mă asaltează toţi domnii aceştia?

Un alt puştan, însărcinat cu livrarea la domiciliul cumpărătorilor a feluritelor vibratoare, se laudă cam aşa. La întîlnirea de predare, madama beneficiară vine cu soţul. Toată tranzacţia are loc în autoturismul proprietate personală. Femeia trece rapid pe bancheta din spate, îşi ridică poalele-n cap şi testează pe loc noul vibrator, sub privirile jenate ale băiatului. Cică voia să vadă exact dacă materialul este bun, ca să ştie dacă mai comandă şi alte organe cu baterii.

Mai puţin ciudat mi s-a părut un ţăran de prin părţile Vasluiului, care s-a îngrijit să-i procure consoartei o astfel de jucărie pentru un motiv simplu. El urma să plece în Italia, la muncă, şi dorea să se asigure în acest fel de fidelitatea soţiei. Să sperăm măcar că vibratorul nu-i va folosi papucii şi halatul omului plecat la făcut bani. Că, în rest, stau liniştit: nu vor apărea niciodată suspiciuni legate de faptul că viitorii copii ai cuplului ar putea avea ochii vibratorului.

În timp ce eu ciulesc urechea la aceste istorii, o tanti se apropie de mine şi începe să mă mîngîie cu un deget pe gît. Observ surprins că în căuşul palmei fata ţine un dispozitiv electric producător de vibraţii. Aceste vibraţii se transmit prin degetul ei şi ar avea menirea să mă excite pe mine. Ea pare la fel de surprinsă de lipsa mea de reacţie şi se minunează de ineficienţa aparatului. Ca să n-o supăr, îi explic: „Stai liniştită, dragă, nu e vina ta! Eu am lucrat în construcţii de drumuri. Acolo foloseam frecvent maiuri pneumatice (nişte dispozitive cu care se tasează, prin vibrare, terasamentele). Poate asta mi-a indus în timp această insensibilitate“.

Dintre toate ustensilele văzute la acest Tîrg, noutatea cea mai mare au reprezentat-o pentru mine nişte mulaje ale unor mîini, destinate introducerii în diverse locuri. Descoperirea m-a dat peste cap. Înţelegeam că gagicile pot apela la substitute pentru diverse părţi anatomice masculine, care, în mod cu totul natural de altfel, le lipsesc femeilor. Dar de ce să-ţi trebuiască o mînă de plastic? O fi pentru cele care nu au nici mîini?! Or fi destinate bărbaţilor complexaţi că au mîna prea mică? Sau celor mai în vîrstă, care nu mai pot obţine o erecţie satisfăcătoare de la mîna lor?

La capitolul „Show-uri – prestaţii sexuale acrobatice, nemaivăzute, extravagante“ am consemnat doar performanţa vizitatorilor. Aceştia reuşeau practic să leviteze, contorsionaţi, cu telefoanele şi aparatele foto deasupra animatoarelor, tolănite lasciv pe vreo scenă improvizată. De unde, frate, mania asta de a obţine cîteva poze pe mobil, cînd, în definitiv, locul era ticsit de reviste sau DVD-uri de profil? Înseamnă că rămîne, deci, valabilă, mai ales aici, vorba aia care spune că „ce-şi face omul cu mîna lui…“.

Alexandru DUŢU

Domnişoară (mă rog, credeţi ce vreţi!) în exerciţiul funcţiunii. E vorba de clienţi, aşa că ne vom pronunţa encomiastic: „Domnul o are normal de mică“.

O zi din viaţa mea de homosexual gigea

(reportaj semi-senzaţional)

Gigi Becali nu are dreptate: homosexualii nu se mîngîie pe cap, ei nu au timp de prostii.

Vedeta porno Cicciolina, după 20 de ani, şi colegul nostru Iulian Tănase, după o sticlă de vin. Băutura a fost destulă!

Vineri, 7 aprilie 2006. M-am trezit pe la 9,30 şi mi-am dat seama că viaţa e frumoasă. Am băut o cafea, am fumat cîteva ţigări şi, sub duş, m-am bucurat încă o dată de calificarea Stelei în semifinale. Pe la 11 fără ceva am ieşit din casă şi, în faţa blocului, m-am întîlnit cu un prieten. Am schimbat cîteva vorbe cu el, apoi, nu ştiu de ce, l-am mîngîiat pe cap. M-am urcat în maşină şi am venit la redacţie. În redacţie, i-am mîngîiat pe cap pe toţi cei cu care m-am întîlnit. Seara, am fost la un concert, la Deko, unde cînta o moldoveancă, Alexandrina, pe care, însă, n-am mîngîiat-o pe cap. Aici, m-am întîlnit cu mai mulţi prieteni. Cu unul dintre ei, Cătălin Neamţu, pe numele lui adevărat, m-am pupat pe obraz. Cu Teo de la trupa de *stand-up comedy* Deko am tras cîteva reprize de rîs, dar am uitat să-l mîngîi pe cap. La masă am stat cu Bogdan de la Teatrul Act, cu Florin Piersic Jr., cu Narcisa, cu Rona Hartner şi cu Adriana de la Twice. Pe nici unul dintre aceştia nu i-am mîngîiat pe cap. Pe la 10 fără ceva, m-am întîlnit în Lăptărie cu Bărbosu (pe care l-am mîngîiat pe cap) şi cu prietena lui, Elena. N-am rămas în Lăptărie, că nu mai erau locuri. Ne-am dus în Twice, unde am servit două sticle de vin din partea casei. Nu m-am mai mîngîiat pe cap cu nimeni. Am schimbat cîteva impresii literare cu Dan Chişu, dar nu l-am mîngîiat pe cap, ca să nu se interpreteze. Pe la 2 noaptea, l-am luat de gît pe Bărbosu, el a luat-o de gît pe prietena lui şi, împreună, am plecat la fostul Melody Bar, unde avea loc decernarea premiilor din industria porno din România. Am stat la două palme de Cicciolina, cu care am schimbat cîteva vorbe, dar nu am mîngîiat-o pe cap, ca să nu se interpreteze. „May I have a picture with you?“, am întrebat-o pe Cicciolina şi, în timp ce femeia îmi zicea „After that“, Bărbosu mă şi trăgea în poză cu vedeta porno. L-am văzut în carne şi oase pe Titus Steel, alături de care am făcut un pipi la toaletă. Show-ul de la porno era prezentat de Mircea Zara, gay şi vedetă TV. Nu l-am mîngîiat pe cap, deşi poate că nu l-ar fi deranjat. Am ajuns acasă pe la 4,30, m-am mîngîiat un pic pe cap şi m-am culcat. Cu prietena mea.

Iulian TĂNASE

A înnebunit prostănacul!

„De aici, de la Turnu-Măgurele, reîncepem azi marșul spre reîntoarcerea la putere a PSD.“

Da. Această propoziție nu am inventat-o noi, ci a fost a lui Mircea Geoană. Care folosește un limbaj atît de pompos, că parcă e Adolf Hitler vorbind de victoriile incontestabile ale armatelor germane în est, în timp ce rușii bombardau Berlinul. Dar, fiindcă e haios, ne-am hotărît să furnizăm altă listă de expresii grandioase pe care le poate folosi Mircea Geoană din alte mici localități de pe teritoriul țării, firește, fără litera „r“, deoarece domnul Geoană este rîrîit:

De exemplu:

Din satul Ghijana de Sus, județul Sibiu: „Vom spulbea, începînd de aici, toate încecăile acestei alianțe de incompetenți de a opi mașul nostu gloios de cae vobeam la Tunu Măguele! Țaa ne așteaptă!“.

Din satul Bustuchin, județul Gorj: „PSD va zdobi, într-o măeață luptă de gheilă, pe toți libealii și pediștii, pentu că PSD e supeio, e putenic și ae masele de patea sa!“.

Sabangia, județul Tulcea: „Chem alătui de mine toți intelectualii, toate fețele conștiente, să ne unim efotuile noaste în ealizaea idealului măeț al acestei țăi, al acestui timp, învingea în alegei a Alianței De A“.

Din satul Tichilești, Constanța: „Patidul Social Democat va demonsta că poate învinge, cu o supebie extaodinaă, într-o eală luptă de idei și poiecte, această Alianță cae s-a făcut de ușine complet de cînd se află la putee, fiindcă nici nu știe ce este puteea!“.

Din satul Comașca (nu e trecut pe hartă), județul Giurgiu: „Bucueștiul tebuie în sfîșit să teacă de sub jugul în cae e ținut de 16 ani de zile, în administaea coectă a PSD, cae a avut, în peioada 2000-2004, cel mai succesfull mandat de după evoluție!“.

Mai avem pregătite multe discursuri teribile, fantastice, senzaționale, debordante, dărîmătoare, beton, pentru încă zece mici localități din care Mircea Geoană ar putea da comunicate pentru țară. Dacă ni le cere, i le și dăm, gratis. Să-i urăm, deci, succes!

National Geoanăgraphic

Să facem tortul!

În frumoasa localitate Dobroiești există o alternativă! O alternativă la cîrciuma satului. Se numește „Cofetăria Geoană“. Trecem rapid peste amănuntul că, la țară, cofetărie înseamnă de multe ori „coffe+tărie“ și ne ne concentrăm pe un aspect cel puțin la fel de interesant: numele unității. Nenea Geoană, nenea Geoană, ia uitați ce au făcut copiii din Dobroiești! Au poreclit cofetăria cu numele dumneavoastră! Eu, în locul dumneavoastră, i-aș alerga pe uliță și i-aș trage de urechi, să știe și ei cine e mai mare. Mai mare și mai știți dumneavoastră cum, că doar n-o să-l parafrazez acum pe Ion Iliescu.

Toto Savariina

Lumea de Apoi, integrată în Europa

Ca România să intre în Europa, produsele românești trebuie să satisfacă normele europene. Termenul „produse“ e generos și cuprinde inclusiv accesoriile de veșnică folosință, printre care sicriele. Problema e că, pentru a respecta standardele europene, un sicriu (raclă, coșciug, copîrșeu, pardesiu de scînduri sau cum vreți să-i mai spuneți), fiind considerat bun de folosință îndelungată, trebuie să ofere garanție măcar un an (dacă nu chiar trei, cum se poartă în ultima vreme) și, în plus, să posede certificat de radiații și umezeală. Ideea, la origini, ar fi că dacă repauzează vreun bolnav de ceva contagios, să nu iasă cumva virușii din groapă și să-și facă de cap prin cimitir…

Booon. Ceea ce nu prea pricepem noi e treaba cu garanția de un an (sau chiar trei, după cum spuneam mai sus). Adică dacă se-ntîmplă, cumva, ca în primul an, cine are curiozitatea așa, într-o doară, să dezgroape mortul ca să-i fure ceasul și ghiulul și vede sicriul deteriorat, îl poate duce la magazin pentru a fi schimbat cu altul nou, de același model? Sau, mai rău, dacă racla se strică în timpul utilizării normale, conform prospectului, locatarul poate suna la reprezentanță, să vină echipa de meșteri? În caz de defecțiune, magazinul asigură piese de schimb și depanare la domiciliul clientului? Plus că, pentru a ne încadra exact în normele europene, pe durata reparațiilor, clientul trebuie să beneficieze gratuit de un alt coșciug similar, nu?

Oricum, toata treaba asta reprezintă o veste bună pentru morții români, care se vor bucura, măcar ei, de un confort sporit și servicii de calitate, prompte, competitive, la un înalt nivel european! Acum, și-n rate, doar cu certificatul de deces!

Mortua sud-est

Născuți maidanezi

După ce o grămadă de Brijibardo s-au luptat în instanță pentru viața și încredințarea lui spre adopție, judecătorii au luat, în sfîrșit, o hotărîre interimară în cazul lui Bosquito, cîinele care i-a luat maul unui japonez: să fie ținut în adăpost, la dispoziția organelor de anchetă, pînă la finalizarea cercetărilor. Ce ne-ntrebăm noi, după ce am revăzut recent *Născuți asasini:* dacă se-ndrăgostește Bosquito de vreo colegă maidaneză? Dacă mazilesc împreună toți paznicii, eliberează toți cîinii din adăpost, filmează împreună uciderea ultimului martor (un reporter de la OTV care va fi trimis de Dan Diaconescu să transmită în direct evenimentul), după care dispar fără urmă? Cam nasol, nu? Dar nu mai nasol decît ce am înțeles din *Născuți asasini* că va urma după sîngeroasa evadare. Cum ce va urma? Cei doi vor trăi fericiți pînă la adînci bătrîneți, timp în care se vor reproduce intensiv. Și problema e că aștia nu fac, ca Mickey și Mallory, cîte unul, ci direct cîte cinci-șase.

Mickey
și Minnie Spagă

Nou! Parizer în multiproprietate!

Vestea bună e că a apărut moda achiziționării de haine scumpe în multiproprietate. Asta înseamnă că mai multe doamne fără mare dare de mînă își pot cumpăra o singură fustă de fițe, pe care s-o poarte cu rîndul. Ideea mi se pare foarte bună, mai ales că poate fi extrapolată lejer. De exemplu, mai mulți pensionari români își pot cumpăra la comun, cînd vine pensia, aceeași bucată de parizer pe care s-o mestece cu rîndul pînă la următoarea pensie. Iar iarna, cînd întreținerea e al dracu' de mare, se pot spăla cu rîndul în același lighean cu apă călîie. Că aia fierbinte e scumpă, deschide prea tare porii și crește riscul de pneumonie. Care pneumonie ar impune niște comprese la comun sau, Doamne ferește, chiar o porție de aspirina săracului. Caz în care viețile triste de pensionari ar ajunge la apogeu, într-un mod fericit și ieftin. Adică, printr-un coșciug cumpărat la comun.

Pneumonica Gabor

Intrare în tur(ul pantalonilor) la ieșirea din tură

La ieșirea din schimb de la o fabrică de cherestea, tînărul Ovidiu D. din Bacău, chiar din oraș, l-a rugat pe un coleg să-i curețe rumegușul de pe haine cu un compresor. Mai degrabă din joacă decît din neatenție, colegul a ajuns să-i facă și curățări intestinale, îndreptînd furtunul cu aer sub presiune înspre o magistrală cu circulație (îndeobște) pe celălalt sens, recte rectul. Tînărul a leșinat pe loc și s-a ales cu o „perforație prin insuflare cu aer" a zonei, după cum au spus doctorii. M-aș fi abținut de la a comenta știrea asta, dar nu vreau. Iată că s-a inventat, așadar, bărbatul gonflabil. Doar că plăcerea e toată de partea lui. Posterioară. De asta o fi leșinat?

Publius Ovidius Asso

Schimbarea la fățărnicie a lui Dan Pavel

Bună seara, stimați consumatori, iubiți alegători și bă, microbiștilor! Nu știu dacă ați fost atenți la fazele alea în care Gigi B. îl marca strîns pe Traian B., la o masă a restaurantului Golden B. Ei, puțini sînt cei care au observat că undeva, în dreapta lui Gigi, stătea, zîmbind timid, analistul politic Dan P. Cu alte cuvinte, Dan Pavel s-a întors. S-a întors la Gigi Becali, fostul său discipol în ale politicii, pe care-l părăsise după alegeri pe motiv că începuse să pună mare preț pe o organizație neofascistă ce băga materiale pe banda dreaptă cu mult peste nivelul, să zicem, neobositului Bănel.

Ei, și știi cum se întîmplă cînd ai paharu-n față: îți mai aduci aminte de una, de alta. Așa și noi: ne-am adus aminte de două editoriale cu totul speciale publicate (în *Formula AS)* de Dan P. în acest mileniu de împliniri mărețe.

Primul, la scurt timp după boxul verbal dintre CTP și Gigi Becali de la cafeneaua Nova Brasilia (3 februarie 2002). Iată ce spunea atunci analistul Dan P.: „Ziaristul Cristian Tudor Popescu este amenințat într-un loc public cu moartea de către un dubios investitor în fotbal, Gigi Becali"; „Miliardarul care finanțează clubul de fotbal «Steaua» crede că banii îți conferă libertatea de a face orice"; Aflu acum că aroganța lui Becali a mers pînă acolo, încît a lovit și i-a spus «cioroiule!» unui african de la nu știu ce emisiune de fotbal. Deci, individul este și rasist"; „Mi se spune că face parte dintr-un clan de «machidoni», dintre care unii sprijină pe față mișcarea legionară. Libertatea de asociere este garantată în România, dar parcă extremismul politic este anticonstituțional"; „Pare un roman cu mafioți"; „Sînt destui ziariști care în locul lui Popescu i-ar fi aplicat agresorului cîteva șuturi în locul cu care gîndește, în fund. Dar, dacă în mod tipic pentru curajul unor asemenea personaje, Becali apela la bodyguarzi, la șiș sau pistol, totul ar fi degenerat. Acum, prin reacția sa publică, prin scandalul de presă provocat, ziaristul i-a arătat agresorului că mitocănia nu poate fi lăsată nepedepsită la nesfîrșit".

Iată însă că în repriza a doua, după o pauză de doi ani, s-au întors de la vestiare un alt Dan Pavel și, mai ales, un cu totul altul Gigi Becali: „Gigi Becali este un produs al vremurilor. El este un self-made man. Adică un om care s-a creat/făcut pe sine. Are o avere fabuloasă, în termeni românești"; „El este un om de onoare. Un om cu credință în Dumnezeu, care crede că poate sluji interesul public. Oriunde este invitat, povestește cum a făcut avere. Recunoaște sincer originea sa umilă – machidon crescător de oi, care privea cu respect cînd trecea pe lîngă el orice reprezentant al lumii bune de la oraș, general, senator, deputat, primar, ministru, ca să nu mai vorbim despre premier sau președinte de țară. El a avut însă norocul de a-l întîlni pe unul dintre cei mai valoroși politicieni români, Viorel Hrebenciuc"; „Nici cei mai buni dintre foștii sau actualii mei studenți de la Științe politice nu pot învăța ceea ce are Becali – evidente calități înnăscute de lider (are și defecte înnăscute sau dobîndite – se pune întrebarea dacă nu cumva, la un moment dat, ele vor atîrna mai greu decît calitățile). O parte dintre acești studenți vor fi buni experți, consilieri, cu timpul unii vor ajunge în funcții de răspundere, dar nu am văzut la nici unul dintre ei personalitatea accentuată a oierului machidon".

Se observă, așadar, o schimbare incredibilă de ton, cam de la „pe ei, pe mama lor!" la gingașul „trup și suflet pentru culooooori!…" – unde culorile nu sînt roșu și albastru ci, mai degrabă, nuanțele de verde de pe bancnote.

Șpriț și cerșetor

Cine pupă poala gropii

Incredibil! Emisiunile *Viața spirituală* și *Reflecții rutiere* își dau mîna în acest text mic, dar incredibil de expresiv, din *Academia Cațavencu.* Prin grija deosebită a autorităților, mașina din imagine a ajuns nu cu un picior, ci cu toate roțile într-o groapă nesemnalizată. Ah, dar iată că, luat de val, am uitat să vă împărtășesc un amănunt esențial: groapa se află pe strada Icoanei, în București. Probabil că doar centura de siguranță și numele străzii au făcut ca mașina și conducătorul s-o ia doar în jos. Că șoferul (o șoferiță, de fapt) putea, Doamne ferește, s-o ia chiar în sus! Ce-o zice municipalitatea acum, naiba știe! Probabil o să spună că acolo nu se făcea doar o reparație, ci o parcare subterană, iar șoferița noastră a vrut să-și pună încă de pe acum caroseria la rînd, să fie sigură că prinde un loc.

Reacție în șanț

fotografii: Paul Săvulescu

Colțul conducătoarei auto

Cu papucul pe ambreiaj

Pentru mine, ca fată, chestia asta cu șoferitul nu-i chiar cel mai simplu lucru din lume. Mai ales că naște tot felul de întrebări la care sînt obligați să răspundă prietenii mei de sex tare și urît și colegii mei de redacție (de sex tare și frumos, că n-am chef de represalii…)

Întrebarea 1. Cînd stai pe loc, cu motorul pornit, e normal să-ți tremure schimbătorul de viteze?

Răspuns: Ha, ha, ha, da, iar la mașinile foarte silențioase, ăsta poate fi chiar un semn că motorul e pornit.

Întrebarea 2. De ce parbrizul meu e mereu plin de dîre?

Răspuns: Ha, ha, ha, pentru că ai pus lichid de spălat parbrizul fără să-l diluezi cu apă, așa cum scrie în instrucțiuni, și e ca și cum l-ai spăla cu șampon.

Întrebarea 3. De ce oglinzile exterioare arată obiectele mai îndepărtate decît sînt ele, de fapt?

Ha, pentru că sînt oglinzi divergente, care fac obiectele mai mici și mai îndepărtate, dar îți acoperă un cîmp vizual mai larg decît ți-ar acoperi o oglindă dreaptă.

Adică dacă m-aș da cu rimel în ele (la stop, mamă, liniștește-te-te!) o să-mi arate genele mai mici și mai multe?

S.T.

Protecția presei

O ziaristă de la *Ziarul de Bacău* a fost condamnată penal pentru obrăznicie

Fostul președinte al Tribunalului din Bacău, Dumitru Pocovnicu, a fost dat afară din funcție (de CSM) și a fost trimis în judecată de Curtea de Conturi pentru excepționale calități manageriale: a reușit să umfle conturile firmei lui Sergiu Sechelariu (Conimpuls) de la 12,9 miliarde de lei (vechi) până la astronomica sumă de 99 de miliarde. Cu prima sumă, firma celebrului constructor de șmenuri câștigase licitația pentru noul sediu al Tribunalului Bacău. Diferența a fost cadoul managerului, președintele Pocovnicu. Deși de o spectaculoasă banalitate, situația a fost relatată, într-o serie de articole, de Mirela Romaneț, în *Ziarul de Bacău.* Ei bine, judele campion al cheltuielilor din bani publici a dat-o pe ziaristă în judecată. Procesul a fost strămutat într-o localitate de dincolo de granițele Europei, la Babadag. Aici, un alt judecător – Elena-Ivona Ștefănescu-Lunca – a reușit performanța să o condamne pe ziarista pentru calomnie, în penal! Pocovnicu a fost revocat din funcție de CSM în 2004, ziarista a fost condamnată în 2006. E adevărat, între timp au mai avut loc niște alegeri, Codul Penal a intrat în retehnologizare, Europa ne-a mai arătat niște stegulețe roșii pentru corupție și Justiție. Evident, asta nu înseamnă că ziariștii trebuie să-și facă de cap.

Unde nu-i lege e tocșoumeală

După un an de abstinență, uite că un proiect de lege a SRR și TVR bântuie prin Parlament. Net mai ambițios decât gluma în 4 articole a udemeristului Hunor Kelemen, proiectul ajuns acum la Senat are încă multe bube. De fapt, nu, bube avea legea existentă, pudra pusă peste ele de noul proiect e cam subțire. Concret, dacă depolitizarea Consiliului de Administrație era o țintă pentru noua lege, uite că s-a reușit ameliorarea cu doi ghiocei: în CA au fost create locuri pentru 2 reprezentanți ai societății civile și unul pentru salariați. Cei trei „civili“, în opinia ONG-urilor interesate, nu pot contrabalansa presiunea celorlalți 10 membri care vin ca reprezentanți ai partidelor; ca să nu mai vorbim că unul vine din partea guvernului, ceea ce înseamnă că un partid este reprezentat de două ori. Pe textul proiectului și-a lăsat amprenta și un vajnic apărător al valorilor național-rrromânești, cu expresii de genul „cultivarea valorilor limbii române“, „identitate națională“, „defăimarea țării și națiunii“; din fericire, într-o fază puțin anterioară, a zburat referirea la „promovarea muzicii ușoare“. (Cu siguranță, intervențiile astea nu aparțineau semnatarilor proiectului – Raluca Turcan, Valentin Iliescu și Cristian Rădulescu, ci unor paraziți din zona ministrului Culturii, de-ai dlui. Iorgulescu). Una peste alta, principala calitate a proiectului este că există, dar așa cum arată acum nu este decât un suport pentru o reformă reală pe care ar trebui să o opereze senatorii. Cu alte cuvinte, proiectul intră în lucru la comisia de mass-media condusă de senatorul Adrian Păunescu. Baftă?

Preservativ

Science Friction

Inaugurăm aici o nouă rubrică. **Zăi Saiăns Fricșăn Corner *își propune să vă potolească setea de cunoaștere, precum și să vă mărească șansele de a agăța pe la chefuri, unde, dacă fizic nu e, măcar fizica vă poate da o mînă de ajutor. Dacă suficient de mulți vom părea suficient de inteligenți pentru suficient de mult timp, poate ne prinde pe bune.***

Scumpirea Gigacaloriei și cum putem noi să o ieftinim

Acum, că gerul tocmai a trecut, din nou, de la răsărit, vom vorbi despre căldură. Mai ales că, vă dați seama, peste cîteva luni va veni iarna. Căldura este energie termică. Se măsoară în calorii. Știți ce e aia 1 Calorie (cu „C" mare)? E cantitatea de energie necesară încălzirii unui litru de apă cu un grad Celsius. Mai există o unitate de energie, îi spune Joule, după numele lui James Joule. Un Joule este energia necesară ridicării a aproximativ 100 de grame pe distanță de un metru. O Calorie face cît 4.185 Jouli. Adică pentru a crește temperatura unui litru de apă cu un grad trebuie să ridicăm vreo patru sute de kile pe distanța de un metru. N-ați fi ghicit asta, nu? Dar stați că asta nu e tot.

Fiecare om elimină zilnic, în medie, un litru de apă. La ieșirea din organism, apa are o temperatură de 37° C, iar temperatura va scădea, în urma contactului cu exteriorul, pînă la aproximativ 20° C (sau oricare ar fi temperatura ambientală, dacă e musai să ne eliberăm afară…). La o populație a Terrei de șase miliarde, asta înseamnă 4.185 (J/kg/grad) x 17 (grade) x 1 (kg/om) x 6 x 109 (oameni) = 4.2 x 1.014 J, sau patru sute de mii de miliarde de Jouli. Ca să vă dați seama ce înseamnă asta, aflați de la mine că bomba de la Hiroshima, „Enola Gay", a degajat o energie estimată la 6.3 x 1.013 Jouli. Cu alte cuvinte, aruncăm la veceu, în fiecare zi, vreo șapte bombe atomice. Și vă mai plîngeți că n-aveți căldură iarna în case!

Uraniu, maistru în științe

De la vest vine natalitatea

În Timişoara s-a constatat o uşoară creştere a indicelui de natalitate în anul 2005. Din cîte vedem noi problema, o uşoară creştere nu înseamnă că românii sînt mai fericiţi şi mai veseli şi s-au apucat de făcut copii, ci pur şi simplu că le-au expirat stocurile de prezervative.

Tyranosaurus Durex

Papagalii s-au îmbolnăvit de Richter

Pînă la urmă trebuia să se întîmple şi asta: seismologii de la Institutul Naţional de Fizica Pămîntului folosesc peşti şi papagali pentru avertizarea în caz de cutremur. Dacă peştii seismici arată ca orice om normal, nu acelaşi lucru se poate spune despre papagali care, spre deosebire de peşti, sînt îmbrăcaţi la costum, au adidaşi albi în picioare şi răspund la numele de Virgil. Cum care Virgil? Hâncu, normal, papagalul ăla care apărea la televizor, îmbrăcat în costum de peşte, pentru a ne anunţa că vom muri, în adidaşi albi. Şi care ar trebui să poarte însemne speciale, la fel ca blocurile. Doar că nu bulină roşie, ci dungă, şi nu la intrare, ci discret, în buletin.

Seism în grup

Grătar 2006

P&J&S&M&L&M&M® vă oferă rubrica:

Nashpa Turizm vă prezintă noi aventuri în România pitorească

Azi, Operaţiunea: „Români, distrugeţi Borşa!“

Vă las să vă bucuraţi de un locşor superb, dintr-o Românie mişto. Am fost de cel puţin 5-6 ori acolo, it's guaranteed, mai puţin faza cu „turismul rural“, e destul de inaccesibil dacă pici noaptea. În rest, vă rog să nu veniţi cu miliardele aici. Lăsaţi-ne să mai distrugem un an-doi şi pe urmă veniţi cu copiii, cu mingile voastre de plastic, cu casetofoanele voastre cu mp3-uri pe bandă de magnetofon. Nu uitaţi, avem o singură patrie, un singur destin, o singură bla-bla: nashpaturizm@catavencu.ro!

(Anunţ foarte discutabil de important!! Toţi cei care aţi fost publicaţi aici trimiteţi un C.V. la această adresă! Nu se ştie niciodată. Şi nu mai trimiteţi anonime.)

Ca să vă fac în ciudă, am ales acum un itinerar pe care nu-l veţi putea străbate fără să faceţi parte din gaşca celor ce iubesc natura. Prin urmare şi în consecinţă, sînt absolut convins că nici nu veţi dăuna naturii destăinuindu-vă locuri pe care turiştii, mai bine zis naturiştii cehi şi polonezi le-au descoperit deja. Deci, dragilor fani ai plimbărilor cu ATV-ul, cei cărora nu li s-au dezlipit încă tenişii de epiderma groasă a tălpilor, fanii lui Guţă şi copilul de minune, întoarceţi pagina pentru că ceea ce voi descrie aici vă depăşeşte fără să semnalizeze.

Haideţi în staţiunea Borşa. Dacă aţi fost pe acolo doar la schi, veţi regreta că nu aţi ales vara pentru excursie. Staţiunea este situată într-o vale ce desparte munţii Maramureşului de cei ai Rodnei. Bineînţeles că această vale se află cam la 1.300 metri deasupra nivelului mării. Ca să vă faceţi o idee, la doar 12 km se află pasul Prislop, ce leagă Ardealul de Moldova. Nu sînt amator de schi, prin urmare m-am dus vara. Şi nu regret nici o clipă.

Pentru început, căutaţi o cazare undeva la o pensiune. Nu spun să evitaţi hotelurile, ci pur şi simplu e mai linişte, mîncarea e ţărănească şi nu de neam prost, camerele sînt răcoroase vara şi calde iarna. Şi, era să uit, e muuuult mai ieftin. E şi acesta un criteriu. Nu?

Deşi în „vale“ sînt peste 20 de grade Celsius, îmbrăcaţi-vă bine. Sus, la 2.000 de metri, veţi dori să fi îmbrăcat un chilot în plus. Da, aţi calculat bine, între 1.300 metri şi 2.000 sînt 700 de metri diferenţă de altitudine. Noroc cu telescaunul care ne urcă pînă la aprox. 1.500. Distanţa parcursă cu scaunul este de aprox. 2,5 km, parcurşi în 15 minute. Treceţi pe deasupra unor saivane unde domină mocirla şi nelipsiţii cîini. Ambii vă pot încurca. Am uitat să spun că scaunul nu porneşte fără 10 persoane, aşa că, dacă nu vă treziţi din vreme şi lipsiţi de la prima urcare, care se face pe la ora 11, s-ar putea să trebuiască să aşteptaţi. Or, timpul e preţios dacă vrei să urci şi să te întorci înainte de înserare. Buuun. Deci am ajuns, cu bunăvoinţa liftierilor, la 1.500 m. De aici se merge cam 1 km, bineînţeles urcînd, nu altfel, pînă ce lăsaţi în urmă şi ultimul brad şi ieşiţi pe păşunea alpină aşa cum mulţi dintre voi nu aţi văzut-o. Deja aici vă veţi bucura că nu aţi fost puturoşi şi aţi cărat după voi hainele acelea inutile la urcare. Vîntul e ca în filmele cu Irlanda. Suflă tot timpul şi-ţi intră pînă la oase. E bine cînd bate din spate, e şi acesta un ajutor la urcare. De fapt, încă nu urcăm. Dimpotrivă, parcă coborîm. În stînga veţi vedea Muntele Cailor, cu altitudine de aprox. 1.600 m, şi în dreapta un alt saivan. E bine să mergeţi în linişte şi să nu-i treziţi pe cîini. Ar putea fi neplăcut. Nu v-am spus direcţia. Mergem spre piscul care domină împrejurimile, vîrful Gărgălău. Aşa-i spun localnicii. După vreo oră ajungi la poalele lui, unde se află un mic lac din care se scurge un firişor de apă. E Bistriţa Aurie. Nu ştiu ce origine o avea lacul, eu bănuiesc că nu este glaciară, ci mai degrabă îl alimentează un izvor de la baza muntelui. În jurul lacului, o pădure de arbuşti interesanţi şi protejaţi de lege – jnepeni, mai încolo petele roşii ce se întind pe cîţiva ari sînt o altă specie protejată, florile de rododendron. Nu veţi uita cu una, cu două. Parcă aţi fi în Noua Zeelandă. Oh, n-aţi fost pe acolo? Nici eu, spuneam doar aşa, să vă faceţi o idee asupra sălbăticiei neatinse de bocancul tîrgoveţilor din Obor, care văd totul prin prisma banilor. Efervescenţa vieţii din aceste locuri se produce ciclic de zeci de milioane de ani. Vedeţi de ce am vorbit de primul neam de încălţaţi din familiile lor, care n-au ce admira aici, care ar tulbura prin simpla prezenţă un echilibru milenar? Staţi acasă, fraţilor, şi uitaţi-vă la *Teleenciclopedie.* Nu uitaţi să vă luaţi un flacon de apă minerală. Apa plată nu-ţi ia setea şi va fi mai greu. Încălecaţi şaua şi mărşăluiţi spre pisc. Şaua e cel mai uşor acces spre vîrf al oricărui munte. Poate e mai lung, dar e mai odihnitor. În cazul nostru, şaua are vreo 50 cm lăţime, aşa că ochii la picioare! Iarba ce acoperă şaua are vreo 30 cm lungime şi e de un roşu foc. Din cauza vîntului care o biciuieşte, parcă ar arde. Chiar la baza vîrfului va fi mai greu, aici nici nu mai e potecă. Urci pe nişte bolovani pe care îngheţul şi dezgheţul i-a rupt din corpul muntelui. O neatenţie te poate costa scump. Dar merită recompensa oferită de panorama ce o ai la 2.150 de metri de pe vîrful Gărgălău. De aici se vede în Ucraina, se vede pasul Prislop, în cealaltă parte Vatra Dornei. Ne-am mirat de numărul mare al turiştilor din străinătate. Ca de obicei, ei ştiu să iubească natura şi ne cunosc ţara mai mult decît noi.

Coborîşul e mai uşor. Dacă aţi stat pe munte prea mult, nu veţi mai putea coborî cu liftul. Va trebui de asemenea să evitaţi saivanele de care vă vorbeam la urcare. La baza pantei acesteia de aprox. 1 km se află Cascada Cailor. Apa cade de la vreo 100 de metri. Acum nu mai e mult pînă la staţiune. Ce ar merita vizitat, de asemenea, este „trambulina olimpică“. Este o trambulină naturală 100%. Singura din ţară. Austro-ungarii, pe vremuri, au vrut să facă aici olimpiada de iarnă. Vă daţi seama? Noi nici acum nu visăm la aşa ceva. Avem munţi şi ne lăudăm cu ei, dar niciodată n-am luat vreun aur olimpic la sporturile de iarnă. Olanda, care de-abia izbuteşte să rămînă la suprafaţa pămîntului şi face diguri pentru a se proteja de mare, a luat şi anul acesta cîteva medalii la olimpiadă. Ştiaţi că cel mai înalt deal din Olanda are cam 300 m? Nouă ce ne lipseşte? Mergeţi şi distrugeţi acum, că aţi aflat că mai este un loc unde să vă defecaţi pe gratis, pe plante protejate şi pe cale de dispariţie. Măcar atît să lăsaţi în urmă, nashpa-turiştilor!

hocuspoc@freemail.hu

Această rubrică v-a fost oferită de Picior de Japonez cu Sos de Maioneză pe Limbă de Maidanez cu Măsline® (marcă tradiţională de tradiţie)

Nu se mai vedea pădurea de jandarmi din cauza copacului

După mitingul ce a urmat meciului Sevilla-Steaua, steliştii au ocupat rapid Piaţa Universităţii şi au stîrnit haosul, blocînd circulaţia în centru. După sfertul de finală cu Rapidul însă, jandarmii au împiedicat orice excese, deoarece au stat cu ochii pe suporteri ca pe butelie (nu, nu e o aluzie la Cristi Borcea, şeful de la Dinamo). Totuşi, cineva a reuşit să spargă barajul: o bătrînă care umbla creanga, pe mijlocul Bulevardului Carol, trăgînd după dînsa un copăcel. Culmea e că jandarmii au lăsat-o să se îndepărteze – încet, cam ca Opriţa – pe o străduţă laterală, fără să o calce în picioare sau să-i bage pomul pe gît. S-au gîndit, probabil, că fără ăla n-are nici o şansă să se califice şi ea în viitoarea primăvară europeană.

Rămurică Răducanu

răspunsuri la scrisori

Ilie Marin (București): Vrei să te faci bucătar, dar nu știi ce trebuie să faci pentru asta. Sincer să fiu, nici eu nu știu, cu toate că sînt bucătar. Și am învățat asta încurcîndu-mă prin fustele mătușilor mele armence, care găteau ca niște zeițe. Din păcate, nu-mi folosește la nimic, deoarece nevastă-mea, care nu e bucătăreasă, face un *imam baildî* de-ți vine să mori. Oricum, ai un nume predestinat, Marin, dacă pui și un Sanda lîngă el, treaba e ca și făcută.

Vladimir Ionescu (Pitești): Ai aflat că sînt scriitor și mă întrebi dacă mi-am citit dosarul la CNSAS, deoarece scriitorii, dacă nu erau informatori, precum dl Paleologu, sigur erau urmăriți de Securitate, precum Stelian Tănase. Mi-am cerut dosarul, dar mi s-a răspuns că n-am fost urmărit. Și ca nu cumva să cred că sînt un scriitor oarecare, mi-au spus (în scris și cu ștampilă) că urmărită a fost numai nevastă-mea. Din cauza asta unii (dușmanii, evident) zic că sînt un scriitor second-hand.

Iulia Cocoșna (Iași): Deocamdată nu! Îmi place însă că ești perseverentă.

Constantin Irina (București): N-am înțeles din scrisoare dacă ești bărbat sau femeie, dar bănuiesc că asta n-are nici o importanță atîta timp cît te declari un (o) cititor (cititoare) fidel (fidelă) a (l) revistei noastre. Te enervează că domnii Daniel Buzdugan și Radu Morar de la Radio 21 folosesc cu nerușinare poante din *Academia Cațavencu,* fără să declare sursa. Nu-i nici o problemă, nu sînt nici primii, nici ultimii. Bine că avem mai mult decît ne trebuie și putem da și altora.

Radu Ungureanu (Huși): După știința mea, nu există nici un exemplar cu autograf al cărții de debut a lui Eminescu. Se spune că i-ar fi dat un exemplar cu autograf doctorului care îl îngrijea la Viena, dar e de bănuit că respectivul doctor, care nu știa românește, a aruncat cartea la gunoi. Toți bibliofilii amatori o caută. Inclusiv Vadim Tudor, care, destul de probabil, are deja trei exemplare. Justificarea e simplă: pooetul, fiind cu mințile duse, i-ar fi dat doctorului în fiecare zi cîte o carte cu autograf. S-au păstrat trei și ele au ajuns, cum era și firesc, la poetul Vadim.

Ștefan AGOPIAN

Coasa lux

O viață sexuală așa cum a fost

Dacă moare un om e o tragedie. Dacă mor doi, atunci e o „Coasa lux“ dublă, sau o coasă cu două tăișuri. Dacă mor o mie, atunci este deja statistică. De data aceasta nu a murit nimeni, dar putem spune că avem de a face cu un genocid. Totul s-a petrecut la Penitenciarul din Czarne, Polonia. Un fost deținut a dat în judecată statul pentru că în pîrnaie a fost supus unui număr prea mare de orgasme. Ne stătea pe limbă să-l întrebăm dacă și partenerii lui de zuhaus s-au bucurat de același număr de orgasme. Dar nu cunoaștem nici numărul de condamnați care îi vor fi dat bineț omului nostru pe la dușuri, și nici de care parte a baricadei sau a baracudei juca polonezul ofuscat. Adică dacă era pasiv, activ sau, mai nou, proactiv. Dar de la toate aceste întrebări insidioase ne-a înturnat însuși reclamantul. Nu era vorba, așa cum ați putea crede, de celebrii cîrnați polonezi. Băiatul muncise pe perioada detenției la prelucrarea unor plăci de beton armat. Mașinăria la care evolua pîrnăiașul funcționa pe bază de vibrații.

El era nevoit să o sprijine în permanență cu abdomenul. Acesta a fost începutul unei frumoase povești de dragoste care s-a repetat zilnic ani de zile. „Vibrațiile îmi provocau o ejaculare la fiecare 30 sau 40 de minute“, își argumentează petentul solicitarea de a fi despăgubit. Necunoscînd durata condamnării, nu putem face un calcul total al amorurilor dintre muncitor și mașina vibratoare. Putem conchide însă că, dacă după fiecare orgasm acesta fuma cîte o țigară, productivitatea muncii lui a scăzut cu cel puțin 33%. Ca să nu mai spun că aventurile între colegii de serviciu duc de asemenea la o lipsă a concentrării la locul de muncă. Vă lăsăm pe dumneavoastră să calculați proporțiile dezastrului umanitar înmulțind cantitatea de spermatozoizi de la o ejaculare cu orele, jumătățile de oră și zilele de AMR. Morala acestui incident este însă alta. Deși femeile sînt cele care pot avea orgasme multiple, acestea nu sînt mai niciodată mulțumite. În timp ce un bărbat reușește, chiar și în condiții vitrege, să se bucure de o viață sexuală împlinită cu asupra de măsură.

Pasiv Montand

Sexul nu e mare brînză, dacă ai destulă

Specialiștii de la British Cheese Association au auzit și ei că sexul vinde orice, așa că au ajuns, după cercetări uneori mai îndelungate, alteori mai scurte (nu vreți să știți!), la concluzia că brînza e un afrodiziac de cîteva ori mai puternic decît ciocolata. Cică din cauza feniletilaminei din brînzeturi, care permite eliberarea în organism a substanței generatoare a senzației de plăcere, endorfina. Noi avem cîteva nelămuriri. 1) Dacă brînza permite eliberarea endorfinei, ce nevoie mai e de sex, că și orgasmul tot asta face? 2) De-aia sînt francezii considerați așa de, hmm, tari în domeniu? Noi credeam că vinul era de vină. 3) Studiul ăsta a fost făcut pe oierii mioritici? Că atunci studiul nu este obiectiv, ăștia nu au nici altă mîncare, nici altceva decît mioare. Și 4) Nu cumva brînza cu slană și ceapă este încă și mai puternică? Doar ajungi foarte curînd să-ți eliberezi endorfinele de unul singur…

Îmbrînzitorul de șerpi

V-am print, vrăjitoarelor!

Din limbile de largă circulație pe motorină

Ce mișto e să fii copywriter, adică ăla care scrie textele de prin reclame! Poți scrie cum vrei, poți inventa cuvinte, anula gramatica, ignora dicționarul și toate astea sînt dovada creativității. Ceea ce într-o lucrare de Bac sau într-o teză ar fi numită „perlă“, dacă iese din mintea unui publicitar devine rod al talentului. Scris cu pixul pe o coală de hîrtie banală, folosită în examen, prostioara e prostioară. Trecută însă pe un banner publicitar cît blocul, se transformă în vorbă genială. Mașinile se alimentează la motorinării, se repară la servicerii, opresc la kebabării și se parchează în parcăririi. E genial, nu s-a gîndit nimeni să greșească atît de original.

Trei crai-putere

Condica de sugestii și reclame

Eu sînt calea de mijloc, adevărul, viața

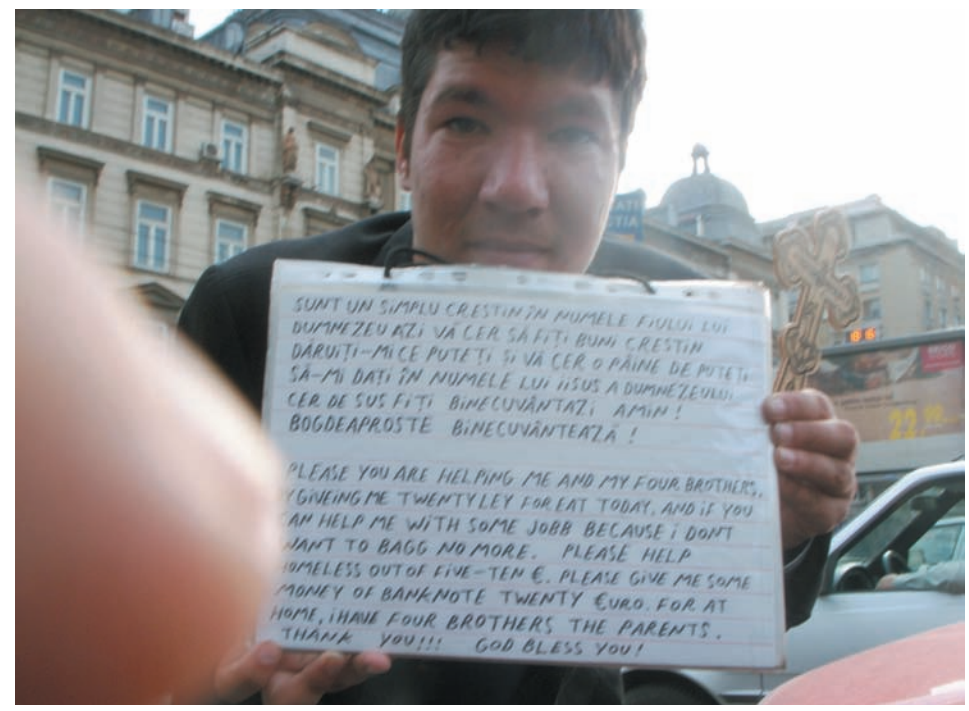
SUNT UN SIMPLU CRESTIN ÎN NUMELE FIULUI LUI
DUMNEZEU AZI VA CER SĂ FIȚI BUNI CRESTIN
DARUIȚI-MI CE PUTEȚI ȘI VĂ CER O PÂINE DE PUTEȚI
SĂ-MI DAȚI ÎN NUMELE LUI IISUS A DUMNEZEULUI
CER DE SUS FIȚI BINECUVÂNTAȚI. AMIN!
BOGDEAPROSTE BINECUVÂNTEAZĂ!
PLEASE YOU ARE HELPING ME AND MY FOUR BROTHERS,
GIVEING ME TWENTYLEY FOR EAT TODAY, AND IF YOU
AN HELP ME WITH SOME JOBB BECAUSE I DONT
WANT TO BAGG NO MORE. PLEASE HELP
HOMELESS OUT OF FIVE-TEN €. PLEASE GIVE ME SOME
MONEY OF BANKNOTE TWENTY €URO. FOR AT
HOME, I HAVE FOUR BROTHERS THE PARENTS.
THANK YOU!!! GOD BLESS YOU!

Bună ziua, să trăiți, tocmai mi-a furat unul din colegi ștergătorul de parbriz! Trebuie să vă iau pe farmecul meu personal. Așa că m-am gîndit să mă reprofilez temporar pe texte în engleză. Toate la timpul lor. Adică verbele, voiam să spun. Judecați și dumneavoastră acum. Sau, altfel spus, dă matale singur zoom! În principiu, puteți să-mi dați și lei, dar numai RON, dacă nu aveți lire sterline. Mulțumesc, pe dolari nu merg pînă cînd trezoreria SUA nu-și reface deficitul bugetar extern, mă scuzați, asta-i viața. Hai, boierule, spune mai repede, că am mai prins vreo două coloane oficiale pe ziua de azi și nu am timp de cerșit aiurea!

George Bernard Show

Colibanca unchiașului Tom

Iată ce înseamnă să fii dedicat clientului. Nu sediul contează, important e ca banii, atîția cîți sînt, să ajungă la cei care au nevoie de ei. Pun pariu că, în același spirit, directorul sucursalei umblă cu căruța, secretara n-a văzut calculator cu Solitaire în viața ei, iar ofițerii de credit o ard prin comună, pe rînd, cu o singură bicicletă. Oricum nu stă performanța în sediu. Iar dacă se enervează, se rezolvă cît ai bate din palme, că doar n-o fi asta o problemă pentru o instituție care învîrte banii cu lopata. Totul e să se miște repede băncile alea care acordă credite pentru construcții de sedii de bănci!

Contul Euxin

Aberația de libertate

Ia-ți ratele în dinți sau invers

În sfîrșit, deși am fi pus pariu că primele organe care se vor vinde în rate vor fi implanturile de șmecherie, iată că stomatologii au luat-o înaintea tuturor. Acum se vînd dinți în rate. Curiozitatea noastră este prea mare pentru a nu întreba ce se întîmplă atunci cînd nu îți achiți ratele la timp. Vine cumva unul mare și rău la tine care îți ia dinții cu totul sau doar ți-i sparge pe jos?

Dinți în rate

Intrăm în UE. Cum ieşim?

Sau, mai corect, „Intrăm în UEFA. Mai ieşim?“. Aşadar, Steaua va juca în semifinalele competiţiei cu cîţiva băieţi din Anglia, Olanda, Australia sau Spania, pe care îi leagă un singur amănunt: sînt, cu toţii, angajaţi cu contract de muncă la clubul de fotbal Middlesborough. Suporterii lui Boro, aşa cum e alintată trupa respectivă, au început deja să se pregătească pentru călătoria spre Bucureşti, unde-şi vor susţine, de prin crîşme, de prin bordeluri sau chiar de pe stadion, favoriţii.

Informaţiile şi mai ales non-informaţiile ce urmează sînt culese de pe un forum de pe Internet al fanilor din Middlesborough. Una din primele întrebări: „Unde e *Rumania?*“. Răspunde domnul „the_broken_ fridge“ („frigider bulit“, cum s-ar zice la Vaslui): „Rumania este o ţară celebră pentru producţia de rom. Se află cam la 150 de mile sud-vest de Jamaica, în Marea Caraibelor. Moneda: scoica. E o ţară sigură, dar aveţi grijă la zebrele care mănîncă oameni“. Evident, omul face mişteaux de întrebarea colegului său.

Cu mare nerăbdare şi mai ales cu sete de cunoaştere au aşteptat englejii răspunsul la întrebările despre Irish-pub-urile din Bucureşti şi, în general, despre preţurile berii din România. Au fost lămuriţi, imediat, că berea este şi ieftină, şi bună, şi, mai ales, destulă. Totuşi, acest lucru nu este doar un avantaj – din cauza berii, se poate întîmpla ca numărul de cerşetori pe care îi vor întîlni pe străzile Capitalei noastre să li se pară mult mai mare decît au aflat, deja, că este. Vorbim, ţin să vă reamintesc, de Bucureşti. Nu de alta, dar domnul „futbal_forza“ pare convins că Middlesborough joacă în semifinale cu Artmedia Bratislava, ăia care, crede el, i-au bătut pe Celtic cu 5-4, asta după ce i-au bătut pe Everton cu 5-1. Precizăm că pe Everton i-a bătut Dinamo, care nu s-a potolit şi, după cîteva luni, a făcut 1-1 acasă cu Poli Iaşi.

Cel puţin doi dintre englezii de pe forum ştiu că România nu este Bulgaria, ceea ce nu e nici de bine, nici de rău. Să vă explic. Pe o parte, e de rău: unul şi-a făcut un concediu la vecinii noştri, celălalt are de gînd să-l facă exact în perioada meciului şi să vină la Bucale doar pentru meci. Pe de altă parte, e şi de bine: cel care a vizitat deja Bulgaria îi transmite colegului său sfatul de a renunţa la ideea de a călători spre Bucureşti cu trenul bulgăroilor. Iar dacă n-are încotro, să stea călare pe bagaj, că nu se ştie cum se evaporă călare pe o ceafă lată.

Ei, dar nu vă bucuraţi prea tare, că acum vine minutul 92 cu golul sau cu loviturile de pedeapsă. Special pentru cei care au rezistat pînă la finalul acestui text, consemnăm cu tristeţe că fanii lui Middlesborough au reuşit să afle şi următoarele: indivizii care operează în mijloacele de transport în comun se numesc „şuţi“; trebuie evitate liniile 226, 336, 368, 32, 41, 70, 102; pe străzile Bucureştiului se practică cu mare succes metoda Maradona, aceea prin care falşi poliţişti te lasă fără acte şi mai ales fără bani de bere şi femei; cîinii fără stăpîn rămîn, şi ei, o problemă, iar cei de la Everton pot depune mărturie. Doar vestea că din 1999 nu s-a mai înregistrat nici un caz de rabie în Bucureşti pare o veste bună. Dar este, oare, o veste bună, în condiţiile în care am scăpat de înţepături cu antirabic, dar s-a trecut direct la muşcături cauzatoare de moarte?

Săptămîna străinilor

● Un horticultor de la Universitatea Cornell din SUA recomandă să udăm narcisele cu whisky, vodcă sau gin pentru a le încetini îmbătrînirea. Eu i-aş urma sfatul, dar ce mă fac dacă le scap prea mult din sticlă şi mă trezesc că peste noapte îmi violează muşcatele? ● Cînd pleacă în călătorii, prinţul Charles îşi ia cu el cîteva tablouri pictate de Camilla, să-i ţină de urît. Măcar în cazul lui n-o să poată spune nimeni peste 100 de ani că a încercat să fugă din ţară cu un vagon de tablouri valoroase. ● Fochistul şi cercetătorii de la Universitatea din Zürich au ajuns la concluzia că cei care fac multă şcoală trăiesc cu 6-7 ani mai mult decît ceilalţi. Tare mă tem că după ştirea asta cozile de la compensate se vor muta la Universitatea „Spiru Haret“. ● În mai multe state din SUA au fost interzise luptele dintre cîini şi porci. E ca şi cum s-ar interzice la noi luptele de cartier dintre cîini şi beţivi. Deci, trist. ● În Germania a fost lansată o bere pentru potenţă. De-acum, nevestele nu vor mai şti cum să-şi aştepte bărbaţii rămaşi cu băieţii după program: cu tigaia sau cu poalele deasupra capului? ● La metroul din Moscova se difuzează poezii prin reţeaua audio din vagoane. Aşteptăm să apară versuri şi la metroul bucureştean, bineînţeles, adaptate la specificul naţional: „La un semn, deschisă-i uşa / Şi se-apropie de vagon / Un bătrîn atît de simplu, / După vorbă, după portofel“. ● În Anglia, un jucător de fotbal din prima ligă a lipsit de la meci pentru că şi-a opărit părţile intime. Versiunea oficială este că, în timp ce îi încălzea fiului său laptele, o mişcare greşită l-a făcut să scape apă fierbinte pe zona sa intimă. Credem că varianta neoficială, în care soţia i-a arătat că ea nu e ca Alexandra sau Consuelo, să tolereze escapadele partenerului, e mai plauzibilă.

AgenCIA de presă

Cu gheaţa pre gheaţă călcînd în străchini

Cercetătorii americani nu se potolesc! De data asta, însă, un profesor de la o universitate din Florida nu doar că nu s-a potolit, dar a mai şi făcut-o lată, luîndu-se la trîntă chiar cu Iisus Hristos în persoană. După cum aţi aflat deja de la OTV, Noul Testament zice că Iisus Hristos a mers pe apă, însă – nţă şi nţă! – cercetătorul american nu e de acord. El a găsit o explicaţie a „aşa-zisului miracol“, lansînd ideea că Iisus ar fi păşit nu pe apă, ci pe o bucată de gheaţă plutitoare. Alo, nenea cercetătorul, de unde Dumnezeul mă-tii ştii tu că era gheaţă, ai fost tu acolo? Băi, dar voi chiar nu vă puteţi linişti? Lasă, băi fraiere, că o să vezi tu ce înseamnă să mergi nu pe apă, ci pe smoală şi o să-ţi doreşti să dai peste vreo bucată de gheaţă în cazanul ăla în care o să plutească ca un fraier în călduri! Bine măcar că n-ai zis că Iisus a păşit pe apă cu sky-jet-ul, fraier conjunctural genetic ce eşti!

Gheaţa de apoi

la blindata, mîine-i gata!

Într-o dimineaţă, la *Ştirile PRO TV,* era un material despre primele maşini blindate de tip Humvee fabricate la noi. Titlul de pe micul ecran era „Blindata românească“. Imediat m-am gîndit, după cum era şi normal, la „Bălţata românească“ şi m-am întrebat dacă blindata românească e de lapte, de prăsilă sau de carne. De tun.

Tancuri cu Bulă

Jurnalul lui Tetelu

Într-o zi vom afla că știam Adevărul. Pînă atunci, ne chinuim să-l aflăm. Ce nu veți afla săptămîna aceasta: cine este, de unde vine și încotro se duce Tetelu. Urmează Jurnală-su.

10:40 RUGĂCIUNEA. DOAMNE, AȘ VREA SĂ FIU MÎNCAT JUMĂTATE DE UN SFÎNT ȘI JUMĂTATE DE UN DRAC ȘI SĂMI SPUNĂ CUI EA PLĂCUT MAI MULT DE MINE!!

11:50 DOAMNE, AȘ VREA SĂ AM UN ÎNGER PĂZITOR, CARE SĂ ȘTIE MAI MULTE ÎNJURĂTURI DECÎT MINE ÎN CAZ DE CONFLICT CU CINEVA!!

12:60 DOAMNE, AȘ VREA CA DUMNEZEU SĂ PORTE UN TRICOU CU FAȚA MEA, PE CARE SĂ NUL SPELE NICIODATĂ DE DRAG!!!

13:70 DOAMNE, AȘ VREA SĂ FIU ULTIMUL CARE STINGE LUMINA AIEA MARE CAREO SĂ APARĂ CÎN O VENI APOCALIBSA!!!!

14:80 DOAMNE, AȘ VREA SĂ POT ÎNDEPLINI OAMENILOR DORINȚELE PE CARE NU LE POATE ÎNPLINI DUMNEZEU!!!!!

15:90 DOAMNE, AȘ VREA SĂ EXISTE UN CEAS CARE SĂ INDICE NUMAI PREZENTUL!!!!!! (NU ȘI TINPUL CARE A TRECUT ADICĂ)

16:100 DOAMNE, AȘ VREA SĂ NU MAI MINT DECÎT CÎND CE ZIC ESTE FALS!!!!!!!

17:110 DOAMNE, AȘ VREA SĂ NU ȘTIU CE VREAU, DAR CU EXACTITATE!!!!!!

18:120 DOAMNE, AȘ VREA SĂ AM ATÎTA TINP LIBER ÎNCÎT SĂ CRESC O COLONIE DE MELCI SINUCIGAȘI!!!!!

19:130 DOAMNE, AȘ VREA SĂ SCRIU O POIEZIE ATÎT DE TRISTĂ ÎNCÎT SĂ FIU ARESTAT PENTRU ASTA!!!!!!!!

20:140 DOAMNE, AȘ VREA SĂ TRAG O BĂȘINĂ ATÎT DE PUTUROASĂ, ÎNCÎT SĂ SE STUDIEZE ÎN ȘCOLI!!!!!!!!

21:150 DOAMNE, AȘ VREA SĂ IAU „PREMIUL NOBEL PENTRU NICI UN MOTIV"!!!!!!!!

22:160 DOAMNE, AȘ VREA CA CÎND O SĂ VINĂ SFÎRȘITU LUMIIII SĂ AM ASA O DURERE DE DINȚI ÎNCÎT SĂ MI SE RUPĂ DE SFÎRȘITU LOR DE. LUME!!!!!!

munca cu cartea

Magazinul de postcoloniale

Există scriitori care fac din spațiul natal impregnat de exotism un prilej de literatură. Dar dincolo de coaja aceea de ciudățenii locale, care poate fi zgîriată cu unghia curiozității și îndepărtată ușor, nu găsești un miez cu nimic mai prețios decît un studiu de antropologie. Cu cartea* lui Arundhaty Roy treaba stă altfel și încă de la primele pagini miresmele delicate ale unei literaturi de soi îți mîngîie papilele literare. Această bengaleză școlită în spațiul postcolonial britanic are toate datele unei scriitoare de rasă care reușește să-și topească biografia și s-o transforme într-un ingredient delicat, care nu se simte la lectură, dar te păcălește absorbindu-te lent într-o lume fantastică, reconstruită literar după toate regulile artei. O carte cu personaje fractalice, ale căror secvențe vitale se manifestă recurent, ici și colo, compunînd un univers de nostalgii, pasiuni și obsesii întrețesute într-o plasă de povești, unele mai miraculoase decît altele. O bătrînă fabricantă de conserve al cărei univers se închide și se deschide după un ritm secret, precum cochilia unei scoici, relații de castă și frustrări ancestrale care amplifică de fiecare dată orice tensiune minoră, un filobritanic sceptic, un bunic entomolog ieșit din viață din pricina ofticii de a nu i se fi recunoscut descoperirea unei specii de molii, doi copii cu o privire mai atentă decît cea a unei camere de filmat fac din cartea asta un fel de carusel de figuri ale unei Indii postcoloniale, ancestrale și viitoare totodată. În plus, veți putea intra prin labirintice coridoare literare desenate arhitectural într-o sumedenie de microuniversuri, nimerind ba în curtea unei comunități creștine izolată între budiști, ba în plină expansiune a marxismului postcolonial, ba direct în inima unei fecioare. Una peste alta, cartea bengalezei e ca un magazin de coloniale în care, odată intrat, mirodeniile încep parcă să-și intensifice aromele, năucindu-te, povestindu-ți istoria plantațiilor pe care au crescut și viața celor care le-au cules.

Alin IONESCU

*** Arundhaty Roy, *Dumnezeul lucrurilor mărunte*, Humanitas, 2005.**

rebelle arte

O nepoată a lui Icar și aripile ei fosforescente

Pesemne că Aurelia Matei s-a cam plictisit să fie disputată de Argeș și Dâmbovița, fiind născută pe limita iluzorie dintre cele două județe, ba în satul Strâmbu, zic argeșenii, ba în cătunul Humulești, pretind dâmbovițenii, și ca să scape de un război steril, din care n-ar fi câștigat nimeni nimic a învățat într-o bună zi să zboare. A făcut-o într-atât de bine, încât s-a înălțat până la cer, iar când s-a întors printre noi, ca absolventă a Institutului „Nicolae Grigorescu", pe spate îi crescuseră două perechi de aripi trainice de pescăruș, albe, seara, și viorii, dimineața. Niște domni mai cârtitori din fire au zis atunci că n-ar fi de pescăruș, ci de pelican, iar niște cucoane mai firoscoase din constituție au garantat cu mâna pe inimă că sunt, în cel mai neinspirat caz dintre toate câte i se pot întâmpla unui artist în viață, aripi de lebădă. În discuție s-au băgat și niște constructori de aeroplane, care au emis pretenția că aripile Aureliei nu sunt de păsăre, ci de liliac, domnule, credeți-ne pe cuvânt, că noi știm ce spunem, că noi suntem licențiați în mecanică aerospațială, bionică și aerodinamică. Aurelia a zis atunci că face o demonstrație, ca să curme niște dispute tot atât de inutile precum cea legată de județul în care s-a născut. Și-a ales mai multe zile în care în tablourile ei* cerul era pe jumătate senin, iar pe de cealaltă, bucălat de nouri sidefați și aurii și a fâlfâit cu putere din aripi, iar când a ajuns sus în slava cruguilui, din ea n-a mai rămas nimic altceva decât un stol de pescărușii, un cârd de pelicani sau un pâlc de lebede, care tractau și învățau să zboare un aeroplan, cu aripi fosforescente de liliac. Cam așa pictează Aurelia Matei, și când îi vezi tablourile simți că învingi gravitația și că te ridici ușor de la pământ, ca un pui de Icar la primul său zbor peste lume.

Cornel IVANCIUC

*** Aurelia Matei, Pictură, Galeria Orizont, B-dul Nicolae Bălcescu nr. 23 A.**

cronica pe lîngă teatre

Aici nu se minte

Vine o vreme în viața unui om cînd se apucă cu amîndouă mîinile de nas. Se întîmplă exact ca într-o proză de-a lui nenea Gabriel Márquez: o duhoare teribilă pune stăpînire pe oraș. Însă nu toate nasurile sînt inițiate într-ale cataclismelor olfactive, nu toate mucoasele sînt pregătite să simtă dezastrele subtile din aer. Cînd, brusc, începe să îți pută – ceea ce, în România, este perfect posibil –, ce faci? Încerci să-ți muți nasul într-un loc suportabil, nu? Iulia asta a făcut: cu plămînii devastați de duhoare, s-a așezat, cu nas cu tot, pe o platformă înaltă din oraș, deasupra căreia duhoarea nu se simțea. La scurt timp, a ajuns acolo și Marius, cu nasul făcut ferfeniță. Spectacolul putea începe. Între doi străini, uniți de complicitatea cumplită a unui miros teribil, orice este posibil, și această posibilitate nu putea fi ratată. Străinii comunică bine, sînt fericiți că nu sînt nebuni, adică, stai așa, nu sînt singur, mai e cineva care simte la fel, altfel aș fi putut crede că nasul meu a luat-o razna, pe arătură. În tot acest timp, soția lui Marius se plimbă pe stradă, de colo-colo, ținîndu-l în lesă pe Cîine, de meserie cîine. Marius are mustrări de conștiință, mai exact, conștiința lui este profund tulburată de acel miros pe care doar el și Iulia îl simt. Iulia, în schimb, are mustrări de bust. Da, ați citit bine: mustrări de bust. Plecase de-acasă cu gîndul de a-și pune silicoane numărul 4, pentru ca iubitul ei să fie mulțumit, dar mirosul a abătut-o din drum și a adus-o în preajma lui Marius, pe care sînii Iuliei – așa, fără silicoane – nu îl deranjează deloc. În definitiv, cînd ai suflet mare, silicoanele devin lipsite de importanță. Și totul, cum spuneam, se petrece pe o platformă, unde singurătățile celor doi, împinse de la spate de un miros îngrozitor, se întîlnesc și se recunosc. Soția lui Marius n-are decît să-l plimbe pe Cîine pînă cînd și ea, și cîinele vor albi, unul în lesa celuilalt. Iubitul Iuliei n-are decît să facă borș cu silicoanele tuturor femeilor din lume, pe ea n-o mai interesează. O piesă* frumoasă și jucată minunat de doi actori care știu să te facă să simți că aici sau acolo se simte.

Iulian TĂNASE

*** *Aici nu se simte*, de Lia Bugnar; regia: Daniel Popa; scenografia: Mihai Păcurar; cu: Iulia Popescu și Marius Cordoș; La Scena.**

show biz da' culți

Alex. *vs.* Alexandru

● Cu toate că e un subiect gras, hotărîsem să-l las în plata Domnului pe Alex. Ștefănescu și să mă ocup de lucruri mai serioase. N-a fost să fie așa! Și asta din simplul motiv că tocmai am primit cartea lui Laszlo Alexandru, carte pe care Alex. Ștefănescu o făcea harcea-parcea acum cîteva săptămîni în *Ziarul de duminică*: „Noua carte a lui Laszlo Alexandru, *Toate pînzele sus!, polemici*, poate fi intitulată *Toate poalele sus!*, în polemicile sale autorul este lipsit de eleganță ca acele mahalagioaice care, cînd se ceartă, își ridică poalele în cap pentru a-și arăta anumite părți ale corpului. Mahalagioaicele, cel puțin, se ceartă între ele, în timp ce Laszlo Alexandru jignește din senin oameni de valoare, care – dacă sînt în viață și dacă citesc o asemenea carte – nu pot rămîne decît stupefiați". Oamenii de valoare invocați de Alex. Ștefănescu sînt Călinescu, Simion, Goma, Dan Petrescu, Bădiliță… Scriindu-și articolul, Alex. Ștefănescu lasă impresia că apără o nedreptate comisă de Laszlo Alexandru. Ceea ce uită să le spună cititorilor săi Alex. Ștefănescu este măruntul fapt că printre oamenii de valoare desființați de polemistul Laszlo este chiar Alex. Ștefănescu. Într-un articol intitulat „Frînarul", articol de unsprezece pagini, criticul de la *România literară* (atenție, criticul, nu omul) este pus la zid. Limbajul polemistului este absolut decent, nimic de mahala în el: „O clară opțiune ideologică de cea mai reacționară speță a fost abil camuflată de redactorul-șef al *României literare* într-un stil colocvial-dezinhibat". Sau: „În acest tangou politico-ideologic-literar postdecembrist, abordînd constant zîmbetul pînă la urechi al amfitrionului sigur de sine, Alex. Ștefănescu s-a situat cu consecvență în tabăra reacționarismului critic". După care urmează demonstrația „reacționarismului critic". Scriindu-și articolul, Alex. Ștefănescu și-a înșelat cititorii mizînd pe faptul că nimeni nu va deschide cartea cu pricina. **(Șt. A.)**

● Noutăți la Academia Română. Scriitorul Dumitru Radu Popescu a devenit membru titular, alături de Fănuș Neagu. Nicolae Manolescu nu a luat voturile necesare titularizării, așa că rămîne membru corespondent. Deși nu prea scrie (cărți), și Dan Hăulică e membru corespondent! Iar Eugen Simion s-a retras din cursa pentru un nou mandat de președinte, evitînd, astfel, (încă) o ilegalitate în biografia sa. A fost ales Ionel Haiduc, fostul vicepreședinte al lui Augustin Buzura la Fundația Culturală Română (pe stil vechi). Cu această ocazie, totuși, Eugen Simion se alege pe o funcție nou inventată, special pentru el: președinte din umbră al Academiei Române. Și, apropo de respectul pentru istorie și adevăr, de ce a fost radiată Elena Ceaușescu din rîndul „nemuritorilor"? Că nu mai figurează printre foștii membri ai acestui for. Dar cei care au aplaudat-o la intrarea în Academie și au votat pentru ea, de ce mai sînt prezenți pe listele actualilor sau foștilor membri? Nu le tremură mîna cînd semnează pentru indemnizațiile babane?!

● Vă semnalez o nouă apariție în rîndul revistelor electronice. Este vorba despre publicația *Prăvălia culturală,* care se găsește la adresa www.pravaliaculturala.ro. Inițiatorul și conducătorul ei este Cornel Mihai Ungureanu, iar invitatul special al primului număr este T.O. Bobe. Revista e simplă și arată bine. Poate e puțin cam redundantă la nivelul ilustrației, în sensul că, după gustul meu, dacă un capitol se numește „Mirodenii", mi se pare cam mult ca fotografia să ne propună niște mirodenii. În rest, mi se pare o apariție care îmbogățește e-cultura. E de e-bine! **(I. M.)**

Gazeta sporturilor

6 din ’09

Na, altă belea! Ne-am calificat, deci, cu o echipă românească în semifinalele UEFA. Chestia o anticipam cumva, pe undeva, încă de cînd sorții helveți au hotărît să pice Rapid cu Steaua în sferturi. Iacătă că Dumnezeu a fost bun cu poporul nostru, suporterii daco-romani au mers șest, cuminței. N-au fost suspendate ambele echipe, așa că pîn’ la urmă, într-un final apoteotic, merge mai departe Steaua. Ei, de aici încep, după cum spuserăm, complicăciunile. Căci, dacă lucrurile merg tot atît de binișor, grandiosul nostru coeficient UEFA (primul de pe continent!) ne va pune într-o situație mai delicată: prin 2007-2008 sau, hai, 2008-2009, vom fi admiși cu 6 (șase!) echipe românești în competițiile europene. Două în Liga Campionilor, patru în Cupa UEFA, restu’ la Primărie. De unde le scoatem, tată? Soarta destinului sau, poate, întîmplarea hazardului a făcut ca, în ultima etapă, să se întîlnească între ele fix formațiile ajunse pe primele șase locuri, conform clasamentului la zi (luni, 10.03.2006). În umbra fraternului derby Dinamo-Steaua, au mai jucat așadar locul 3 cu locul 4 (FC Național-Sportul) și, logic, locul 6 cu locul 5 (Poli Timișoara-CFR Cluj). După 270 de minute de titanice înfruntări pe trei stadioane, toți comentatorii au căzut de acord (și noi cu ei) că n-a fost mare șmecherie. Dacă tot e la modă Steaua, nici una din respectivele partide n-ar fi meritat mai mult de două, hai, trei stele (la Timișoara) pe o scală de la unu la cinci. Cum ar veni, o mediocritate implorînd satisfacția. Acuma, or să vină alții și-or să spună că meciuri d-astea, mai mult mediocre decît medii, s-au văzut și pe la case mai mari. Da, nenică, însă la ăia parcă vezi mai multă acuratețe tehnică, mai mult angajament, mai mare generozitate în joc decît la noi! Ne putem consola, la mișto, cu o singură chestie: marele derby, dimpreună cu derby-urile mici și mijlocii ale ultimei etape s-au ridicat la nivelul unui sfert de finală europeană. Ăla dintre Rapid și Steaua, 1-1 și 0-0. Dar, în perspectiva iminentei aderări cu șase echipe la UEFA + Liga Campionilor, fie chiar și-n sezonul 2008-2009, frate, picăm puțintel pe gînduri. Ce-o să ne facem cînd o treime din campionatul nostru va fi angajată în competițiile internaționale? Ce-or să creadă oamenii ăia despre noi? Iată o temă de reflecție pentru președintele Băsescu. Dacă tot s-a obișnuit să șuteze cu șprițu-n minge pe celebra arenă „Golden Blitz“, poate-i mai convoacă pe d’alde Gigi și alții de același rafinat calibru pentru a elabora strategia națională de integrare deplină în UEFA. Ar veni cam așa: pentru preliminarii – niște pălinci; pentru fazele superioare – whisky, vin și șampanie; iar pentru finală – orice, că nu mai contează. Cît despre posibilitatea unei eventuale suspendări, acordate în urma arătării nasului roșu în fața fiolei verzi, hai să fim serioși, nu e în spir(i)tul regulamentelor de la noi. Cum să-l atenționezi pe președintele-jucător? Păi, au fost jucători simpli care au omorît oameni cu mașina, beți la volan, și n-au făcut o zi de arest…

Viorel MOȚOC

Hai noroc, Gigele, să-ţi trăiască calificarea! Scuze, nu am venit la stadion pentru că am auzit că nu te mai lasă să intri cu băutură la meci. Da’ l-am văzut aici, la Golden Blitz, cu doi prieteni buni de-ai mei de pe vremea cînd navigam: Murfatlar şi Borsec.

Gigi Becali și Traian Băsescu, doi războinici care au mari probleme cu lumina: primul nu vrea să achite nocturna de pe Ghencea, iar al doilea nu prea vrea să se facă lumină în dosarele Securității

Meci de mare remiză

Ați văzut, probabil, că Realitatea TV a transmis săptămîna trecută și șah, nu doar fotbal. N-am fost atenți chiar și la unghiurile din care au dat reluările de la meciul de șah, dar, în schimb, am reținut alte detalii. De exemplu, nici nu era nevoie să scrie pe ecran de la ce eveniment relatează fiecare reporter, căci figurile lor fac mai mult decît toate cuvintele din lume! Pe de altă parte, prinși de comparații, nu sîntem siguri de un amănunt. Am înțeles că la meciul de șah a fost prezent și Băsescu și voiam să ne lămurim: e adevărat că a cerut ca regele să fie înlocuit cu un președinte-jucător?

Șah-matol

Avem o ţară. Cum procedăm?

– indexul altor evenimente –

Viezure, brînză, barză, gripă

Cuiburile de berze din judeţul Gorj au fost puse sub supraveghere de teama gripei aviare. Păi, de ce le e frică oamenilor? Berzele stau liniştite pe stîlpi de telegraf. Ce rău să facă ele? În cel mai rău caz ar molipsi de gripă cîţiva bebeluşi pe care îi cară în cioc, dar poate ăia nici măcar nu sînt pentru ţara noastră.

Poliţiştii romi sînt în minoritate

Patru dintre cele cinci locuri de agent de poliţie destinate romilor din Mureş au rămas neocupate. Unul dintre romii care nu au vrut să candideze a şi motivat decizia de a rămîne şomer: „Păi, fratele meu, dacă aş fi gabor, ori mi-ar fi frică de mine însumi, ori m-aş închide în casă între 3 şi 5 ani".

Pensionarii se iau de multe medicamente

Cîteva farmacii din Timiş au fost vandalizate de către cei care nu au mai găsit medicamente gratuite şi compensate. Asta e. Pensionarii au venit să îşi ia unguente ieftine pentru reumatism şi dureri de spate, nu au găsit, au spart tot pe-acolo, dar măcar au plecat răcoriţi şi cu buzunarele pline de anticoncepţionale gratuite.

Adult Chanel Nr. 5

O veste bună. A scăzut dramatic numărul abuzurilor asupra minorilor din Prahova. Păi, e normal. Au crescut şi minorii ăia; acum pot şi ei, în sfîrşit, să abuzeze de nişte adulţi.

Sport de periculozitate

Sala de sport din Lancrăm, Alba, a fost redusă în înălţime cu 2,60 metri. Acum are doar 30 de centimetri înălţime, iar copiii din Lancrăm pot întreprinde tot felul de jocuri sau activităţi sportive cum ar fi: „mersul rîmei", „fotbal cu nasul" sau „relaxare, întins pe spate".

Deţinuţi cu forţa

Deţinuţilor Penitenciarului din Miercurea Ciuc li s-a făcut un adevărat program de vizionări de piese de teatru, expoziţii sau activităţi sportive. Cu alte cuvinte: teatru – Vasile Marin face o scenă de apoplexie, expoziţie – Ion Purece îşi arată tatuajele a 49-a oară şi activităţi sportive – adoarme paznicu', se sare gardu' şi se merge la discotecă.

Ursa maiou

Un urs flămînd continuă să semene panică la marginea municipiului Miercurea Ciuc. Păi, e şi el un urs flămînd, deci trebuie să i se dea de mîncare. Şi, de preferat, nu doar nişte oase de pui într-un şerveţel şi o scrumieră plină cu lapte, ca pînă acum.

Cronicarul
Grigore după Ureche

5 948381 111142 14

contraeditorial

De la eroi la euroi

Pe şest aproape, fără mişcări de stradă, fără televiziuni asediate, la toamnă va începe o revoluţie de manual. Nu va fi totuşi o mişcare de stradă, ci una pe hîrtie, lentă şi paşnică, ai cărei eroi vor dispărea treptat într-o binemeritată uitare. Nu se vor trage focuri de armă, nu se vor împărţi funcţii după, iar la sfîrşit, din toată afacerea, cei care vor ieşi în pierdere vor fi politicienii. Să nu vă mai fierb şi să vă spun despre ce e vorba: din septembrie, anul curent, elevii din clasa a IV-a vor pune mîna pe alte manuale de istorie, în care eroii oficiali ai românilor din ultimul secol şi jumătate vor deveni personaje opţionale de studiu. Vlad Ţepeş, Mircea cel Bătrîn, Mihai Viteazul vor descăleca pe îndelete de pe statuile ecvestre pe care i-a cocoţat întreaga mitologie istorică a eroismului naţional, iar în locul lor se vor strecura noii eroi europeni, politicieni crescuţi cu maşină la scară, pentru care armăsarul nu-i decît un prilej de hipism. Toată fundaţia de personaje exemplare ale statului naţional, neclintita armătură de voievozi medievali luptînd cu barda în mînă pînă la vărsarea completă a pereţilor ţării cu sînge otoman va fi supusă unei implozii controlate şi va fi reconstruită după norme europene. Trezirea conştiinţei naţionale în Europa celei de-a doua jumătăţi a secolului XIX a avut un combustibil cu cifră octanică ridicată în istoriografia romantică, un fel de telenovelă în care regii, voievozii şi cnejii Evului Mediu jucau rolul unor vedete al căror unic scop era păstrarea limbii şi unităţii neamului. Acum, bătrînul continent s-a mai ramolit, nu-i mai prieşte gîlceava, iar sîngele patimii etnice care-i clocotea mai deunăzi prin vene a început să-i producă varice. Europa secolului XXI vrea pensie frumoasă, vilă în Majorca şi est-europeni care să admire de mici eleganţa paşnică a unui costum Armani, nicidecum croiala unei cămăşi de zale. Drept pentru care bunicuţa s-a hotărît să se ocupe temeinic de educaţia nepoţeilor şi să-i dezveţe de poveştile cu Feţi-Viteji şi Harapi-Albi pe care le-au ascultat cu evlavie atîta amar de vreme. Eee, dragii mei, cine v-a spus vouă că Ştefan era mare şi sfînt? Era mic, beţiv şi muieratic. În schimb, Konrad Adenauer era drept şi cinstit. Dar despre Mihai Viteazul unde aţi auzit că-l ardea pipota să unească trei ţărişoare mici? Fugiţi de-aici, copii, Mihai era un dictator medieval pasionat de expansiune teritorială. Pe cînd Robert Schuman a fost cu adevărat un unificator. Într-un fel, de-abia aştept să scăpăm de babalîcii ăştia care ne-au călărit istoria modernă şi care, într-un fel, l-au ţinut pe Ceauşescu în cîrcă odată cu găselniţa naţionalistă a comunismului. Peste douăzeci de ani, nimeni nu va mai putea să-i păcălească pe puştii de azi chemîndu-i să voteze ca să aibă şansa să asiste la ţepe în Piaţa Victoriei. Băselu, Vadim şi Gigi vor fi nişte produse electorale expirate ale căror modele politice vor ajunge în magazia cu vechituri a istoriei. M-am plictisit de muzeul figurilor de ceară al luptei antiotomane de-acum 500 de ani, care vine ca o mănuşă beneficiarilor ultimelor rămăşiţe ale mentalităţilor paternaliste sădite de ceauşismul naţional. Şi, ca s-o spunem pe-aia dreaptă, care arde la buzunar, mai sînt cîţiva ani pînă cînd vor fi evacuate de pe bancnote ultimele frontiere ale imaginarului naţional, chipul unor Iorga sau Eminescu. Atunci euromânul va purta în pantaloni nu un portofel cu portretele personajelor ilustre ale neamului, ci cîteva poze valoroase cu porţi, poduri şi viaducte.

Alin IONESCU

Săptămîna românilor

Din nou, Giovani a călcat pe Becali!

În cazuri din acestea de agresiune fizică, noi, evreii, aplicăm un dicton vechi de zeci de ani: dacă primeşti o palmă, fă un film la Hollywood pe subiectul ăsta şi umple-te de bani!

Naty Meir alături de Mihai Lupoi, primul ofiţer care a ieşit cu arma în mînă la televizor împotriva preşedintelui Ceauşescu, dar a căzut secerat atunci cînd a ieşit cu falca goală în faţa pumnilor ex-candidatului prezidenţial Eduard Manole

România merge în semifinale, însă într-o direcţie greşită. Primul şofer al ţării s-a suit machit la volan, declanşînd Volaniada. Dacă era deştept, Băsescu făcea o chestie ca lumea: beat fiind la volan, să se fi dus în faţa ambasadei Americii, unde să-l aştepte pe Michael Jackson ca să-l calce cu maşina, ca să ne răzbunăm şi noi pentru moartea lui Teo Peter. Măcar atîta lucru ar fi putut să facă, dacă nu să-l condamne pe puşcaşul ăla marin beat. Ar fi fost un gest demn, potrivit pentru un preşedinte populist. Aşa, Băsescu s-a dus băut acasă, a început să spargă farfurii de nervi că cu cîteva zile înainte l-au huiduit studenţii pentru şmenul lui cu Ticu Dumitrescu de la CNSAS, apoi a deschis televizorul pe OTV, unde s-a uitat la reluarea „Crimei din Primăverii", după care, frînt, s-a suit în limuzina prezidenţială, să împartă inundaţii echitabil la tot poporul, în Tulcea şi Galaţi.

➠ Întrebarea este: fiind aşa de populist, de ce nu s-a dus şi în Maramureş să-i apere pe oameni de inundaţii? Să împartă ajutoare şi celor din Suceava, Herculane şi Republica Moldova, să nu se mai spună că îi protejează numai pe sinistraţii din Deltă şi pe sinistrul Becali de pe islaz. Păi, dacă nu sînt inundaţii în Maramureş, de ce nu s-a ocupat administraţia prezidenţială să fie apă şi în zonele nesinistrate? Să fi descărcat cîteva şlepuri de Izvorul Minunilor şi în Oaş, să aibă ce ajuta! Păi, ce face administraţia prezidenţială, doarme?! Vrem şi noi apă de la stat, inundaţii subvenţionate, ca să ne facă şi nouă prietenul preşedintelui, Gigi Becali, vile de o cameră, ca ălora din Vadu Roşca! Adică numai unii să aibă parte de viitură?! Să plimbe podul ăla de la Mărăcineni prin toată România, să se simtă toţi românii protejaţi de buhul prezidenţial. Sau măcar o epidemie de sifilis să aducă şi administraţia, să se renunţe la discriminarea asta. O pandemie de hlamidia, o catastrofă aviatică, ceva, să ne bucurăm alături de toţi cei pe care-i vizitează Golful prezidenţial. ➠ Apropo, ştiţi de ce şi-a luat Băsescu Golf V? Ca să aibă unde ancora vaporul cu care aduce ajutoare! Hă, hă, hă! ➠ Giovani Becali a distrus un cazinou. Normal, pierduse banii pe care i-a luat vînzîndu-l pe un adidas de-al lui Hagi, în '95, adică 350.000 de euro. După ce a chemat instituţiile statului să-l ajute, în două secunde, 20 de echipaje de la Poliţie, Salvare, Institutul de Metrologie şi „Salvaţi balenele verzi cu pene" au sosit prompt să-l ajute pe cetăţeanul Becali. Pe simplul cetăţean Becali, ceea ce vă urăm şi dumneavoastră. Pe cît punem însă pariu că trebuie s-o violaţi pe doamna nu ştiu care de la nu se ştie care minister, ca să fiţi siguri că va veni şi la dumneavoastră măcar un echipaj de poliţie prăpădit, să vă-ntrebe seria şi numărul de buletin, după care să plece cu treabă la secţie?!

Cronică
a lu' Ştefan a Petrei

Veşti bune

Dacă e Ba1, bal să fie!

➠ Agenţia internaţională de rating Moody's a anunţat că menţine riscul de ţară acordat României la nivelul „Ba1". Cum s-a ajuns la acest indice? Păi, cică s-au certat mult angajaţii agenţiei insistînd pentru niveluri mai înalte de risc, însă a cîştigat un tip care a avut gura mai mare strigînd cît l-au ţinut plămînii: „Ba unu! Ba unu!".

➠ Consiliul European, Comisia Europeană şi Parlamentul European au decis să mărească bugetul alocat României pentru perioada 2007-2013. Iu-huuu! Astfel, România poate primi circa 30.000.000.000 de euro. Super! Deci, dacă împărţim la 6 ani, cît durează intervalul respectiv, vine cinci miliarde pe an. Adică aproape cinci milioane de euro pe lună. Nouă ni se pare un salariu bun. Oare cîte Matiz-uri pot să-mi iau din cinci milioane de euro?

Străbuna Vestire